

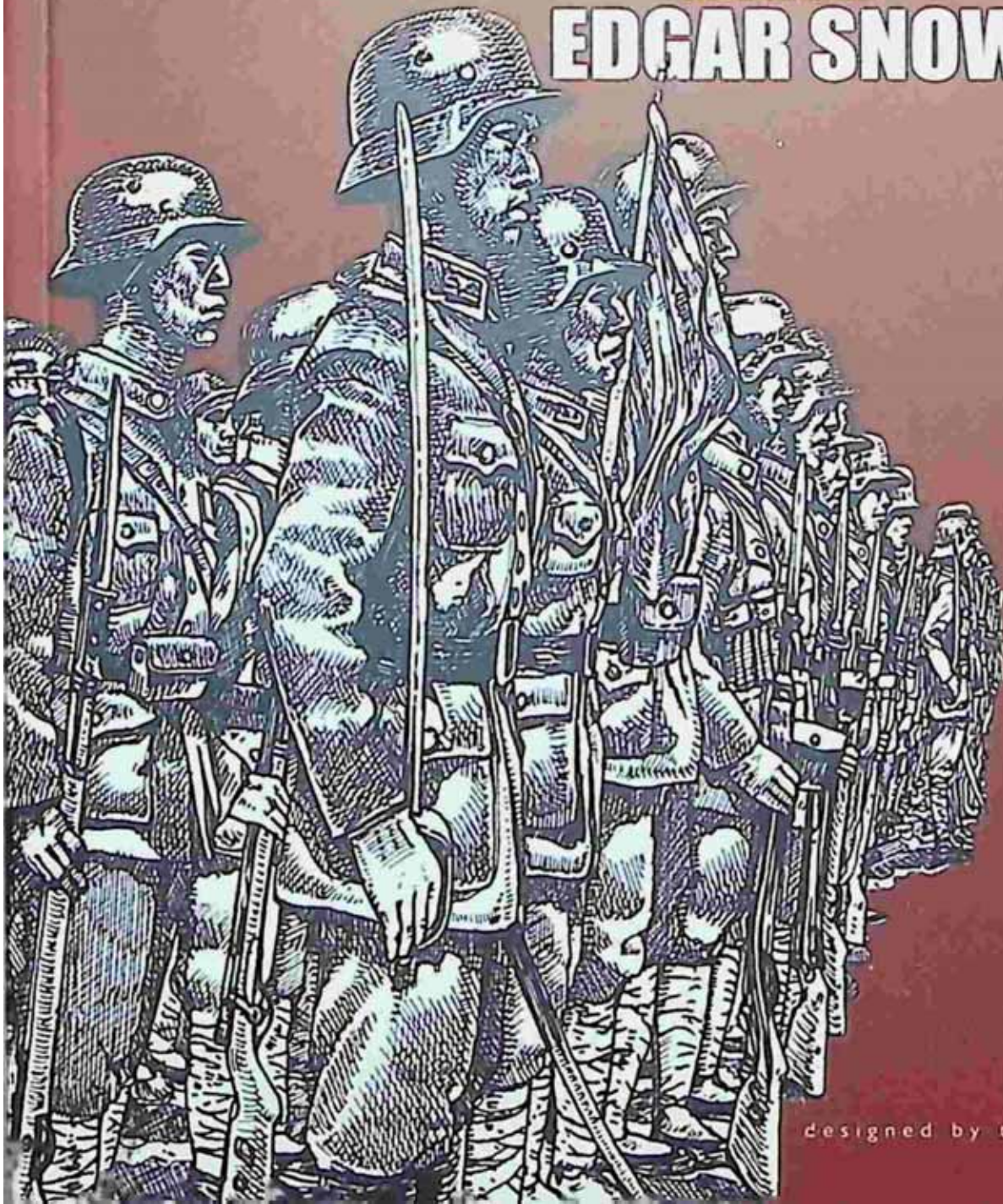
mgv0e.com

SAMPLE BOOK



ပြာန်းတင်  
မီးလောင်မြေ  
SCORCHED  
EARTH

EDGAR SNOW



mgv0e.com

designed by tin htoon



ပြသန်းတင်  
မီးလောင်မြေ  
SCORCHED  
EARTH  
EDGAR SNOW

တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၂၃၊ ဒီဇင်ဘာ  
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၇၇၊ အောက်တိုဘာ၊ စာပေါင်းစု]  
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၂၁၊ ဇန်နဝါရီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာဖုံး  
 အုပ်စု  
 တန်ဖိုး

ပန်းချီ တင်ထွက်  
 ၁၀၀၀  
 ၁၄၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့်  
 အတွင်း ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်  
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ  
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မြသန်းတင့်  
မီးလောင်မြေ

**Scorched Earth**  

---

**Edgar Snow**

နိဝါဒ  
ပြောစကား



အမေရိကန် သတင်းစာဆရာ အဂ္ဂါစနိုး (၁၉၀၅-၁၉၇၂)



တော်လှန်ရေး ခရီးကြမ်းပေါ်က ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော် နှင့် အဂ္ဂိစနိုး



ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲ အတွင်းက ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော် (၁၉၃၅)



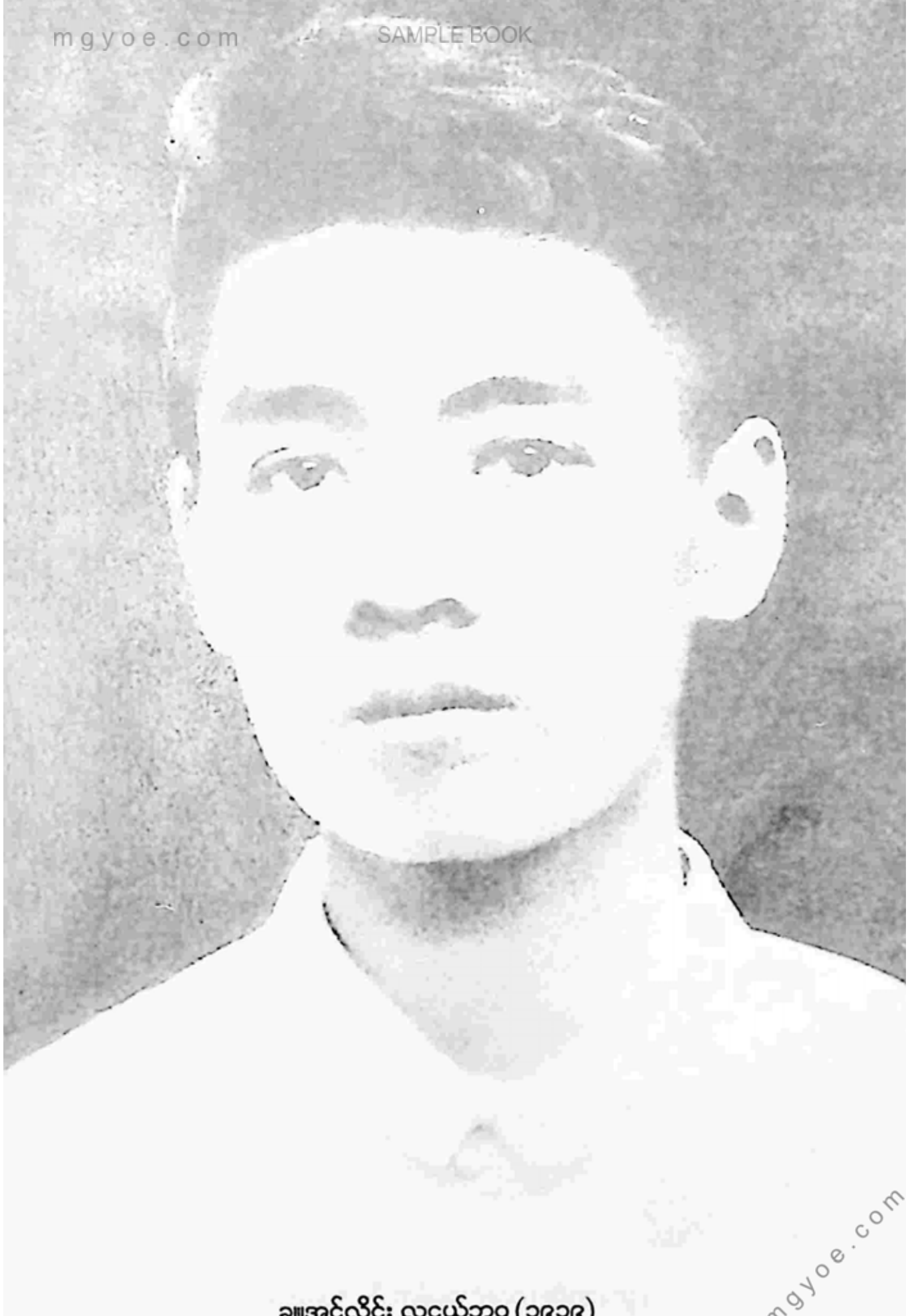
ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော်ကို အင်တာဗျူးစဉ်က



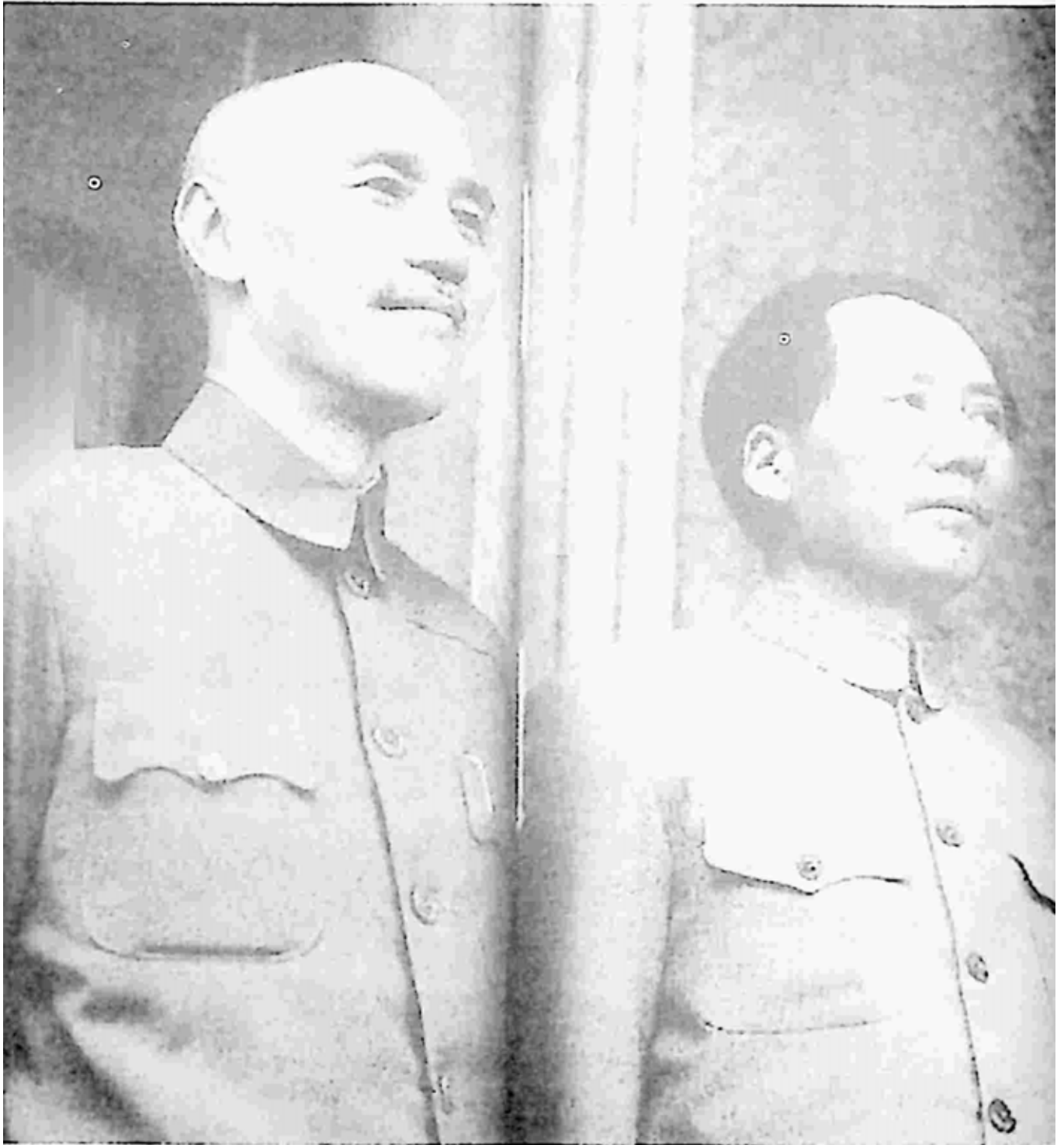
ချူအင်လိုင်၊ မဒမ် ချူအင်လိုင် နှင့် အဂ္ဂါစနိုး (ရှန်ဟိုင်း)



မော်စီတုန်း နှင့် ချူအင်လိုင် (၁၉၄၅)



ချိုအင်လိုင်: လူငယ်ဘဝ (၁၉၁၉)



ချန်ကျေရှိုတ် နှင့် မော်စီတုန်း (၁၉၄၅)

mgyoe.com

SAMPLE BOOK



ချန်ကေရိတ် နှင့် ဆွန်ယက်ဆင် (ထိုင်နေသူ)

mgyoe.com



ဒေါက်တာ ဆွန်ယက်ဆင်



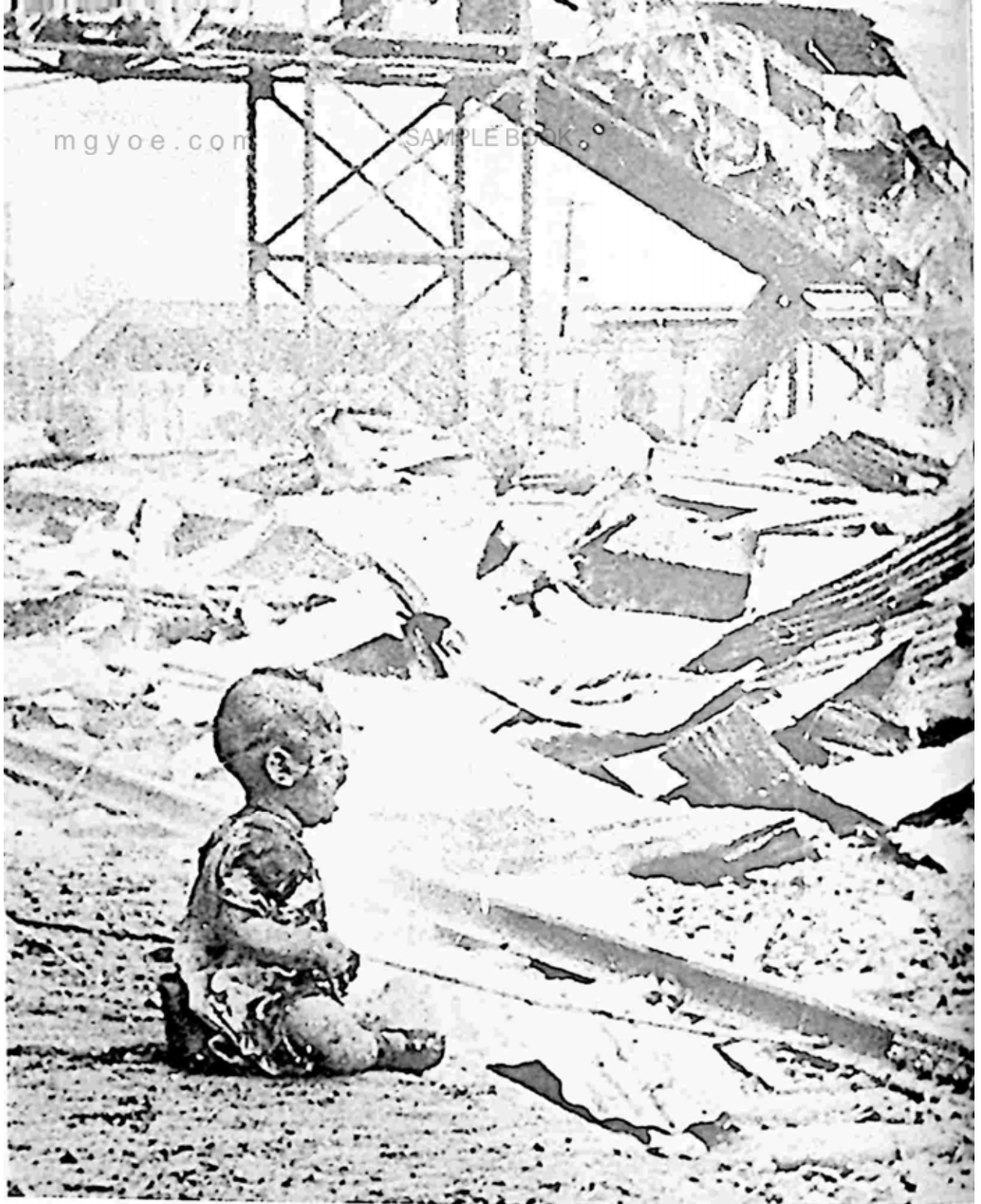
ရှန်ဟိုင်း စစ်ပွဲတွင်းက တရုတ် စစ်သည် တစ်ဦး (၁၉၃၇)



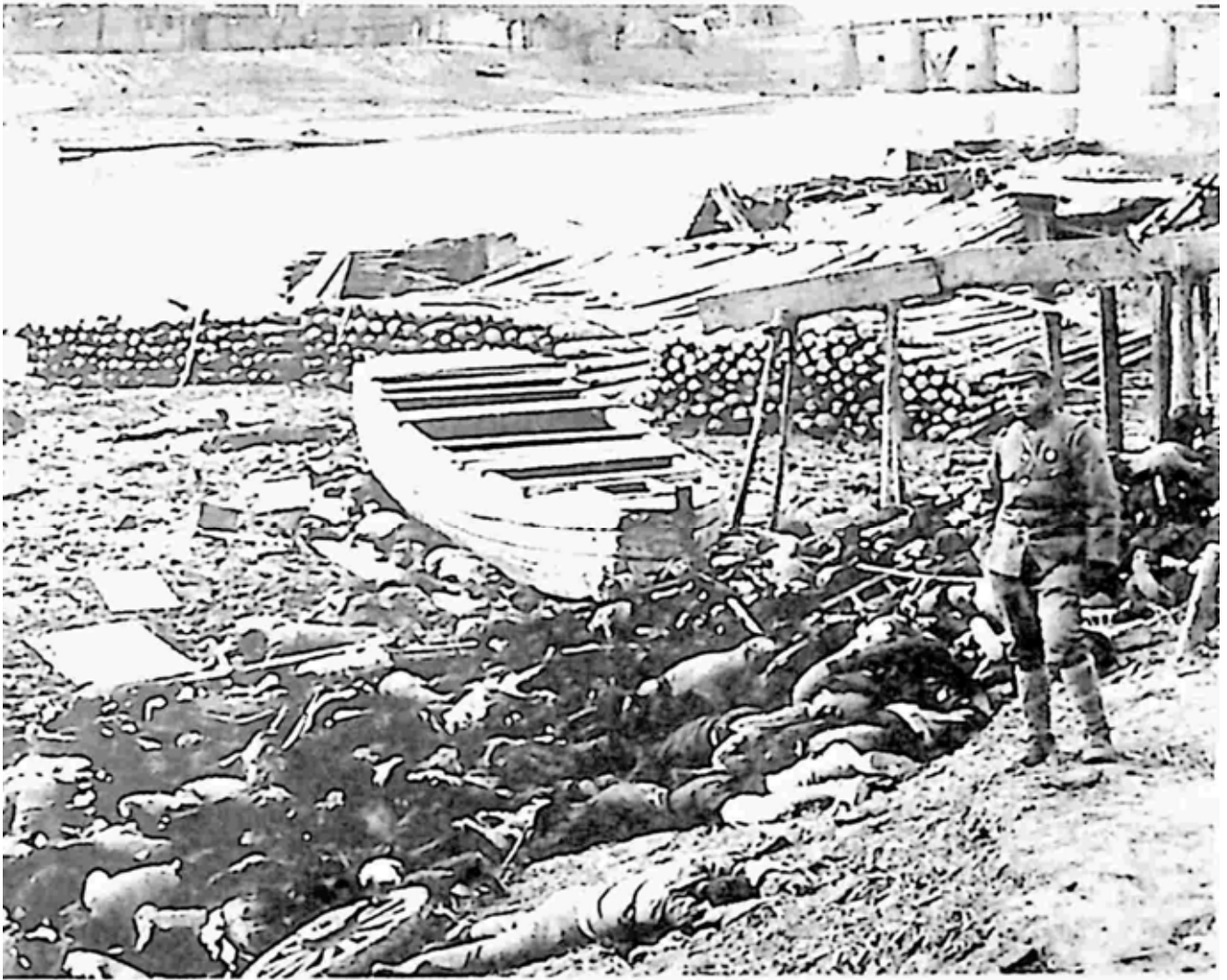
အောင်ပွဲခံ ဂျပန်စစ်တပ် နန်ကင်းမြို့တွင်း ဝင်ရောက်လာစဉ်



မီးလောင်ပြာကျနေသော နန်ကင်းမြို့တစ်နေရာ



စစ်တလင်းမှ ဝိုကြွေးနေသော ကလေးငယ် တစ်ဦး  
(နန်ကင်းလူသတ်ပွဲ)



နန်ကင်း လူသတ်ပွဲ (၁၉၃၇)  
ဂျပန် စစ်သား တစ်ဦးနှင့် စုပုံနေသော အလောင်းကောင်များ



ဂျပန် ကေရာင် ဘုရင် ဟိရိုဟိတို (၁၉၂၈)



ဂျပန် ဝန်ကြီးချုပ် တိုဂျီ



ရိပ် အယ်လေ နှင့် သူ့မွေးစားသား နှစ်ယောက်



ရိုက် အယ်လေ



ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော် (၁၉၆၁)

မာတိကာ

မြန်မာပြန်သူ၏ တင်ပြချက် ၅

အပိုင်း တစ်  
နေရစ်တော့ ပီကင်း

- ၁။ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ ၁၉
- ၂။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးနှင့်  
လူဆိုးလူမိုက် တစ်ယောက် ၂၉
- ၃။ ခုနစ် ခုနစ် ၃၉
- ၄။ မြောက်ပိုင်း စစ်မျက်နှာ ၄၈

အပိုင်း နှစ်  
ဝမ်းစဉ်း ရှန်ဟဲ

- ၁။ ကျူးကျော်ရေး တပ်မတော် ၆၃
- ၂။ ကျူးကျော်ခံတို့၏ အခြေအနေ ၇၂
- ၃။ တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲ၏ မှတ်တမ်း ၇၉
- ၄။ ဘုရားသခင်ထက် ကြီးမြတ်သူ ၈၉

အပိုင်း သုံး  
ကွန်မြူနစ် ဝါဒကို ဂျပန် သုတ်သင်ပြီ

- ၁။ လူသတ်နည်း ပညာ ပေးခြင်း ၁၀၁
- ၂။ မိတ္တဗလ ဋီကာ ၁၀၅

- ၃။ ခေါင်းဆောင်သူမဲ့သော ရှန်ဟဲ ၁၁၃
- ၄။ ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲ အပြီး ၁၂၀
- ၅။ အယ်လေ ဆိုသော လူ ၁၃၀
- ၆။ စက်မှု သမများ မွေးဖွားခြင်း ၁၃၇

အပိုင်း လေး  
တောင်ပိုင်း စစ်မျက်နှာ

- ၁။ နိုင်ငံရေးနယ်သို့ ခရီး လှည့်လည်ခြင်း ၁၄၇
- ၂။ ဂျင်နရယ် လစ်ဖီမိုး ၁၆၁
- ၃။ အငြင်းပွားနေသော ဆက်ခံရေး ပြဿနာ ၁၆၈
- ၄။ ပျောက်ဆုံးသွားသော တပ်နီတော် ၁၇၈
- ၅။ ပြည်သူ့ တပ်မတော် တစ်ရပ် ၁၉၀
- ၆။ ဟောင်ကောင်တွင် ကြားကာလ ၂၀၅

အပိုင်း ငါး  
ဒဏ်ရာကို လျှာပြင့် လျက်နေသော နဂါးကြီး

- ၁။ လရောင်နှင့် ဗုံးများ ၂၁၅
- ၂။ လွတ်လပ်သော တရုတ်ပြည်၏ အခြေခံ အုတ်မြစ် ၂၂၃
- ၃။ ဆင်းရဲ နှမ်းပါးသော ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး ၂၂၈
- ၄။ တရုတ်ပြည်က မဏ္ဍိုင် အင်အားစုများ ၂၃၅
- ၅။ တရုတ်ပြည်၏ ဂျပန် မိတ်ဆွေများ ၂၄၇

အပိုင်း ခြောက်  
တရုတ်ပြည် စက်မှု သမ လမ်းစဉ်

- ၁။ အတွေးအခေါ် စွန့်စားမှုကြီး တစ်ရပ် ၂၆၃
- ၂။ ကုမင်တန်နှင့် ဗျူရိုကရေစီ ၂၇၄
- ၃။ ချင်တူမှ ခရီး တစ်ထောက် ၂၈၆

- ၄။ အဝေးရောက် တရုတ်များ ၂၉၆
- ၅။ အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက် ၃၀၅

အပိုင်း ခုနစ်  
အနောက်မြောက်ပိုင်းသို့ ပြန်ရောက်ခြင်း

- ၁။ တရုတ်ပြည်က မာန်ဟုန် ပြင်းသည့် ဒီရေ ၃၁၅
- ၂။ နယ်စပ် ဒေသ အစိုးရ အဖွဲ့များ ၃၂၀
- ၃။ မိုးတစ်မုံစိမ့် ခရီး ၃၂၈
- ၄။ ယင်အန်းတွင် ပြန်လည် တွေ့ဆုံခြင်း ၃၃၈
- ၅။ အမျိုးသမီး တက္ကသိုလ် ၃၅၀

အပိုင်း ၅၈  
အနီတွေ ဘယ်လောက် နီသလဲ

- ၁။ အနီ ပုရောဟိတ် ၃၆၁
- ၂။ တရုတ် ကွန်မြူနစ်များနှင့် ဆိုဗီယက် သေနင်္ဂဗျူဟာ ၃၇၉
- ၃။ တာကစ္စတန် ပြည်နယ်ပေါ်က ကြယ်နီ ၃၉၃
- ၄။ ခရိုင်ဝန် တစ်ဦးထံမှ သင်ခန်းစာ ၄၀၂
- ၅။ ဒီမိုကရေစီကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ခြင်း ၄၀၈

အပိုင်း ကိုး  
ရန်သူ စစ်ကြောင်းများ နောက်ဝယ်

- ၁။ ပြောက်ကျား စက်မှု လုပ်ငန်း ၄၁၇
- ၂။ အမှတ် ၈ စစ်ကြောင်း တပ်မတော် ၄၂၃
- ၃။ ပြောက်ကျား တပ်များ၏ တိုက်စွမ်းရည် ၄၃၂
- ၄။ ညီညွတ်ရေးလော ဖျက်ဆီးရေးလော ၄၃၉

အပိုင်း တစ်ဆယ်  
အင်ပါယာလော ဒီမိုကရေစီလော

- ၁။ လွတ်လပ်သော တရုတ်ပြည်၏ အလားအလာ ၄၅၁
- ၂။ ဂျပန်၏ အခွင့်အလမ်း ၄၅၇
- ၃။ ဘုရားသခင်က မည်သူ့ကို ဒဏ်ခတ်မည်နည်း ၄၆၉
- ၄။ ဘယ်လမ်း လိုက်မလဲ ၄၇၈
- ၅။ ရှေ့အလားအလာ ၄၈၇

နောက်ဆက်တွဲ  
မော်စီတုန်းနှင့် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းချက်

- ကွန်မြူနစ် အင်တာနေရှင်နယ် အဖွဲ့ (ကိုမင်တန်)၊ တရုတ်ပြည်နှင့် အပြင် မွန်ဂိုလီးယား ၄၉၃
- တရုတ်ပြည်သည် သော့ချက်လော ၄၉၅
- မြေယာ ဝေခြမ်းရေး ၄၉၆
- ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြုပြင်ရေးသမားများ မဟုတ် ၄၉၇
- တန်ပြန် ထိုးစစ်ကြီး အတွက် ပြင်ဆင်မှု ၄၉၈
- နာဇီ-ဆိုဗီယက် စာချုပ် ၄၉၉
- ဆိုဗီယက်နှင့် ဟစ်တလာတို့ စီးပွားရေး ပူးပေါင်းမှု ၄၉၉
- ပိုလန် ပြဿနာ ၅၀၁

### မြန်မာပြန်သူ၏ တင်ပြချက်

၁

ဦးပဉ္စင်း ဦးစရိယ၏ မျက်နှာသည် ခါတိုင်းထက် လေးနက်သည့် အသွင်ကို ဆောင်သည်။ သူ့ မေးရိုးကားကြီးများသည် ခါတိုင်း ထက် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူ့ မျက်လုံးများကလည်း ခါတိုင်းထက် စူးရှသည်။ သူ့ ဝါးကျောင်းကလေး တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဖိုထိုးသည့် ဘုန်းကြီး ဖြစ်၍ သူ့ ကျောင်းကလေးထဲတွင် ဖားဖိုများ၊ မီးသွေးတောင်းများ၊ ပြာတောင်းများ၊ မီးညှပ်များဖြင့် ရှုပ်ပွေလျက်။

‘မင်းတို့ကို ပြောစရာ ရှိလို့ အခေါ် လွှတ်တာ’

ဘုန်းတော်ကြီးက တစ်လုံးချင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကျော်ငြိမ်းက ဘာမျှ မပြော။ သူ့စကားများကို နားစွင့်နေကြသည်။ ဂျပန်ခေတ် တစ်ခေတ်လုံး ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက် ဘုန်းကြီးထံ မြန်မာစာ တက်ကြသည်။ ပါဠိ တက်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မြန်မာကဗျာ၊ စကားပြေကျမ်းများ၊ ဆန်းကျမ်းများ၊ အဘိဓာန်ကျမ်းများ စုံစုံလင်လင် ရှိသည်။ အားနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သူ့ထံ လာ၍ စာတက်ကြသည်။ ခေတ်ပေါ် ဝတ္ထုများ၊ စာနယ်ဇင်းများလည်း စုံသည်။ သူ့ကျောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပိဋကတ်တိုက်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဘုန်းကြီးက ဘာမျှ မပြော။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြောသင့် မပြောသင့်ကို ချိန်ဆနေသည်လော မဆိုနိုင်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဘာမျှ မပြော။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်မှာ မည်မျှ ကြာသည် မသိ။ အပြင်တွင် နှင်းမှုန်တို့ ထူထပ်နေသည်။ လရောင်သည် နှင်းမှုန်ဇာပါးကို ဖောက်၍ ယိုစီး ဖိတ်စဉ်နေသည်။ ကျွန်တော်က လရောင် စိုစွတ်သော ညကို ငေးနေဆဲ။

‘မင်းတို့ကို ပြောစရာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ ခိုင်းစရာလည်း တစ်ခု ရှိတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး၊ လုပ်တာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

‘လုပ်တာပေါ့ ဘုရား’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထံမှ ပြိုင်တူ ထွက်လာကြသည်။ သူ့စကားများသည် ကျွန်တော်တို့၏ စူးစမ်းလိုစိတ်ကို နှိုးဆွသည့် သဘော ပါနေသည်။ လျှို့ဝှက်သည့် သဘော ပါနေသည်။ မည်သည့် အလုပ်မျိုးနည်း။ ကျွန်တော်တို့ သိချင်လှပြီ။

‘ဒီလို လွယ်လွယ် ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့ဘာသာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးမှ ပြောကြ’

‘စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့ စဉ်းစားပြီးပြီ’  
ဘုန်းကြီးက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ယမ်းသည်။

‘ဒီလောက်နှင့် မရဘူး၊ မင်းတို့ လုပ်မယ် ဆိုရင် သစ္စာရေ တိုက်ပြီးမှ ငါကလည်း ပြောနိုင်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဘုန်းကြီးသည် အင်္ဂါရတ် ပေါက်သွားပြီလော။ ပြဒါးရှင် ပေါက်သဖြင့် သူ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်ပြောလိုသည်လော။

‘သောက်ဆိုလည်း သောက်တာပေါ့ ဘုရား’

ဘုန်းကြီးက ဘုရားစင်မှ ညောင်ရေအိုးကို ထယူသည်။  
ညောင်ရေအိုးထဲက ရေကို နှီးခွက် တစ်လုံးထဲသို့ ငှဲ့သည်။

‘ရော၊ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ သောက်၊ မသောက်ခင်မှာ ငါ ဆိုသလို လိုက်ဆို’

ဘုန်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဘုရား ရှေ့တွင် ငါးပါးသီလ ယူစေသည်။ ထို့နောက် ဒူးထောက်၍ ထိုင်စေသည်။

‘ဤအမှုသည် မိမိကိုယ်တိုင် ပြုသော အမှု ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ ဆန္ဒဖြင့် ပြုသော အမှု ဖြစ်ပါသည်။ အခြား တစ်ပါးသော သူအား မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားရန် သစ္စာ ပြုပါသည်။ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို ပေါက်ကြားပါက သွေးစိမ်းပွက်ပွက် အန်၍ သေပါစေသတည်း’

ဘုန်းကြီးက သီလ ပေးသည့် အခါမျိုးတွင် ဆိုသည့် အသံမျိုး ဖြင့် လေးနက်စွာ ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အလေးအနက် လိုက်၍ ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော့် ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ သည်။ လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ လေးနက်ခြင်း၊ ဆန်းကြယ်ခြင်း၊ သစ္စာ စကား၏ ကြောက်ဖွယ် ကောင်းခြင်းတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ရစ် ပတ် လွှမ်းခြုံထားသည်။ ထို့နောက် ဘုန်းကြီးက မျက်လုံးကို မှိတ်၍ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်။

ဘာတွေ ရွတ်မှန်း ကျွန်တော်တို့ မသိ၊ မကြားရ။

ခဏ အကြာတွင် ကျောင်းသား တစ်ယောက်က မီးလင်းဖို ယူလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦး မီးလင်းဖို ဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင် ကြသည်။

‘ခု မင်းတို့ လုပ်ရမယ့် အလုပ်က မင်းတို့ အကျိုး တစ်ပြား သားမှ မပါဘူး၊ အခန့်မသင့်ရင် အသေခံတန် ခံရမယ်၊ အသတ် ခံတန် ခံရမယ်’

ဘုန်းကြီး ပြောသည့် အလုပ်သည် မည်သည့် အလုပ်မျိုးနည်း။ မည်မျှ အရေးကြီးသနည်း။ ကျွန်တော်တို့ သိချင်လှပြီ။

ဘုန်းကြီးက အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ထန်းဖူးဖြင့် ရက်ထား သည့် စာပလွေ တစ်ခုကို ယူလာသည်။

စာပလွေကို ဖွင့်ကာ စာရွက်ထပ်ကြီး တစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။

‘ဒီစာအုပ်ကို မင်းတို့ ကူးရမယ်၊ အမြန်ဆုံး မြန်နိုင်သမျှ လို ချင်တယ်၊ ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြရဘူး၊ မင်းတို့ ကူးတာ

မြသန်းတင့်

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး၊ သိရင် မင်းတို့ရော ငါရော ဒုက္ခ ရောက်မှာပဲ’

ဘုန်းကြီးက စာရွက်ထပ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့အား လှမ်းပေး သည်။ စာရွက်က ဖူးစကတ် စာရွက် အရောင်စုံ။ မြန်မာ လက် နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသည်။ စာကြောင်းရေ ချဲခြင်း မရှိ။ စိပ်စိပ် ကလေးတွေ ရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည် စွန့်စားရမည့် အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ရင်ခုန်နေကြသည်။ သည်ဘုန်းက ကျွန်တော်တို့ အသက် ၁၄-၁၅ နှစ် အရွယ်။ ဘုန်းကြီးက ၂၆-၂၇ နှစ် အရွယ်။

၁၉၄၄ ခု ငွေလရောင် စိုစွတ်သည့် ချမ်းမြမြ ဟေမန်ဦး ည တစ်ည။

J

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဗုံးခိုကျင်းထဲတွင် ရေနံချေး မီးခွက် ကလေးကို ထွန်း၍ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ကူးသည်။ တစ် ယောက်က ကူးလျှင် တစ်ယောက်က ဗုံးခိုကျင်း ထိပ်တွင် ရပ်၍ ကင်းစောင့်ရသည်။ ဂျပန် စစ်ဘက်က မီးမထွန်းရဟု အမိန့် ထုတ် ထားသဖြင့် တစ်မြို့လုံး မှောင်နေသည်။ မီးထွန်းသူကို အင်္ဂလိပ် စပိုင်ဟု ဆိုကာ ဂျပန်က ဖမ်းနေသည်။ ဂျပန် စစ်သားများက မြို့ကို ပတ္တရောင် လှည့်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ချလက်ချ မကူးရဲ။ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ကင်းစောင့်ကာ လူရိပ်လူခြည်ကို ကြည့်ရသည်။ ကူး သည့် စာအုပ်က အမေရိကန် သတင်းစာ စာရေးဆရာ အဂ္ဂါ စနိုး ရေးသည့် ‘မီးလောင်မြေ’။

‘မီးလောင်မြေ’ ကို မြေအောက်ရှိ ဖတပလ (ဖက်ဆစ် တိုက် ဖျက်ရေး ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်) က ဖြန့်ချိခြင်း ဖြစ် သည်။ ဖတပလ အဖွဲ့ဝင်များအား ပညာပေးရေး၊ လှုံ့ဆော်ရေး

mgyoe.com

အတွက် ဖြစ်သည်။ တရုတ်-ဂျပန် စစ်ပွဲကို နောက်ခံ ထားကာ တရုတ်ပြည်တွင် ဂျပန် စစ်တပ်များ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းကြပုံ၊ ဂျပန် ပြည်တွင် ဂျပန် ဖက်ဆစ်စနစ် ပေါ်ပေါက်လာပုံ၊ တရုတ် ပြောက် ကျားတပ်များက ဂျပန်တို့ကို တိုက်ပုံ၊ ပြောက်ကျား စစ်ပရိယာယ် များ၏ ထိရောက်ပုံ၊ စစ်တွင်း စီးပွားရေးတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြပုံ စသည်တို့ကို ရေးထားသည်။ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေရ သလို အသက် ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ငယ်ကို ကူးကာ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး အစုများထဲတွင် ဖြန့်ဖြူးရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ထိုစာအုပ်ကို ညည တွင် ကူး၍ နေ့တွင် အိပ်ကြသည်။ ညတွင် ကူးခြင်းမှာ နေ့ဘက် တွင် အပေါင်းအသင်းများ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မည် စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ရှစ်ညလောက် မိုးလင်း ကူးလိုက်သည့် အခါတွင် ပြီးသွားသည်။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အဂ္ဂါ စနိုး ရေးသည့် 'ကြယ်နီ လွမ်းသည့် တရုတ်ပြည်' အပါအဝင် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စာရွက် စာတမ်းများကို ကူးကာ ဖြန့်ဖြူးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နယ်တွင် ဂျပန် ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး ကလာပ်စည်းများကို ဖွဲ့နိုင်ခဲ့သည်။

၃

အနှစ် သုံးဆယ်ကျော် ကြာသည့် အခါတွင် 'မီးလောင်မြေ' ကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ဖတ်ဖြစ်သည်။ ယခု တစ်ကြိမ်မှာ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် မူရင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန် ခေတ်က ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်ငယ်မှာ ဂျပန်တို့၏ ရက် စက်မှုနှင့် ပြောက်ကျား စစ်ပရိယာယ်များ အကြောင်းလောက်ကို သာ ရေးထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ကျန်အပိုင်းများကို လုံးဝ ဖြုတ်ထားခဲ့ သည်။ မြေအောက် လုပ်ငန်း ကာလနှင့် သင့်တော်အောင် စီမံ ဖန် တီးထားခြင်း ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ယခု အင်္ဂလိပ် မူရင်းတွင်မူ ဂျပန် ဖက်ဆစ် စနစ် ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်လာပုံ၊ တရုတ်ပြည်နှင့် အာရှ တိုက်တွင် အနောက် နိုင်ငံ နယ်ချဲ့သမားတို့ ဝင်ရောက်နေကြပုံ၊

mgjoe.com

စစ်တွင်း စက်မှု သမဝါယမများ ထူထောင်ပုံ၊ ချန်ကေရှိတ်နှင့် ကွန်မြူနစ်တို့ ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်းစု ဖွဲ့ကြပုံတို့ကို အသေးစိတ် ရေးပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဂ္ဂါ စခန်း၏ 'မီးလောင်မြေ' သည် သာမန် ခရီးသွား မှတ်တမ်း တစ်ခုမျှသာမက နိုင်ငံရေး ကျမ်းတစ်စောင်လည်း ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်သည်။

သူက ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အပြီးတွင် ပေါ်ပေါက်လာမည့် နိုင်ငံတကာ အနေအထားများကို ကြို၍ တွက်ပြသည်။

စစ် အပြီး၌ အင်္ဂလိပ်တို့၏ ကိုလိုနီ နယ်ပယ်များသည် အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်ယူကြလိမ့်မည်။ မြန်မာ၊ အိန္ဒိယ စသည့် ပြည်သူများသည် ၎င်းတို့၏ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး အတွက် အံ့ကြွလာလိမ့်မည်ဟု ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှနှင့် ၎င်း၏ ဒိုမီနီယန် နိုင်ငံများသည် နိုင်ငံရေး အင်အားစု တစ်ရပ် အနေဖြင့် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် နေလိုသေးသည် ဆိုလျှင် အာရှတိုက်မှ ကိုလိုနီ နိုင်ငံများ၊ အထူးသဖြင့် အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာ နိုင်ငံတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ကြေညာပေးရမည်ဟု အဂ္ဂါ စခန်းက ရှေ့နေ လိုက်ခဲ့သည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက တရုတ်-မြန်မာ လမ်းမကြီးကို အင်္ဂလိပ် အစိုးရ ပိတ်ပေးလိုက်သော အခါတွင် 'ဤလုပ်ရပ်သည် အင်္ဂလိပ်က သူ့ကို မတိုက်အောင် မျက်နှာချိုသွေးသည့် လုပ်ရပ် ဖြစ်သည်' ဟု စခန်းက ထောက်ပြခဲ့သည်။

အဂ္ဂါ စခန်း၏ စာအုပ်များသည် သာမန် ခရီးသွား မှတ်တမ်း တစ်ခုမျှသာမက ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လိုလည်း ဖတ်၍ ကောင်းသည်။ နိုင်ငံရေး ကျမ်းတစ်စောင်လို မှတ်သားဖွယ်များလည်း ပါသည်။

'တရုတ်ပြည်ပေါ်က ကြယ်နီ' သည် တရုတ် ကွန်မြူနစ်တို့ အကြောင်းကို ရေးသည့် အနောက် နိုင်ငံသားများ၏ စာအုပ်များ ထဲတွင် အခိုင်လုံဆုံး စာအုပ် ဖြစ်သည်။

တရုတ်ပြည် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် သူ့စာအုပ်များ သည် တရုတ်ပြည် အကြောင်းကို သိနားလည်ရေးတွင် များစွာ အထောက်အကူ ပြုသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

‘မူလ အစဆီသို့ ခရီး ထွက်ခြင်း’၊ ‘မီးလောင်မြေ’၊ ‘ကျွန်တော် တို့ဘက်သား ပြည်သူများ’၊ ‘အရှေ့ဖျား စစ်မျက်နှာ’၊ ‘တရုတ်နီ များ အကြောင်း မှတ်စုမှတ်ရာ’၊ ‘ဘဝချင်း မတူသည့် တရုတ်ပြည်’၊ ‘တောင်များ၏ တောင်ဘက်မှ ပင်လယ်များ၏ မြောက်ဘက်သို့’ စသည့် စာအုပ်များကို ရေးခဲ့သည်။ ‘တောင်များ၏ တောင်ဘက်မှ ပင်လယ်များ၏ မြောက်ဘက်သို့’ စာအုပ်မှာ အဂ္ဂါ စနိုး၏ နောက် ဆုံး စာအုပ် ဖြစ်သည်။ အဂ္ဂါ စနိုးသည် တရုတ်ပြည်သို့ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် နောက်ဆုံး သွားရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ထိုစာအုပ် ရေးနေ စဉ် ကင်ဆာ ရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲသို့ လဲခဲ့သည်။ စာအုပ်ကို တခမ်းတနား ရေးရန် ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း ရေးချိန် မရတော့။

သူ၏ နောက်ဆုံး စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေသည့် အခါတွင် သူ့ဇနီး က ‘ဤစာအုပ်သည် အဆုံး မသတ်သေးသော စာအုပ်မျှသာ ဖြစ် ပါသည်’ ဟု ထုတ်ဝေသူများထံ ရေးခဲ့သည်။

အဂ္ဂါ စနိုး၏ အမြင်သည် မျှတသည်။ ဘက်လိုက်ခြင်း မရှိ။ အမြင်ကို အမြင် အတိုင်း ရေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စာအုပ်များ ကို အမေရိကန် အစိုးရ ‘စုန်း နှိမ်နင်းရေး ကာလများ’ တုန်းက အမေရိကန် အစိုးရက မကြိုက်။ ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေး ကာလ များတုန်းကလည်း အလွန်အကျွံ တပ်နီ လူငယ်များက လက်မခံ ခဲ့ကြ။ သို့တိုင်အောင် အဂ္ဂါ စနိုးသည် သူ မှန်သည် ထင်သည် တို့ကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရေးခဲ့သည်။

အမေရိကန် ပြည်သူများနှင့် တရုတ် ပြည်သူများ အကြား နွေးထွေးသော ဆက်ဆံရေးသစ် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်အောင် ကြိုး ပမ်းရာတွင် အဂ္ဂါ စနိုးသည် အလွန် အရေးကြီးသော အခန်းမှ ပါခဲ့သည်။

အဂ္ဂါ စနိုးသည် အမေရိကန်ပြည် မစ်ဇူရီ ပြည်နယ်သား ဖြစ်သည်။ အသက် ၂၂ နှစ် အရွယ်တွင် အရှေ့ဖျားသို့ ထွက်လာခဲ့ကာ တရုတ်

ပြည်တွင် ခုနှစ်နှစ်ကြာ နေခဲ့သည်။ တရုတ် စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှု လေ့လာပြီးနောက် အမေရိကန် သာသနာပြု တက္ကသိုလ် တစ်ခု ဖြစ်သည့် ယင်ကျင့် တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်သည်။

အရှေ့ဖျားတွင် နေစဉ် ချီကာဂို ထရီပွန်း သတင်းစာ၊ နယူး ယောက်ဆန်း သတင်းစာ၊ လန်ဒန် ဒေလီဟာရယ် သတင်းစာ စသည်တို့ အတွက် သတင်းထောက် လုပ်ခဲ့သည်။

သတင်းထောက် အဖြစ် ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် တရုတ် ကွန်မြူနစ် တို့၏ နယ်မြေသို့ ခိုးထွက်သွားကာ မော်စီတုန်း၊ ချူတေး၊ ချူ အင်လိုင်း စသည့် တရုတ် ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များကို တွေ့ ဆုံကာ ‘တရုတ်ပြည်ပေါ်က ကြယ်နီ’ စာအုပ်ကို ရေးခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှ စ၍ အဂ္ဂါ စနိုးသည် တရုတ် ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင် များနှင့် ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ အဂ္ဂါ စနိုး မကျန်းမမာ ဖြစ်နေပြီဟု သိရသည့် အခါတွင် တရုတ် ပြည်သူ့ သမ္မတ နိုင်ငံ အစိုးရက တရုတ် ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများ ပါသည့် ဆေးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ကို ဆွစ်ဇာလန်သို့ လွှတ်၍ ပြုစု စောင့်ရှောက်စေခဲ့သည်။

သူ ကွယ်လွန်သည့် အခါတွင် တရုတ် ကွန်မြူနစ် ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌ ကြီး မော်စီတုန်းက ‘အဂ္ဂါ စနိုးသည် တရုတ် ပြည်သူများ၏ အသည်းနှလုံးတွင် ထာဝစဉ် တည်နေလိမ့်မည်’ ဟု သဝဏ်လွှာ ပို့ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ ဆွန်ယက်ဆင်၏ ဇနီး မဒမ် ဆွန်ချင်လင်း က ‘တရုတ် ပြည်သူများသည် အဂ္ဂါ စနိုးကို အစဉ်အမြဲ ကျေးဇူး တင်နေကြပေလိမ့်မည်’ ဟု ရေးခဲ့သည်။

အဂ္ဂါ စနိုးသည် လူမမာ ခုတင်ပေါ် ရောက်နေသည့်တိုင် ကမ္ဘာ့ အရေးအခင်းများကို စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာသည်။ သတင်းစာကို ကောက်မကိုင်နိုင်လောက်အောင် အားနည်းလာသည့် အခါတွင် သူ့ဇနီး လွှိုင်းနှင့် သူ့သမီး နှစ်ယောက် ဖြစ်သော ခရစ္စနှင့် ဆီအန် တို့က သတင်းစာ ဖတ်ပြသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။ ‘စနိုးသည် သူ သေမည်ကို သိသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်က သူ့ကို အားပေးသည့် အနေဖြင့် နွေဦး ရောက်လျှင် ရောဂါ ပျောက် မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် သူနှင့် ကျွန်တော် တရုတ်ပြည် သို့ တစ်ခေါက် ပြန်ကာ တောတောင်စိမ့်စမ်းများထဲတွင် လျှောက်

mgjoe.com

လည်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော် ပြောပြသည်။ စနိုးသည် ကျွန်တော့် လက်ကို ဖျော့တော့စွာ ကိုင်ရင်း ကျွန်တော့် စကားကို ယုံကြည်ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးပြကာ ဘယ်လောက်များ သာယာလိုက် မလဲနော်ဟု ပြောသည်။ စိတ်ဓာတ် ခွန်အား ကြီးသူများသာလျှင် မိမိ၏ ဝေဒနာကြီးကို မေ့ပျောက်၍ ကမ္ဘာ့ ပြည်သူများ၏ ဒုက္ခကို စဉ်းစား တွေးတောနိုင်ပါသည်’ ဟု သူ့မိတ်ဆွေဟောင်း ဒေါက်တာ ဂျော့ ဟာတမ်က ရေးခဲ့သည်။

‘မီးလောင်မြေ’ တွင် အဂ္ဂါ စနိုးသည် စစ်၏ ဘက်နှစ်ဖက်ကို ပြထားသည်။ စစ်၏ ကြောက်စရာ ကောင်းပုံ၊ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်ပုံတို့ကို တစ်ဖက်က ပြသည်။ တစ်ဖက်က တရုတ် ပြည်သူတို့၏ ဇွဲသတ္တိနှင့် မဆုတ်မနစ်သော လုံ့လကို ပြသည်။ အလွန်အင်အား ချည့်နဲ့သည့် တိုင်းပြည် တစ်ပြည်က မိမိထက် စစ်အင်အား အဆမတန် သာလွန် ကြီးမားသော နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံကို မည်သို့ စည်းလုံး ညီညွတ် တိုက်ခိုက်နိုင်ကြောင်းကို ပြသည်။

ထိုမျှမက သမိုင်း တစ်လျှောက်၌ တိုးတက်သော စစ်ပွဲနှင့် ဖောက်ပြန်သော စစ်ပွဲ ရှိကြောင်းကိုလည်း သူ သဘောတူသည်။ သမိုင်းတွင် တရားသော စစ်ပွဲနှင့် မတရားသော စစ်ပွဲ၊ တိုးတက်သော စစ်ပွဲနှင့် ဖောက်ပြန်သော စစ်ပွဲ ရှိသည် ဟူသော သမိုင်း ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုကို ယနေ့ အချိန်တွင် ဆိုရှယ် ဒီမိုကရက်များ အပါအဝင် အများစုကြီးက လက်ခံနေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုအချိန် ၁၉၃၉-၄၀ တစ်ဝိုက်လောက်ကမူ လူအများစုကြီးက လက်မခံကြသေး။ ‘ကောင်းသော စစ်နှင့် မကောင်းသော ငြိမ်းချမ်းရေး ဆိုသည်မှာ မရှိ’ ဟူသော ရွှေပြည်အေး ဝါဒ ဩဇာ စူးဝင်နေချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့ကိုယ်သူ နေရှင် ပေါက်စ ဒီမိုကရက် တစ်ဦးဟု ထုတ်ဖော် ကြွေးကြော်ထားသော အဂ္ဂါ စနိုးလို သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်က တရားသော စစ်နှင့် မတရားသော စစ်၊ တိုးတက်သော စစ်နှင့် ဖောက်ပြန်စစ် ဟူ၍ သမိုင်းတွင် ရှိစမြဲ ဖြစ်သည်ဟု လက်ခံထားခြင်းမှာ သူ့ခေတ်နှင့်သူ အတိုင်းအတာ မသေးသည့် စွန့်စားမှုကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

ထိုအယူအဆကြောင့်ပင် အဂ္ဂါ စနိုး၏ စာများသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် အဖိနှိပ်ခံခဲ့ရသည်။ သူ့ဆောင်းပါးများကို အမေရိကန် သတင်းစာများက မထည့်ခဲ့ကြ။ သူ့ စာအုပ်များကို အမေရိကန် ထုတ်ဝေသူများ မထုတ်ဝေခဲ့ကြ။ အဂ္ဂါ စနိုးသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ အရှေ့ဖျား ဆိုင်ရာ ပေါ်လစီများကို တစ်လျှောက်လုံး ဝေဖန်လာခဲ့သည်။ နိုင်ငံကြီးများ၏ အာရုံတိုက် ဆိုင်ရာ ပေါ်လစီများကိုလည်း အညှာ မပေး။ သူ့ကို အမေရိကန် အစိုးရက ဖိနှိပ်သည့်တိုင် သူ့ယုံကြည်ချက်ကို မလျှော့။

သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာကောင်း ပီသစွာ သူ ယုံကြည်ချက်ကို ရဲရဲရင့်ရင့် တင်ပြသွားခဲ့သည်။

‘မီးလောင်မြေ’ ၌ အဂ္ဂါ စနိုးသည် ဂျပန် ဖက်ဆစ် စစ်ဝါဒ ပေါ်ပေါက်လာပုံကို သမိုင်းကြောင်းနှင့် ချီ၍ ရှင်းသည်။ ဖက်ဆစ် စစ်ဝါဒ အောက်တွင် ဂျပန် ပြည်သူတို့ အဖိနှိပ် ခံရပုံကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြသည်။ ဂျပန် ဖက်ဆစ် စစ်ဝါဒကို ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသော ပြည်သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ဖော်ပြသည်။ မိမိတို့၏ တင်နော်ဟေကာ ဘုရင်မင်းမြတ် စစ်ရှုံးအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ကြသော တိုးတက်သည့် ဂျပန် ပြည်သူများ၏ ဆောင်ရွက်ချက်တို့ကို မှတ်တမ်းတင်သည်။ ချန်ကေရှိတ် ကူမင်တန် အစိုးရ၏ ဟန်ပြ ဂျပန် ခုခံရေးကို ဖွင့်ချသည်။ တရုတ်ပြည် စစ်ပွဲတွင် ဘေးက ဝိုင်းထိုင်ကြည့်ကာ ဂျပန်ကို မျက်နှာချို သွေးနေကြသည့် အနောက် နိုင်ငံကြီးများ၏ လုပ်ရပ်များကို ဖော်ထုတ် ဝေဖန်သည်။

‘မီးလောင်မြေ’ ကို လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် သုံးဆယ်လောက်က ဖတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့တိုင် ဖတ်၍ မငြီးနိုင်သေး။ ခရီးသွား မှတ်တမ်း တစ်စောင် အနေဖြင့် ဖတ်ဖတ်၊ နိုင်ငံရေး စာအုပ် တစ်အုပ် အနေဖြင့် ကြည့်ကြည့်၊ သမိုင်း စာတမ်း တစ်စောင် အနေဖြင့် လေ့လာ လေ့လာ ယခုတိုင် မရိုးနိုင်သေး။

ယနေ့ ဆိုလျှင် ‘မီးလောင်မြေ’ စာအုပ်သည် အလွန် ရှားနေပြီ။ မြန်မာပြန်ထားသည့် အကျဉ်းချုပ် စာအုပ်ငယ်ကား ရှာ၍ပင် မရတော့။

ထို့ကြောင့် ရှားပါး အဖိုးတန်လှသော စာအုပ်ကို အပြည့်အစုံ  
မြန်မာပြန် လိုက်ပါသည်။ စာအုပ်ကို မြန်မာပြန်ရာတွင် ကူညီ  
ကြသော မိတ်ဆွေများကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မြသန်းတင့်

၁၃၃၀ ခု ဝါဆိုလဆုတ် ၉ ရက်။

၁၉၇၆ ခု ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်။



အပိုင်း တစ်

နေ့ရစ်တော့ ပီကင်း



၁

### စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ

ကမ္ဘာကြီးကို အောင်နိုင်ချင်ရင်  
တရုတ်ပြည်ကို ပထမ အောင်နိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။

တာနာကာ အထိမ်းအမှတ် စာတမ်း။

ပီကင်းကို ဂျပန်တို့ သိမ်းလိုက်ပြီ။ အချိန် နှောင်းသည့်တိုင် မြို့သူမြို့သားများ သည် သူ့ထက်ငါ အလှအယက် မြို့မှ ထွက်ပြေးနေကြသည်။ မောင်းဂွတ်တို့ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် မြို့တံတိုင်းကြီးများသည် ယခင်က မြို့ကို လုံခြုံအောင် အကာအကွယ် ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ လှောင်အိမ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေပြီ။ ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးလုနီးနေပြီ။ မြို့သူမြို့သားများသည် စီရင်ချက်ကို စောင့်နေသည့် တရားခံလို တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေကြသည်။

ဂျပန်များက ရုပ်သေးပုလိပ် တပ်ဖွဲ့ကို ပြန်ဖွဲ့သည်။ သူတို့ လိုချင်သည့် ကူမင်တန် ပါတီဝင်များ၊ အယူအဆ ပြင်းထန်သူများ၊ ပြည်ချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စာရင်းကို ပေးသည်။ ရုပ်သေးပုလိပ်တို့က ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကို အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားရန် တိတ်တဆိတ် သတင်း ပေးကြသည်။ သို့ရာတွင် ပီကင်း မြို့ရိုး ပတ်ပတ်လည်ကို ဂျပန် စစ်တပ်များက ဝိုင်းပတ်ထားကြပြီ။ တီယန်ဆင် သို့ ရထား မထွက်နိုင်သည်မှာ နှစ်ပတ်လောက် ရှိနေပြီ။ ဝရမ်းပြေးများသည် တစ်နေ့ တစ်မျိုး နေရာ ပြောင်းရွှေ့နေကြရသည်။ ညတွင် မြို့ပျက်ကြီးမှ ထွက် ပြေးရန် နည်းလမ်း ရှာကြသည်။ သတင်းစာများကို အာဏာပိုင်များက ပိတ် ထားလိုက်သည်။ တစ်မြို့လုံး ကောလာဟလတွေ ပျံ့နေပြီ။

mgyoe.com

နာမည်ကျော် တရုတ် အမျိုးသား ပါမောက္ခကြီး တစ်ယောက် ကျွန်တော့် အိမ်ကို မေးမြန်း စုံစမ်း၍ ရောက်လာသည်။ ‘ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး ပညာတတ်များ၏ လုံခြုံရေးကို အာမခံချက် ပေးနိုင်မည်လော’ ဟု ဗြိတိသျှ သံရုံးကို စုံစမ်းပေးရန် လာပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ပီကင်းရှိ ဗြိတိသျှ သံရုံးသည် ဂျပန်များထံ မြို့ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ လွှဲအပ်ရန် ပီကင်း မြို့စောင့် တပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ်ဆွန်းကို တိုက်တွန်းခဲ့သည်ဟု သတင်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပါမောက္ခက ဗြိတိသျှ သံရုံးကို အားကိုးတကြီးဖြင့် အကူအညီ တောင်းရန် စိတ်ကူး ပေါက်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ ယင်ချင်း တက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်တော့် တပည့်ဟောင်း ဖြစ်ခဲ့သူ တစ်ဦး မောကြီးပန်းကြီး ပေါက်လာကာ ‘ကိုးနိုင်ငံ စာချုပ်’ အရ အမေရိကန် ကမ်းတက်တပ်များ ပီကင်းတွင် တပ်စွဲ၍ မြို့စောင့် တာဝန် ယူမည်ဟု သတင်း ဖြစ်ပွားနေကြောင်း၊ ထိုသတင်း မှန် မမှန် သိလိုကြောင်းဖြင့် လာ၍ မေးပြန်သည်။ ပီကင်း တက္ကသိုလ်မှ ကျွန်တော့် တပည့်ဟောင်း တစ်ယောက်လည်း အပြေးအဖြန်း ရောက်လာပြန်သည်။ သူက မြို့ပြင်ရှိ ပြောက်ကျားတပ်များနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မြို့ထဲက ထွက်မရသဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များက သူတို့ စစ်ကားများဖြင့် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး ကျောင်းသားများကို မြို့ပြင်သို့ ပို့ပေးနိုင်မည်လောဟု စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန်သည် နိုင်ငံတကာ စာချုပ်များကို ဖောက်ဖျက်သဖြင့် အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိန်တို့က ဂျပန်ကို အဆက် ဖြတ်လိမ့်မည်ဟု တရုတ် တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခများက ယူဆနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိန်တို့ကို အားထား မျှော်လင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သည် လည်းကောင်း၊ ဗြိတိန်သည် လည်းကောင်း တရုတ်ပြည်ကို ထိထိရောက်ရောက် အကူအညီ ပေးဖွယ် မရှိ။ အမေရိကန် ကုန်သည်ကြီးများသည် စစ်ပွဲ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဂျပန်ကို ဆက်၍ လက်နက် တပ်ဆင်ပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြရသည်။

ကျွန်တော့် စကားကို ကြားတော့ သူတို့ အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။ နောင်လာမည့် နှစ်များသည် တရုတ် ပြည်သူ သန်းပေါင်း များစွာကို နိုင်ငံရေး အရ ပညာပေးလိမ့်မည်။

ပီကင်းတွင် ကျွန်တော် ဘေးမသိ ရန်မခ နေခဲ့သည်မှာ လေးနှစ် ကြာခဲ့ပြီ။ အားလုံးက ယဉ်ကျေး ပျူငှာစွာ ကျွန်တော့်ကို ပြုစုခဲ့ကြသည်။

mgyoe.com

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် အပေါ်တွင် ကျေးဇူး ရှိခဲ့ကြသော ပီကင်းက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေများကို ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကျေးဇူး တုံ့ပြန်ဖို့ လိုသည်။

ပီကင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဆွီဒင် အမျိုးသား ပွဲစား တစ်ဦးနှင့် အတူ ခြံဝင်းကြီး တစ်ခုကို ငှားနေကြသည်။ ခြံဝင်းတွင် နေရာလွတ် များစွာ ရှိရာ မကြာမီတွင် တစ်အိမ်လုံး နိုင်ငံရေး ဝရမ်းပြေးများဖြင့် ပြည့်သွားတော့သည်။ အရှေ့မြောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ် တစ်ခုမှ အဓိပတိ တစ်ဦးမှာ ကျွန်တော့် ခြံဝင်း အိမ်နားက အိမ်လွတ် တစ်လုံး အခန့်သင့် ရသွားသည်။ နေ့တိုင်း ရုပ်သေး ပုလိပ် တစ်ဦး ရောက်လာကာ ဂျပန်တို့၏ လှုပ်ရှားမှု သတင်းများကို ပြောပြ တတ်သည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် အခြား ဝရမ်းပြေး ဒါဇင်ဝက်လောက်လည်း ရှိကြ သည်။ အခြေအနေ ကောင်းသည်နှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လစ်ထွက် သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခြံကို တစ်နေ့နေ့တွင် ဝင်၍ ရှာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့ မဝင်ခင်တုန်းက ဆိုလျှင် ပီကင်းတွင် အိမ်အလွန် ရှားသည်။ ယခုမူ အိမ်တွေ ပေါလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဘယ်အိမ် ယူမည်နည်း။ အိမ်လခ ကလည်း ထက်ဝက်လောက် ချိုသည်။ တချို့ကမူ အလကားပင် ထားမည်ဟု ပြောကြသေးသည်။ ဂျပန်များက အကောင်းဆုံး အဆောက်အအုံများကို သိမ်း ကြသည်။ နိုင်ငံခြားသား နေသည့် အိမ်လောက်ကိုသာ ချမ်းသာပေးကြသည်။ ရေဒီယို ရှိသူတိုင်းကို ဂျပန်က ကွန်မြူနစ်ဟု စွပ်စွဲသဖြင့် ရေဒီယို အလကား လိုက်ပေးနေသူကလည်း မရှား။

သို့ရာတွင် သနားစရာ အကောင်းဆုံးမှာ ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကျောင်းသုံး စာအုပ်များကို မီးမရှို့ရက်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခြံဝင်း ထဲ လာ၍ မြှုပ်ထားကြသည်။ ပီကင်းမြို့ကို ပြန်သိမ်းပြီးတော့မှ ဖော်ယူမည် ဟု ပြောကြသည်။

သီတင်း တစ်ပတ်လောက် ရှိတော့ ကျောင်းသားတွေ ပေါ်မလာတော့။ တချို့က ဂျပန် အဖမ်းခံကြရသည်။ တချို့က မြို့ရိုးကို ကျော်၍ ထွက်ပြေး ကြသည်။ ရုပ်သေး ပုလိပ်များက ကျောပေးကာ မမြင်ယောင် ပြုကြသည်။ သို့ဖြင့် ကျောင်းသား အစုကလေးများသည် နွေရာသီ နန်းတော်ကို ဖြတ်ကာ အနောက်ဘက် တောင်ရိုးသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ပြောက်ကျားစစ် အတွက်

အနောက်ဘက် တောင်ရိုးက လယ်သမားများကို စည်းရုံးကြသည်။ ၁၉၃၇ ခု ဩဂုတ်လထဲတွင် ဂျပန်တို့က အားကောင်းလာသော ပြောက်ကျားများကို လူစု ခွဲရန် အတွက် အနောက်ဘက် တောင်ရိုး တစ်ဝိုက်ကို ဗုံးကြဲသည်။ ယနေ့ ထက်ထိလည်း ဗုံးကြဲလျက် ရှိသည်။

မိုးဖွဲဖွဲ ကျနေသည့် နွေဦးပေါက် တစ်ညနေတွင် ဂူ ဆိုသည့် တရုတ် လူငယ် တစ်ဦး ကျွန်တော့် အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ပြောင်တင်းနေသော သူ ခေါင်းမှ ချွေးစက်နှင့် မိုးစက်တို့ ရောထွေးကာ တစက်စက် ကျနေသည်။ သူ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေဟောင်း ချန်ယုရှန်းထံမှ စာတစ် စောင်ကိုလည်း ယူလာသည်။ ချန်ယုရှန်းမှာ တစ်ခါက မန်ချူးရီးယား အရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်၍ ပီကင်း မြို့ပြင်ဘက်တွင် ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့များကို ခေါင်း ဆောင် တိုက်နေသည်။ ပီကင်းမြို့ အနောက်ဘက် မြို့ရိုး အနီးတွင် စစ်အကျဉ်း ထောင် တစ်ခုကို တိုက်ခိုက် သိမ်းယူခဲ့ပုံကို ဂူက ပြောပြသည်။ ပြောက်ကျား များက ရုပ်သေး အစောင့်များ၏ လက်နက်များကို သိမ်းခဲ့သည်။ စတိုထဲရှိ ရိုင်ဖယ်များနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ယူခဲ့သည်။ အကျဉ်းသားများ (အများ အားဖြင့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများ) ကို သူတို့ ပြောက်ကျားတပ် အတွက် စုဆောင်းနိုင်ခဲ့သည်ဟု ပြောပြသည်။ စနစ်ကျသော တိုက်ပွဲ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တပ်များ ရောက်မလာခင် အစောင့်များရော အကျဉ်းသားများပါ အားလုံး လွတ်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဂူ၌ တခြား ကိစ္စ တစ်ခု ရှိသည်။ ဂူနှင့် သူ့ပြောက်ကျား တပ်စုသည် ချောင်တွန်း၏ တပ်မှ တပ်စု ဖြစ်သည်။ (ချောင်တွန်းမှာ နာမည် ကျော် ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်၍ ၁၉၄၀ ခုနှစ်တုန်းက ပီကင်း မြို့ အနီး တိုက်ပွဲ တစ်ခုတွင် ကျဆုံးခဲ့သည်။) ဂူ၏ တပ်စုသည် အနောက် ဘက် တောင်ရိုး တစ်ဝိုက်ရှိ ရှေးတရုတ် ဘုရင်များ၏ သင်္ချိုင်းဂူများကို တူး ဖော် ရှာဖွေခဲ့သည်။ ဂျပန်တွေ တူးဆွ မရှာခင် ကိုယ်က ဦးအောင် တူးဆွ ရှာ ဖွေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူသင်္ချိုင်းတွင်းမှ အဖိုးတန် ပတ္တမြား၊ စိန်၊ ပုလဲ၊ ကျောက်စိမ်းနှင့် ရွှေ တွေ ရလာခဲ့ကြသည်။ ပြောက်ကျားတပ်များ အတွက် လက်နက်များ၊ ရိက္ခာ များ ဝယ်ရန် ထိုပစ္စည်းများကို ထုခွဲဖို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမေရိကန် အစိုးရက ထိုပစ္စည်းများကို ဝယ် မဝယ် စုံစမ်းပေးရန် ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝယ်မည် မထင်ကြောင်း ကျွန်တော်

mgyoe.com

က ပြောပြသည့် အခါတွင် ဝူ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားပုံ ရသည်။ သူက ကျွန်တော့်ထံ အကြံ တောင်းသည်။

ဂျပန် စစ်တပ် သတင်းစာဘက်ဆိုင်ရာ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူ ဗိုလ်မှူးကြီး ဟီရာအိုကာက ‘ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေးသမားများကို အကာအကွယ် မပေးရ’ ဟု ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်၍ သတိပေးထားသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ ခြားသားများ အနေဖြင့်မူ နိုင်ငံရေး ဝရမ်းပြေးများကို ခိုလှုံခွင့် မပေးဟု မငြင်း ပယ်ရက်ပါ။ ဝူ ယူလာသော ပစ္စည်းများသည် စစ်ပွဲတွင် တရားဝင် ရသည့် ပစ္စည်းများဟု ဆိုနိုင်သည့်တိုင် ‘ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး လက်ရ ပစ္စည်းများ’ ဖြစ် နေသည်။ နိုင်ငံရေးသမားများကို ခိုလှုံခွင့် ပေးကောင်း ပေးနိုင်သော်လည်း ထိုပစ္စည်းများကို လက်ခံ ထုခွဲ ရောင်းချပေးဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်သည့် ကိစ္စ မဟုတ်။ အမေရိကန် သံရုံးက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်း ထိုးနိုင်သည်။ ဤ ကိစ္စမျိုးတွင် အထူး မျှမျှတတ စဉ်းစားတတ်သည့် ကျွန်တော့် သတင်းစာတိုက် ကပင် ကျေနပ်မည် မထင်။ သတင်းကလေး တစ်ပုဒ် ရဖို့ အတွက် ဤမျှ စွန့်စားရသလောဟု အပြစ်တင်လိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဤသို့ လုပ်၍ သူတို့ မကျေနပ်လျှင် ကျွန်တော့်ဘက်က အကြောင်းပြစရာ တစ်ကွက်တော့ ရှိသည်။ ရက်မကြာမီက အနောက်ဘက် တောင်ရိုးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှ အီတလီ ခင်ကြီးများကို ပြောက်ကျား တပ်စု တစ်စုက ဖမ်းသွားခဲ့သည်။ အီတလီ ခင်ကြီးများကို ငွေဖြင့် ရွေး၍ ယူရမည်ဟု ပီကင်းရှိ ဂျပန် စစ်အာဏာပိုင်များထံ အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ပြောက်ကျားများ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ နိုင်ငံခြားသား အမြင်တွင် ဂျပန်တို့ကို အကျပ် ရိုက်အောင် တမင် ဖန်တီးပေးရန် ဖြစ်သည်။ နောက် တစ်ချက်မှာ အစာရေစာ ငတ်ပြတ်နေသည့် ပြောက်ကျားများ အတွက် ငွေလိုသောကြောင့် လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဝူလည်း သိသည်။ သူတို့ ပြောက်ကျား တပ်များ က ခင်ကြီးများကို မင် မင်းဆက် သင်္ချိုင်းဝူ တစ်ဝိုက်တွင် ထားသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

‘ဒီလို လုပ်ရင် တရုတ် ပြည်သူတွေရဲ့ တိုက်ပွဲကို နိုင်ငံခြားသားတွေက ဘယ်ထောက်ခံပါ့မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို တောပုန်း ဓားပြတွေလို့ ထင်ကြမှာပေါ့၊ အမြန်ဆုံး ပြန်လွှတ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

mg yoe . com

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ အဲဒီ ခင်ကြီးတွေက သူတို့ သာသနာပြု အဖွဲ့ကို ဂျပန် စစ်တပ်ကို အပ်လိုက်တာကိုး၊ ဒါတင် မကဘူး၊ ဂျပန် စစ်အရာရှိတွေ ကို ခေါ်ပြီး ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေ ကို ဂျပန်တွေဆီ ပေးတယ်၊ ပြောက်ကျား အခြေခံ စခန်းတွေ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ရွာတွေ တော်တော်များများ မီးရှို့ခံလိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ အီတလီ အစိုးရကလည်း (ဂျပန် ရုပ်သေး) မန်ချူးကိုး အစိုးရကို အသိအမှတ် ပြုပြီး ကူမင်တန် ဆန့်ကျင်ရေး စာချုပ်ကို လက်မှတ် ထိုးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလူတွေဟာ ဂျပန်ရဲ့ ဖက်ဆစ် မဟာမိတ်တွေ မဟုတ်ဘူးလား’

ဂူက သူတို့ လုပ်ရပ်ကို ကာကွယ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရေဖျန်းခံပြီးသည့် ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင် စစ်စစ် တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စတွင် ဂူ၏ အမြင်ကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်။ ခင်ကြီး များကို ဖမ်းခြင်းကြောင့် နိုင်ငံခြားတွင် နားလည်မှု လွှဲသွားနိုင်ကြောင်း၊ အကျိုး ထက် အပြစ်က များကြောင်း သူ့ကို တစ်နာရီလောက် ရှင်းပြရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဂူက ကျွန်တော့် အယူအဆကို လက်ခံသွားပုံ ရသည်။ ခင်ကြီးများကို လွှတ်ပေးလျှင် သူတို့ ကျောက်မျက် ရတနာများ ဝယ်မည့်သူကို ရှာပေးမည်ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။ ဤနားလည်ချက်ဖြင့် ဂူ ပြန်သွား သည်။

ကျွန်တော့် အကြံပေးချက်ကြောင့် ဆိုရမည်လော မသိ၊ မကြာမီ ခင်ကြီး များ အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်လွတ်လာကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ပြောက် ကျားများသည် ထိုအမှားမျိုးကို ကျူးလွန်ခြင်း မရှိကြတော့ဟု ကျွန်တော် သိရ သည်။ ထိုမျှမက မှန်ကန်သည့် ခေါင်းဆောင်မှု ရလာသည်နှင့် ပြောက်ကျား များသည် တရုတ်ပြည် တစ်ဝန်းလုံးရှိ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးများ၊ သာသနာပြု အသင်းများနှင့် တစ်လျှောက်လုံး ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်လာခဲ့သည်။

နောက်များမကြာမီ ကျွန်တော် ဂူကို မျှော်နေတုန်း ပါမောက္ခ တစ်ယောက် ၏ ဇနီးက ကျွန်တော့်ကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်း၍ ညစာစား ဖိတ်သည်။

ကျွန်တော် ရောက်ပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့် စကား ပြောနေကြစဉ် ထမင်း စားခန်းထဲသို့ တရုတ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အမျိုးသမီးက ဆံတို ကုပ်ဝဲ။ မျက်မှန်နက် တပ်လျက်။

သူ့ကို တစ်နေရာတွင် မြင်ဖူးသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်မှာဟု ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်။

‘ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူးလား’

မျက်မှန်နက်ကို ချွတ်၍ သူက မေးသည်။ သည်တော့မှ သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိတော့သည်။ ပီကင်းတွင် ရှိတော့မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်ထားသော အမျိုးသမီးများ အနက် ကျွန်တော် နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည့် အမျိုးသမီး ဖြစ်၍ ဂျပန်တို့ ပထမဆုံး လိုချင်နေသော အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကား အခြားသူ မဟုတ်၊ တရုတ် ဆိုဗီယက် အစိုးရ အဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌ ချူအင်လိုင်၏ ဇနီး၊ တရုတ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အမျိုးသမီး ဌာန ခေါင်းဆောင် တိန်ရင်ချောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တိန်ရင်ချောင်ကား ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှ တရုတ် အမျိုးသမီးထဲတွင် နိုင်ငံအရေး အမြင် အထက်သန်ဆုံး၊ ဦးနှောက် အကောင်းဆုံး အမျိုးသမီး ဖြစ်ပါသည်။

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ရှန်စီးမှာ ရောက်နေပြီလို့ ထင်နေတာ’

လွန်ခဲ့သည့် ငါးလလောက်က ရောက်လာကာ ပီကင်း မြို့ပြင်ဘက်ရှိ အနောက်ဘက် တောင်ရိုး တစ်ဝိုက်တွင် ဆေးကုနေသည်ဟု တိန်ရင်ချောင်က ပြောပြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်က သူ့ကို ပေါင်အန်းမှာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ပိန်ချုံး၍ အသားအရေ ဖျော့နေသည်။ အိပ်ရာတွင် ပက်လက်ဖြင့် ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲတုန်းက ရခဲ့သည့် အဆုတ် ရောဂါကို အရုံးဖြင့် ခုခံနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ယခု ကြည့်ရသည်က အခြေအနေ အတော် ကောင်းနေပြီ။ အနောက်ဘက် တောင်ရိုးက ချောင်ကျသည့် ဇရပ် တစ်ဆောင်တွင် နေရင်း အစားအသောက် ကောင်းကောင်း စားကာ အနားယူနေသည်။ မြောက်ပိုင်းက ခြောက်သွေ့သည့် နွေရာသီနှင့်လည်း တည့်နေသည်။ ယခုတော့ ရောဂါ လုံးလုံး ပျောက်သလောက် ဖြစ်နေပြီ။

သို့ရာတွင် သူ့ဇရပ်သို့ ဂျပန် စစ်သားများ ရောက်လာတော့မှ ဂျပန်နှင့် စစ်ဖြစ်မှန်း သိရတော့သည်။ တောသူ တစ်ယောက် အသွင် ဝတ်ဆင်ကာ ဂျပန် စစ်ကြောင်းများကို ဖြတ်၍ ပီကင်း မြို့ထဲသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသည်။ အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ် ပြေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ပီကင်းမှာတော့ မနေပါဘူးနော်’

ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်၊ ခု ကျွန်မ အနောက်မြောက်ပိုင်းကို အမြန်ဆုံး သွားချင်တယ်၊ ကျွန်မကို တီယန်ဆင်း အထိ ခေါ်နိုင်မလား’

mgyoe.com

အရှေ့ဘက် ပင်လယ် ဆိပ်ကမ်း မြို့များသို့ မီးရထား မှန်မှန် ထွက်နေ သေးသည်။ တစ်နေ့ တစ်စင်း ရှိသည်။ ယခင်က နှစ်နာရီလောက် ခရီးကို ယခု ၁၂ နာရီလောက် ကြာသည်။ ဂျပန်များက ခရီးသည်များကို ကျကျနန ရှာဖွေသည်။ အထူးသဖြင့် တီယန်ဆင်းတွင် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ရှာသည်။ နိုင်ငံရေး အတွေးအခေါ် ရှိသူဟု ထင်လျှင် ဆွဲသွားသည်။ သို့ဖြင့် တီယန်ဆင်း ဘူတာတွင် ကျောင်းသား တစ်ဒါဇင်လောက် အဆွဲခံရသည်။ ပစ္စည်းများကို လည်း သိမ်းလိုက်ကြသည်။ သူတို့ အကြောင်းကို ဘာမျှ မကြားရတော့။ ထို့ ကြောင့် တိန်ရင်ချောင်လို အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အဖို့ ဤခရီးကို သွားရ သည်မှာ အန္တရာယ် ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်များက နိုင်ငံခြားသားကို ဖမ်း ဆီးခြင်း မပြုကြ။ (တီယန်ဆင်းတွင် ခုနစ်လွှာချွတ် အကများ ခေတ်စားစ ပြုနေချိန် ဖြစ်သည်။) ကျွန်တော်က တိန်ရင်ချောင်ကို လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ပြော သည်။ ကျွန်တော့် အိမ်မှ အစေခံ ယောင်ဆောင်၍ လိုက်မှ စိတ်ချရမည်။

တီယန်ဆင်းသို့ သွားစရာ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော့် အဖို့လည်း အတော်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ထံသို့ နိုင်ငံခြားမှ လာသည့် ကြေးနန်းများမှာ ဂျပန်တို့ လက်တွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာဆရာများ အဖို့ ဂျပန် ဆင်ဆာ အဖွဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သတင်းများ ပို့နေရသည်။ ဘာသတင်းထူးမျှ ပို၍ မရ။ ပီကင်းသည် သတင်း အနေဖြင့် ဘာမျှ သုံးမရသည့် မြို့ ဖြစ်နေသည်။ ဒေလီ ဟာရယ် သတင်းစာက ရှန်ဟဲတွင် အခြေစိုက်၍ သတင်း ယူရန် ကြေးနန်း တစ်စောင် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည်။ ကြေးနန်းက နောက်ကျမှ ရောက် သည်။ ရှန်ဟဲတွင် တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် သတင်း ရနိုင်သည်။

ထိုမျှမက ပျောက်ဆုံးနေသော မယား တစ်ယောက်ကိုလည်း အနောက် မြောက်ပိုင်းတွင် ရှာပုံတော် ဖွင့်ရဦးမည်။ ကျွန်တော့် ဇနီး နင်းဝေးလ်သည် အလွန် ဇီဇာ ကြောင်သည်။ အနီများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ယောက်ျား ကျွန်တော် ပေးသည့် သတင်းများကို သူ လက်မခံနိုင်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ရမှ ကျေနပ် မည် ဆိုကာ ယင်အန်းသို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့သတင်းကို မကြားရသည်မှာ သုံးလ ကျော်သွားပြီ။ ဘာသတင်းမျှ မကြားရခြင်းသည်ပင် သတင်းကောင်း ဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့။ မိုင်တစ်ထောင်လောက် ကွေ့ ပတ်ကာ ရှန်စီ ပြည်နယ်သို့ လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။ သူ့ယောက်ျား ကို ရာသက်ပန် စွန့်သွားပြီလော မဆိုနိုင်။

mgyoe.com

ကျွန်တော့်တွင် သင်္ချိုင်း ဖောက်သူ ဝူနှင့် တွေ့စရာ ကျန်နေသေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ သူ ရောက်လာသည့် အခါတွင် လုပ်စရာ ရှိလျှင် မြန်မြန် လုပ်ဖို့ လိုကြောင်း၊ မကြာမီ ကျွန်တော်လည်း ခရီး ထွက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

ရောင်းရမည့် ကျောက်မျက် ရတနာများ စာရင်းကို သုံးရက် အတွင်း ယူလာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နမူနာများလည်း ယူလာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဝူက ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်က ထိုကျောက်မျက် ရတနာများကို အမေရိကန် ကုန်သည် တစ်ဦးထံ ပြပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဤမျှ ရှားပါးသည့် အဖိုးတန် ပစ္စည်းမျိုးကို ရမည် ဆိုလျှင် လည်ဖြတ်ခံရစေဦး၊ ဝယ်မည့်သူဘက်က သေချာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအတွင်း ဂျပန် စစ်တပ်က အနောက်ဘက် တောင်ရိုး တစ်ဝိုက်တွင် စစ်ဆင်ရေးတွေ လုပ်နေသဖြင့် အစီအစဉ် ပျက်သွားသည်။ ငါးရက်ကျော်တော့ ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်တော့။ ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ အမေရိကန် တစ်ယောက်နှင့် လွှဲပေးခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကာယကံရှင်များ အားလုံး အဆင်ပြေသွားကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

တိန်ရှင်ချောင် တစ်ယောက် ပီကင်း ဘူတာရုံသို့ ပေါက်ချလာသည်။ အာယားမမှ တကယ့် အာယားမ။ သူ့ခေါင်းပေါ်က ဆံတိုလေးလည်း မရှိတော့။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မီးရထားတွဲ တစ်တွဲရှိ ချောင်တစ်ချောင်ထဲသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။ ခြေထောက်များ၊ ခေါင်းများ၊ တံတောင်ဆစ်များ ကြားတွင် ညပ်နေသည်။ အပြင်ကနေ ကြည့်လျှင် ကိုယ့်လူကိုပင် မနည်း ရှာယူရသည်။ လူများလျှင် ပို၍ လုံခြုံသည်ဟုပင် တွေးမိသေးသည်။ ခရီးသည်များကလည်း တင်းကြမ်း ပြည့်နေသည်။ ဖင်ချမိသည်နှင့် ရွှေ၍ မရတော့။ တီယန်ဆင်း ရောက်အောင် တစ်ညလုံး ထိုင်လိုက်လာရသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ အဖို့တော့ ရိုးနေပြီ။ မြို့မှ တသောသော ထွက်ပြေးနေသည့် ပီကင်း မြို့သူမြို့သားများ အဖို့ ရထားတိုင်းသည် ကမ္ဘာကြီးတွင် နောက်ဆုံး ကျန်သည့် တစ်စင်းတည်း သော ရထားဟု ထင်နေကြပုံ ရသည်။ ပီကင်း မြို့သူမြို့သားများသည် စနေ၊ အင်္ဂါ အလွန် ရွေးသူများ ဖြစ်ရာ ရက်မရွေးဘဲ ချက်ချင်း ခရီး သွားခြင်းသည် ပီကင်းမြို့၏ သမိုင်းတွင် ဤတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း နောက်ဆုံးတွဲ၊ နောက်ဆုံး ခြေနင်းခုံတွင် ခြေချစရာ တစ်နေရာ ရအောင် မနည်း လုပ်ယူခဲ့ရသည်။ မတတ်သာတော့သည့် အဆုံး လက်ကိုင် ဘရိတ်ဘီးပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ပြီး ခြေထောက်များ

mg yoe . com

ကိုမူ နေပူထဲတွင် သည်အတိုင်း ဆန့်ထားရသည်။ ပီကင်းက မြို့ရိုးကြီးတွေကို ခွဲခဲ့ရသည့် အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်မိ။ နိုင်ငံခြားသားများ ပျော်သော ပီကင်း မြို့သည် မရှိတော့။ ဘာမျှ လုပ်စရာ မရှိတော့သည့် အဆုံး တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော် တွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှကို ပြန်၍ စဉ်းစားရင်း လိုက်လာခဲ့ သည်။

ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားမိသမျှ တစ်ပိုင်းတစ်စမှာ ..။

J

ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးနှင့်  
လူဆိုးလူမိုက် တစ်ယောက်

ယူဖေသည် ကွန်ဖြူးရှပ်ကို တွေ့ရန် သွားလေ၏။  
သို့ရာတွင် ကွန်ဖြူးရှပ်လည်း နာမကျန်း ဆို၍ အတွေ့ မခံလေ။  
ကွန်ဖြူးရှပ်သည် ဗျပ်စောင်းကို ယူ၍  
ယူဖေ ကြားလောက်အောင် တီးလေ၏။

ကွန်ဖြူးရှပ် သခံပကျမ်း

ပီကင်း မြို့ကြီး တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည်။

ပီကင်းသည် ကုန်ဆုံးလုဆဲဆဲ ကမောက်ကမမှုများ တည်ရာ မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ အလယ်ခေတ်၏ လက္ခဏာ အကြွင်းအကျန်များ စုဝေးရာ မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ ရှေးတရုတ် ဘုရင်များသည် ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာ လုယက်ခဲ့ကြ သည်။ သူတို့ လုယက်ရခဲ့သမျှတို့ကို ဝင်္ဂပါသဖွယ် ကွေ့ကောက်သော မြို့ရိုး အတွင်းက မြို့တော်ကြီးထဲတွင် အဝိုက်အဝန်း အမွမ်းအပြောက်တို့ဖြင့် ပြီးသော ဘုံဆောင် ပြာသာဒ်များ အဖြစ် ဖန်တီး တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ (ဤနန်းမ နန်းဆောင်တို့ကို သူခိုး ဓားပြ မျိုးဆက်ပေါင်း မည်မျှ ကြာအောင် တည်ဆောက် ခဲ့ကြရမည်ဟု မပြောနိုင်။) ပီကင်းသည် အငြိမ်းစား ရွှေ့နန်းတော် အမှုထမ်းများ နှင့် ဘုရင့် နိုင်ငံတော်၏ တပ်ဗိုလ် တပ်မှူးကြီးများ နေထိုင်ရာ၊ သုခမိန်များနှင့် မြေရှင် ပဒေသရာဇ်ကြီးများ မွေ့လျော်ရာ၊ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းများနှင့် သူဌေး သူကြွယ်များ ပျော်မွေ့ရာ၊ ထီးနန်းသုံး စကားကို ပြောသည့် လန်ချား ကူလီတို့

mgyoe.com

မှီတင်းရာ ပီကင်းသည် ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ တည်ဆောက်ထားသည့် မြို့တော်ကြီး ဖြစ်သည်။ အနုပညာ ဘဏ္ဍာတို့ သိုမှီးရာ မြို့တော်ကြီး ဖြစ်သည်။ မှူးမတ်၊ သေနာပတိ မျိုးနွယ်တို့ ချက်မြုပ်ရာနှင့် အကျင့်ပျက်စီးမှုတို့ မွေးဖွားရာ မြို့တော်ကြီး ဖြစ်သည်။ သံတမန်တို့ ခြေပုန်းခုတ်ရာနှင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ ပေါကြွယ်ရာ မြို့တော်ကြီး ဖြစ်သည်။ အတွင်းသရုပ်ထက် အပေါ်ယံ သဏ္ဍာန်တို့ ဖုံးလွှမ်းရာ မြို့တော်ကြီး ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြံ၍ အထဲက နောက်ချေးခံထားသည့် မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ နွေးထွေး ကြည်လင်သော နွေဦး ရာသီနှင့် ရီဆိုင်းသော နွေနှောင်း ရာသီတို့ ရှိရာ မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ နှင်းဖုံးသော သစ်ပင်များပေါ်တွင် ဆောင်းနေခြည်တို့ ပြိုပြက်ရာနှင့် ရေခဲသော ရေကန်များ ရှိရာ မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ ထာဝရ စေ့စပ် ပြေငြိမ်းမှုများ ပြုလုပ်ရာနှင့် ရယ်သံမောသံ သောသောညံရာ မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ် ခံစားရာနှင့် မိသားစု မေတ္တာတို့ ဝေဆာ ဖူးပွင့်ရာ မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲ ချွတ်ခြံကျခြင်းနှင့် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစရာတို့ ပြည့်လျှမ်းရာ မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ မကောင်းမှု အညစ်အကြေးတို့ကို ဥပေက္ခာ ပြုရာ မြို့ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ပြန်လည် ရှင်သန်လာသော ကျောင်းသားများက တရုတ်ပြည်ကြီး အတွက် တိုက်ခိုက်ရေး ကြွေးကြော်သံများကို စတင် ဟစ်ကြွေးရာ မြို့ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဂိုဘီ သဲကန္တာရမှ ကြောက်ဖွယ် မောင်းဂွတ် သဲမုန်တိုင်းများ ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်ရာ မြို့ကြီး ဖြစ်သည်။ သဲမုန်တိုင်းများကြောင့် သပွယ်သော ဘုရားကျောင်းကန်များနှင့် ရွှေနန်းတော် ဘုံထွတ် ဘုံဆောင်တို့ ပေါ်၌ ကမ္ဘာတွင် သက်တမ်း အရှည်ဆုံးသော သဲမှုန့် မြေမှုန့်များ ဖုံးလွှမ်းရာ မြို့ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

၁၉၃၄ ခုနှစ်စတွင် ဂျပန်က ဂျီဟိုးနယ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည့် အခါ၌ ပီကင်းသည် တရုတ်ပြည်နှင့် ဂျပန်နယ်တို့၏ နယ်စပ် ဒေသ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အကာအကွယ် မဲ့သော ပီကင်း မြို့တော်ကြီး ရုတ်တရက် မပျက်ဘဲ ဤမျှ ကြာကြာ ခံနိုင်ခြင်းကိုပင် ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩရသေးသည်။ မနက် အိပ်ရာထ မြို့ရိုးထိပ်ကို ကြည့်လိုက်၍ တရုတ် စစ်သားများကို မြင်ရလျှင်ပင် တစ်ညတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း လွန်မြောက်သွားကြပြန်ပြီဟု သက်ပြင်း ချရသည်။ ဂျပန်တို့ကလည်း ပီကင်း မြို့ကြီးကို ရှေးဟောင်း ပြတိုက် မြို့တော်ကြီး အဖြစ် တန်ဖိုးထားသည်ဟု ပြောကြသည်။ မြို့တော်ကြီးကို အကောင်း ပကတိ သိမ်းပိုက်လိုသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဟုတ်သလောက် ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ ပီကင်းကို ဂျပန်တို့ ဝင်သည့် အခါ တွင်မူ သူတို့ ထင်သည်ထက် ပြင်းထန်သော ခုခံမှုမျိုးကို တွေ့ရသဖြင့် ဂျပန် တို့ အခက်ကြုံရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ပီကင်းသည် ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိရှိဖြင့် ဂျပန် အောက်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပီကင်းကို အုပ်ချုပ်သူမှာ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ချီယွန်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ပီကင်းကို အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် ဂျပန် ရုပ်သေး မဟုတ်သည့် နောက်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်သည်။ မြို့က ခံ့ညားသည့် မြို့အို မြို့ဟောင်း။ မြို့ကို ကွပ်ကဲသူ ကလည်း ခံ့ညားသည့် စစ်သားအို စစ်သားဟောင်း။ သူ့မြို့နှင့် သူ့တပ်မှူး လိုက် လျော့ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် တကယ့် စစ်သားကြီး ဖြစ်သည်။ မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ နိုင်ငံရေး အတွေးအခေါ်သည် ပီကင်း မြို့၏ ပဒေသရာဇ် အဆောင်အယောင်များနှင့် အံ့ကျနေသည်။ ပါးရည်နပ်ရည်တွင် ဂျပန်တို့ထက် မလျော့။ ဂျပန်နှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်း ယဉ်ကျေးမှု၊ လေးစားမှု ကို အထိုက်အလျောက် ပြုတတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် တိုးတက်သည့် အုပ်စိုးသူမျိုး မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သစ္စာဖောက်ဟုလည်း မခေါ်သာ။ မည်သူ၏ အလိမ်အညာကိုမျှ ခေါင်းငုံ့ မခံတတ်သူ ဖြစ်သည်။ စစ်သား တစ်ယောက် အဖြစ် လေ့ကျင့်သား ရလာခဲ့သူ တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၍ ပီကင်း မြို့စောင့် တပ်မှူးလို အရေးကြီးသည့် သံတမန် ရာထူးမျိုး အတွက် အထူး အရည်အချင်း ရှိသူမျိုး မဟုတ်။

သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေး ကစားရာ၌ကား ဂျပန် စစ်ဘက် အာဏာပိုင်တွေက ဩချရလောက်သူ ဖြစ်သည်။ ပီကင်းကို သိမ်းစက ဂျပန်တို့က ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် ကို သူတို့ ကိုင်နိုင်မည် အထင်ဖြင့် တပ်မှူး ခန့်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်နှစ် အကြာတွင် ဂျပန်တို့ သူ့ကို ထိန်း၍ မရချင်တော့။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောရဦးမည်။ ၁၉၃၃ ခုမှ စ၍ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ထင်ရှား ကျော်ကြားလာကာ အာဏာ ရလာခဲ့သည်။ သူ၏ အမှတ် ၂၉ တပ်မတော်သည် မဟာ တံတိုင်းကြီး အနီးက ဆိပ်နား တောင်ကြား ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲတွင် ဂျပန် တပ်ခွဲ တစ်ခုကို ချေမှုန်းခဲ့သည်။ ဂျပန်က ဂျီဟိုး (အတွင်း မွန်ဂိုလီးယား အရှေ့ပိုင်း) ကို တိုက်သိမ်းပြီး ပီကင်း သို့ ဆင်းအလာတွင်မှ သူ့တပ်နှင့် တွေ့ကြုံခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ သူ၏ အမှတ် ၂၉ တပ်မတော်သည် တရုတ်ပြည်တွင် လူကြိုက် များလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် တိုက်ရကျိုး မနပ်ဟု

ဆိုရလိမ့်မည်။ ဂျပန်ကို ခံတိုက်သည့် သူ့တပ်များကို နန်ကင်းရှိ ချန်ကေရှိတ် အစိုးရက ထောက်ခံ အားပေးခြင်း မပြုခဲ့။ ချန်ကေရှိတ်သည် ဂျပန်နှင့် စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်လိုက်သည်။ ထိုစာချုပ်အရ မြောက်ပိုင်း တရုတ်ပြည်တွင် တိုက်ခိုက်မှုများ ရပ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ပြေငြိမ်းရေးသည် ယာယီမျှသာ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ တရုတ် အစိုးရ၏ စစ်တပ် (ချန်ကေရှိတ် စစ်တပ်) များကို ဟိုပေနယ်မှ ဆုတ်ခွာပေးရမည်၊ မြောက်ပိုင်းကို အုပ်ချုပ်နေသော ချန်ကေရှိတ်၏ စစ်ကောင်စီ ဌာနခွဲကို ဖျက်သိမ်းပေးရမည်ဟု ဂျပန်က တောင်းလာသည်။

ဤတွင် နှစ်ဖက် စေ့စပ်ကြရသည်။ ချန်ကေရှိတ်က ဟိုမေ-ချာဟာ ပြည်နယ် နိုင်ငံရေး ကောင်စီကို ဖွဲ့ရန် သဘောတူသည်။ ထိုကောင်စီတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ကို ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ခန့်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်၏ တပ်များသည် ယခင်က ချန်ကေရှိတ်ကို ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသော စစ်ဘုရင် ခရစ်ယာန် ဗိုလ်ချုပ် ဖန်ယုဆိုင်၏ အမျိုးသား ပြည်သူ့ တပ်မတော် အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချန်ကေရှိတ် ဗဟို အစိုးရ၏ ဗဟို တပ်မတော်ထဲသို့ တစ်ခါမျှ အသွင်းမခံခဲ့ရ။ ဂျပန်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်အား ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။ ဂျပန်က ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ကို လက်ခံခြင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ချန်ကေရှိတ်၏ လူ မဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ‘မန်ချူးရီးယားပြည်က လောရင့်စ်’ ဟုလည်း ခေါ်၍ ဂျပန်တို့၏ နာမည်ကြီး ကွမ်တောင် တပ်မတော် အထူး ဌာနကြီးမှူး ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ် ကင်ဂျီ ဒွိုင်ဟာရာက သူ့ကို သဘောကျသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် သူတို့ သိမ်းပိုက်ထားသော နယ်များတွင် သူတို့ ကျေနပ်လောက်အောင် အုပ်ချုပ်ရေး လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဟု ဂျပန်တို့က ယုံကြည်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ဆွန်၏ ဟိုပေ-ချာဟာ ပြည်နယ်ကို တစ်ဝက် သီးခြား လွတ်လပ်သော ပြည်နယ်ဟု ဂျပန်တို့က ယူဆသည်။

ဂျပန်များက ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ကို သူတို့လူဟု ထင်ခဲ့သည်။ အထင်သေးခဲ့သည်။ စင်စစ် ဆွန်သည် သူတို့ ခိုင်းရာ လုပ်မည့်သူ မဟုတ်။ သူကလည်း သူ့ အကြံနှင့် သူ့ ဂျပန်တွေ ကျေနပ်အောင် နန်ကင်းက ချန်ကေရှိတ် အစိုးရနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပြသည်။ နောက်ဆုံး ချန်ကေရှိတ်နှင့် လမ်းခွဲကြောင်း ကြေညာကာ မြောက်ပိုင်း တရုတ်ပြည်က ပြည်နယ်ကြီး ငါးခု၏ အကြီးအကဲ အဖြစ် ဂျပန်တို့၏ ထောက်ခံမှုဖြင့် ရအောင် ယူမည်ဟု စိတ်ကူး ဖဲရိုက်နေသည်။

ဤသို့ လုပ်နိုင်လျှင် ဂျပန် အဖို့လည်း တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းတွင် စိတ်ချပြီးသား ဖြစ်စေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် ပြည်နယ်၏ ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ပြီး မကြာမီတွင် ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာသည် သူ့တစ်သက်တွင် အကြီးဆုံး လိမ်လည်မှုကြီး တစ်ရပ်ကို လုပ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာသည် ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ထံသို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာကာ အဆို တစ်ခု တင်ပြသည်။ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းကို သီးခြား ပြည်နယ် ကြေညာပေးမည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဆွန်၏ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်း အစိုးရသစ်ကို အမေရိကန် ဒေါ်လာ သန်းတစ်ရာ ထောက်ပံ့မည်။ ဆွန်က ထိုငွေများဖြင့် အစိုးရ လုပ်ငန်းများ၊ စစ်တပ် လေ့ကျင့်ရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ဆွန် သွားရည် ယိုလောက်သည့် ငွေမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆွန်သည် လူချမ်းသာ တစ်ဦး မဟုတ်။ နန်ကင်းက ချန်ကေရှိတ် အစိုးရနှင့်လည်း လမ်းစပြတ်ပြီ။ အကယ်၍ သူ ငြင်းသဖြင့် ဂျပန်က သူ့နယ်များကို တိုက်လာလျှင် သူ့ကို ချန်ကေရှိတ်ကလည်း ထောက်ခံမည်ဟု အာမခံချက် ပေးထားခြင်း မရှိ။ သို့ဆိုလျှင် ဂျပန်တို့၏ စစ်ကြောင့် သူ့စစ်တပ် ပျက်ရတော့မည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ရက်အတန်ကြာ စဉ်းစားသည်။ ထိုစဉ် ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာသည် လုပ်ဇာတ် တစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဟိုပေ နယ်ထဲသို့ သူ့လူများကို စေလွှတ်ကာ လုယက် ဆူပူမှုများ ဖန်တီးသည်။ စင်စစ် ထိုဒေသသည် တွန်ကူ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် အရ ချန်ကေရှိတ်တပ်ကရော၊ ဂျပန်တပ်ကပါ ဘေးမဲ့ပေးထားသည့် ကြားနယ်မြေ ဖြစ်သည်။ ဓားပြတွေ ဆူပူနေသည်၊ ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေး လိုသည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာသည် ဟိုပေ ပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းက ကြားနယ်မြေ ဒေသထဲသို့ ဂျပန် တပ်များကို လွှတ်လိုက်သည်။ မိမိ အဆိုပြုချက်ကို လက်မခံလျှင် ထိုတပ်များကို အသုံးပြုရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် နားလည်အောင် အရိပ်အယောင်လည်း ပြလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ချန်ကေရှိတ်၏ နန်ကင်း အစိုးရထံမှ ညွှန်ကြားချက်များကို စောင့်သည်။ ညွှန်ကြားချက်များက မတိကျ မရေရာ။ ဂျပန်ကို ခံတိုက်လျှင် ထောက်ခံ ကူညီမည့် အာမခံချက်မျိုးလည်း မပါ။ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာ၏ ရာဇသံကလည်း နောက်တစ်ရက် ဆိုလျှင် ကုန်တော့မည်။

ယနေ့ပင် ၁၉၃၅ ခု ဒီဇင်ဘာလ ၉ ရက် ရောက်နေပြီ။

ထိုရက် အတွင်း မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် နှစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ သည်။ တစ်ခုက ပီကင်း ကျောင်းသားများ၏ ဆန္ဒပြပွဲကြီး ဖြစ်သည်။ ပီကင်း မြို့က ကျောင်းသားများသည် လမ်းမများပေါ်တွင် စီတန်း လှည့်လည်ကာ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းမှ သီးခြား ပြည်နယ် လှုပ်ရှားမှု ဆိုသည့် ဂျပန်၏ စီမံကိန်းကို ကန့်ကွက် ဆန္ဒပြကြသည်။ ချန်ကေရှိတ်၏ ပုလိပ် အဖွဲ့က ဆန္ဒ ပြပွဲကို အကြမ်းဖက်၍ နှိပ်ကွပ်သည်။ အချို့ ဒဏ်ရာ ရ၍ အချို့ အဖမ်းဆီး ခံရသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် အကွက်ကောင်း ယူတတ်သည်။ မြောက်ပိုင်း သီးခြား ပြည်နယ် ကိစ္စကို တိုင်းပြည်က ကန့်ကွက်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အဆိုပြုချက်ကို ခေတ္တ အချိန် ရွှေ့သင့်ကြောင်းဖြင့် ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာ ကို တင်ပြသည်။

အခြား အဖြစ်အပျက် တစ်ခုမှာ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် ရုတ်တရက် 'မကျန်းမာ' ခြင်း ဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းက ဂျပန် မြို့စောင့် တပ်ဖွဲ့သည် ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာ၏ စီမံကိန်းကို အားမပေးကြရုံမျှမက ဆန့်ကျင်နေကြ သည်။ ဤသည်ကို တီယန်ဆင်းရှိ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်၏ လူများက သတိပြုမိကြ သည်။ ထိုသတင်းကို ကြားတော့ ချန်ကေရှိတ်၏ နန်ကင်း အစိုးရကလည်း အားတက်လာကာ တိုကျိုသို့ လှမ်း၍ စုံစမ်းသည်။ တိုကျိုသည် တရုတ်ပြည် တွင် စစ်တိုက်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေး။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တရုတ်ပြည်က သူ လို ချင်သော နယ်များကို စစ်မတိုက်ဘဲ ရချင်သည်။ လိမ်၍ရရ၊ ခြိမ်းခြောက်၍ပင် ရရ ကိစ္စ မရှိ။ လိုချင်သည့်နယ် ရဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ဂျပန် အစိုးရသည် တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းက ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် ပေါက်ကွဲလာခြင်း ကို လန့်နေသည်။ တရုတ် တစ်ပြည်လုံးက ဂျပန်ကို သပိတ် မှောက်မည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒွိုင်ဟာရာ၏ စီမံကိန်းကို ပယ်ချလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ဒွိုင်ဟာရာ၏ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်း သီးခြား ပြည်နယ် စီမံ ကိန်းသည် ပျက်ပြားသွားခဲ့သည်။

နောက်များမကြာမီတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာနှင့် ကျွန်တော် တွေသည်။ သူကမူ မြောက်ပိုင်း တရုတ်ပြည် သီးခြား ပြည်နယ် ကိစ္စသည် သတင်းစာ ဆရာများ၏ လုပ်ကြံ ဝါဒဖြန့်မှုဟု ကျွန်တော့်ကို မြှောင်ညှာခဲ့သည်။

ဂျပန် အစိုးရသည် ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာ၏ သိက္ခာကို ဆည်သည့် အနေ ဖြင့် ဟိုပေ ပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းက စစ်မဲ့ ဒေသတွင် ရုပ်သေး အစိုးရ အဖွဲ့

တစ်ဖွဲ့ကို တည်ထောင်စေသည်။ ကွမ်တောင် တပ်မတော်ကလည်း ဒွိုင်ဟာရာကို ထောက်ခံသည်။ ထိုဒေသကို ဟိုပေ့ ပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်း ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး သီးခြား ပြည်နယ် အစိုးရဟု အမည်တွင်စေသည်။ ခရိုင်ပေါင်း ၂၃ ခရိုင် ပါသည်။ ယင်ချူကွမ်း ဆိုသည့် ဂျပန် ရုပ်သေး တစ်ယောက်ကို အုပ်ချုပ်စေသည်။ ဟိုပေ့ ပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းသည် ဂျပန် အတွက် စစ်သေနင်္ဂီဗျူဟာ အရ အချက်အချာ ဒေသဖြစ်သည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး အရောင်းအဝယ်၊ မှောင်ခို အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းတို့ အတွက်လည်း အလွန် အရေးကြီးသည့် နေရာဖြစ်သည်။ ထိုဒေသတွင် ဂျပန်များက ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း များစွာ တန်သော အကောက်မဲ့ ကုန်များကို သိုလှောင်ထားသည်။ ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း များစွာ ချီ၍ ဘိန်းနှင့် ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြသည်။ မှောင်ခို ပစ္စည်းများကို ဂျပန်နှင့် ကိုရီးယား မှောင်ခိုသမားများက တောင်ပိုင်းသို့ သယ်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို ဂျပန် တပ်မတော်၏ အထူး ဌာနခွဲက ကာကွယ် ညွှန်ကြားလျက် ရှိသည်။

ဂျပန် လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် ပီကင်းသည် သေနင်္ဂီဗျူဟာ အရ အရေးမကြီးသယောင် ထင်နေရသည်။ နိုင်ငံရေး အရရော စစ်ရေး အရပါ အရေးမကြီးသလို ဖြစ်နေသည်။ အဘယ်မှာ အရေးကြီးဦးမည်နည်း။ ဂျပန်သည် ဟိုပေ့ ပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်း တစ်ခုလုံးကို အပိုင် ရနေပြီ။ ပီကင်း-မုကဒင် မီးရထားလမ်းမကြီးကို ပီကင်းမြို့ အထိ ဖြတ်၍ သိမ်းမိထားသလောက် ရှိနေပြီ။ ရထားလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်တွင် တပ်သား ၇၀၀၀ ဖြင့် ကတုတ်ကျင်း အိုင်အမာတူး၍ တပ်စွဲထားပြီးပြီ။ ထိုမျှမက မြောက်ပိုင်း တရုတ်ပြည်၏ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း မြို့ကြီး ဖြစ်သည့် တီယန်ဆင်းနှင့် ပီကင်း မြို့ရှိ သံတမန် ရပ်ကွက်တွင်လည်း စစ်တပ်များ တပ်စွဲထားပြီးပြီ။ ဤသို့ တပ်စွဲထားနိုင်ခြင်းမှာ ၁၉၀၁ ခု ဘောက်ဆာ စာချုပ် အရ တပ်စွဲခွင့် ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစာချုပ်အရ လက်နက် နိုင်ငံကြီးများ အားလုံး ပီကင်းမှ အရှေ့ဘက် ပင်လယ် ကမ်းစပ် အထိ အစောင့် တပ်ဖွဲ့များ ထားပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ဤအထဲတွင် ဂျပန် တပ်က အများဆုံး ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် တရားမဝင် ကိစ္စများတွင် အသုံးပြုသည်။ ဥပမာ ဂျပန်တပ်များက စစ်လေ့ကျင့်ခန်း ထွက်မည်ဟု ဆိုကာ ဘေးသို့ မကြာခဏ ထွက်ပြီး မှောင်ခို ကုန်များကို ခိုးသွင်းလာတတ်ကြသည်။ သူတို့ မှောင်ခိုကုန်များကို ဖမ်းဆီးမိသည့် တရုတ် အစိုးရ အကောက် အရာရှိများကို အနိုင်ကျင့်ကြသည်။ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ရထားပေါ်တွင် တွဲလုံးပြည့် အထုပ်တွေ့

တင်လာပြီး တရုတ် မီးရထား အမှုထမ်းများက ရထား လက်မှတ် အပြုခိုင်း လျှင်ပင် အကြီးအကျယ် ဒေါပွကာ အနိုင်ကျင့်ကြသည်။

ဤအနိုင်ကျင့်မှုများကို ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သူ တပ်များအား လာ၍ စော်ကားသည်ကို လက်ပိုက် ကြည့်နေရသည်။ သူ့လက် အောက်တွင် တပ်သား ခြောက်သောင်း ရှိသည့် အမှတ် ၂၉ တပ်မတော် တစ် ခုတည်းသာ ရှိသည်။ ဟိုပေ အရှေ့ပိုင်းကို တပ်သား တစ်သောင်းလောက်ဖြင့် အုပ်ချုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ နန်ကင်း အစိုးရထံကလည်း ဘာမှ မျှော်လင့်ဖွယ် မရှိ။ ချန်ကေရှိတ်မှ စ၍ လက်အောက်ငယ်သားများ အထိ သူ့ကို မည်သူကမျှ မယုံကြည်ကြ။ မည်သို့ရှိစေ ဂျပန်သည် ဟိုပေကို ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်ဦးမည် တော့ မဟုတ်ဟု ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် ယူဆထားသည်။ ထိုအတောအတွင်းတွင်မူ ဟိုပေ ပြည်နယ် ကိစ္စသည် သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ ဂျပန်ကလည်း သူ့ ကို မယုံ။ ချန်ကေရှိတ်ကလည်း သူ့ကို မယုံ။ သို့ဖြင့် စစ်ဘုရင် ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ဆူးနှစ်ဆူး ကြားတွင် ညပ်နေသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ အားကိုး၍ မရ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အားကိုးရတော့မည်။ ထိုအတွင်း ဂျပန်ကလည်း သူ့ကို ကြီးရှည်ဖြင့် လံထားသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်၏ အနေအထားသည် နိုင်ငံရေး ကြီးတန်း လျှောက်ရသူ တစ်ဦး၏ အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘက်ကိုမျှ အတိမ်းမခံ။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် နန်ကင်းကို လှည့် မျက်နှာချို သွေးရသည်။ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် ဂျပန်ကို လှည့်၍ ခယဝယ လုပ်ရသည်။ သူ့ပြည်နယ်တွင် ချန်ကေရှိတ်၏ စစ် စုံထောက်များ မရှိရ၊ ချန်ကေရှိတ်၏ ရုပ်ပြာတပ်များ မရှိရဟု ဂျပန်က တောင်း ဆိုလျှင် သူတို့ စကားကို နားထောင်ရသည်။ သူ့ကောင်စီတွင် ဂျပန် အကြံပေး အရာရှိများ ထားရမည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း သဘောတူရပြန်သည်။ သူ့နယ်တွင် လူမှု ပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းများ နှေးကွေးနေသည်။ လူငယ်တွေ အကျင့် ပျက် ပြားနေကြသည်ဟု နန်ကင်း အစိုးရ အာဏာပိုင်များက ပြောပြန်လျှင်လည်း ချန်ကေရှိတ် ကျေနပ်အောင် တစ်ပတ် အတွင်း မူးယစ်ဆေးဝါး စွဲသူ တစ်ရာ ကျော်လောက်ကို ပစ်သတ်ပြရသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ချန်ကေရှိတ်၏ ဘဝ သစ် လှုပ်ရှားမှု၊ ကွန်ဖြူးရှပ် အတွေးအခေါ် စသည်တို့ကို ထောက်ခံပြရသည်။ ပဒေသရာဇ် အတွေးအခေါ် လွမ်းနေသော သူ့စိတ်ဓာတ်နှင့်လည်း ကိုက်ညီသည်။

အပြင်ပန်းအားဖြင့်မူ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ပြင်းထန်သော အယူအဆ ရှိသူ များအား မညာမတာ နှိပ်ကွပ်သည်။ သို့တိုင် တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှသော အယူအဆ

ပြင်းထန်သူများ ပီကင်းတွင် ယခုတိုင် ရှိနေသေးသည်။ ချန်ကေရှိတ်၏ နန်ကင်းတွင် ဆိုလျှင်မူ ထိုလူများမှာ ထောင်ထဲ ရောက်လောက်သည့် လူများ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်၏ လူများသည် ပီကင်းရှိ အချို့သော ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး အသင်းများ၊ စာနယ်ဇင်းများကို တိတ်တဆိတ် အားပေးကြသည်။ ပီကင်း မြို့ရိုးပေါ်က ကင်းတဲများတွင် ကင်းစောင့်ရင်း ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စာပေများကို ဖတ်နေကြသည့် သူတပ်သားများကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်က ငွေကြေး ထောက်ပံ့ထားသည့် ပီကင်း နယူး သတင်းစာက ဆိုလျှင် ဆီအန် အရေးအခင်း (ဗိုလ်ချုပ် တစ်ဦးက ချန်ကေရှိတ်ကို ဖမ်း၍ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်းစု ဖွဲ့ရန် တိုက်တွန်းသည့် အဖြစ်အပျက်) ကို ထောက်ခံနေသည်။ ထိုသတင်းစာ အယ်ဒီတာများက ကွန်မြူနစ်များနှင့် ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်းစု ဖွဲ့ရန် မယုတ်မလွန် ထောက်ခံနေကြသည်။ တရုတ် တစ်ပြည်လုံးရှိ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး ကျောင်းသား အသင်းများ အနက် အင်အား အကောင်းဆုံး ကျောင်းသား အဖွဲ့အစည်းများသည်လည်း ပီကင်းမှာပင် ရှိသည်။ ထိုအဖွဲ့အစည်းများက ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ကို ထောက်ခံနေကြသည်။ ပီကင်းက ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများသည် စောစောက ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ကို ဝေဖန်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခု ချန်ကေရှိတ်၏ ဂျပန်ထံ အညံ့ခံရေး ပေါ်လစီကို ဆန့်ကျင်နေကြသည်။ ဤသည်မှာ ပီကင်းနှင့် နန်ကင်းကြားက ကွဲပြားချက် ဖြစ်၍ တစ်ချိန်တည်းတွင် မိမိတို့ အတွက်လည်း မီးစတစ်စ ဖြစ်ကြောင်း ဂျပန်တို့ သတိပြုမိကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ပိုကာ ကစားကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဓားသိုင်း ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်၍ ဘိလိယက် ကစားတတ်သည်။ သူ့မိဘများက ရှန်တောင် ပြည်နယ် လယ်သမား မျိုးရိုး။ အလုံးအထည် ထွားထွား၊ မျက်နှာထား တည်တည်၊ ဆေးပြင်းလိပ် တုတ်တုတ်ကြီးကို ခဲထားတတ်သည်။ သူနှင့် စကား ပြောလျှင် ကွန်မြူနစ် ကျမ်းစာတွေကို ရွတ်တတ်သည်။ အကျင့်ပျက်မှု၊ ခြစားမှုတို့ ရှိခြင်းမှာ လူ့သဘာဝ ဖြစ်၍ လွန်လွန်ကျူးကျူး မဟုတ်လျှင် တော်လောက်ပြီဟု ပြောတတ်သည်။ သူ့အနီးတွင် အရည်အချင်း ရှိ၍ မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်သည့် လူငယ်တွေ ရှိသည်။ ထိုလူငယ်များ၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် ပီကင်း မြို့တွင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုများကို မကြာခဏ လုပ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဂျပန်နှင့် ချန်ကေရှိတ် ကြားတွင် သူ ကစားနေသည်ကို သူ့လူငယ်များက စိတ်မရှည်ကြ။

mgyoe.com

တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်စေချင်ကြသည်။ ပြည်သူများကို စည်းရုံးရန် သူ့ကို တိုက်တွန်းကြသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်က လူကြီး၏ စကားကို နားထောင်သင့်ကြောင်း ရှေးဆိုရိုး စကားများဖြင့် သူတို့ကို ဆုံးမတတ်သည်။ အချို့ကို စစ်တပ်ထဲသို့ ပို့လိုက်သည်။ အချို့ကို မိန်းမ ပေးစားပစ်လိုက်သည်။ သူ့တွင် အယူအဆ တစ်ခုရှိသည်။ လူငယ်တွေ နိုင်ငံရေး အယူအဆ ပြင်းထန်ကြခြင်းမှာ အိမ်ထောင်ရက်သား မကျသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့နိုင်ငံရေး စိတ်ဓာတ်ကို ဦးချိုးလိုလျှင် မြန်မြန် မိန်းမ ပေးစား ပစ်ရမည် ဟူသည့် အယူအဆ ဖြစ်သည်။

ယခု ဂျပန်က သူ့ကို အကျပ်ကိုင်လာသော အခါ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် 'မကျန်းမာ' ဟု အကြောင်းပြကာ ရှောင်နေသည်။ ဂျပန်က ထို့ထက် ပို၍ အကျပ် ကိုင်လာလျှင် 'ရှေးဘိုးဘွားများ၏ သင်္ချိုင်းကို သွား၍ ကန်တော့ရန်' ဟု အကြောင်း ပြကာ ရှောင်ထွက်ရန် အဆင်သင့် ပြင်ထားသည်။ ပြင်ရုံမျှမက တကယ်လည်း ရှောင်သွားသည်။ ဂျပန် စစ်အာဏာပိုင်တို့ သူ့ကို မစောင့်နိုင်တော့။ လူကိုချောင် အရေးအခင်း ဟူသော အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ် လုပ်ကြံဖန်တီးယူကာ ပီကင်း အပါအဝင် တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းကို သိမ်းပစ်လိုက်သည်။

ကူမင်တန် ပါတီ သူရဲကောင်းကြီး ဝမ်ချိန်ဝေးက ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ကို ကောက်ကျစ်သည့် ဖောက်ပြန်ရေးသမားအိုကြီးဟု ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ပီကင်းကို သိမ်းဖို့ ဂျပန် အစိုးရကို စစ်သား တစ်သန်းနှင့် ဂျပန် ယန်းဒင်ဂါး ကုဋေ နှစ်ထောင် ကုန်အောင် လုပ်ခဲ့သူမှာ ထိုဖောက်ပြန်ရေးသမားအိုကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ပီကင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် မဟုတ်ဘဲ ဝမ်ချိန်ဝေးသာ အုပ်စိုးခဲ့လျှင် ဂျပန်တို့ အဖို့ ဤမျှလောက်ပင် ကုန်စရာ မလိုပါ။ ဆင့်နှစ်ဆယ်လောက် ကုန်ရုံမျှဖြင့် ပီကင်းကို အလွယ်တကူ ရရှိနိုင်လိမ့်မည်။ ဤအချက်ကို ဝမ်ချိန်ဝေး၏ သမိုင်းက သက်သေ ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

၃

ခုနစ် ခုနစ်

အုတ်ကြွပ်ခဲကြီး တစ်ခဲ ဖြစ်ရတာထက်  
ကျောက်စိမ်းတုံးပွဲကလေး ဖြစ်ရတာက ပိုကောင်းတယ်။

တရုတ် စကားပုံ တစ်ခု

ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ကို ခေါ်သည့် တရုတ် အမည်များသည် အလွန် ကဗျာ ဆန်  
သည်။ သို့ရာတွင် အနောက်တိုင်း ပြက္ခဒိန်ကို သုံးစွဲသည့် အခါတွင်မူ တရုတ်  
များသည် ရက်၊ လတို့ကို အနောက်တိုင်း နာမည်ဖြင့် ခေါ်လေ့ မရှိကြ။ ဂဏန်း  
များဖြင့်သာ မှတ်သားထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သမိုင်းတွင် အရေးကြီး  
သည့် ရက်၊ လ စသည်တို့ကို မှတ်လျှင် ဘောလုံးပွဲက ဂိုးအမှတ်တွေ မှတ်ရ  
သလို ဖြစ်နေသည်။ ဥပမာ မေလ ၄ ရက် အရေးတော်ပုံကို သူတို့က ‘ငါး  
လေး’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက် တရုတ် အမျိုးသားနေ့ကို  
‘တစ်ဆယ် နှစ်ထပ်ကွမ်း’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယခု သူတို့ ဂဏန်းများထဲတွင်  
ဂဏန်း တစ်လုံး တိုးလာပြန်ပြီ။ ထိုဂဏန်းမှာ ‘ခုနစ် ခုနစ်’ ဖြစ်သည်။ ဇူလိုင်လ  
၇ ရက်နေ့ လူကိုချောင် အရေးအခင်းကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့် မှတ်တမ်းတွင် အရေးကြီးသည် ထင်သဖြင့် ‘ခုနစ် ခုနစ်’  
အကြောင်းကို ကျွန်တော် အတိုချုပ် ပြောရဦးမည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် ‘ဘိုးဘွားများ၏ သင်္ချိုင်းသို့ ကန်တော့ ထွက်ခြင်း’ သည်  
တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်း နိုင်ငံရေး အကျပ်အတည်းများနှင့် သွား၍ တိုက်ဆိုင်  
နေပါသည်။ နန်းရင်းဝန် ချိန်ဘာလိန် ငါးမျှား ထွက်တိုင်း ဗြိတိန်ပြည်တွင်

mgyoe.com

နိုင်ငံရေး အကျပ်အတည်း ဆိုက်တတ်ခြင်းမျိုးနှင့် တူလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။  
၁၉၃၇ ခု မေလ၌ ဂျပန်က ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်အား နောက်ထပ် စီးပွားရေး၊ စစ်  
ရေး၊ နိုင်ငံရေး တောင်းဆိုချက်များ တောင်းသော အခါတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည်  
ရှန်တောင် ပြည်နယ်က သူ့ဇာတိ ရွာသို့ ရှောင်ထွက်သွားသည်။ ဂျပန်တို့၏  
တောင်းဆိုချက်ထဲတွင် မရမနေ တောင်းသည့် အချက် တစ်ချက် ပါသည်။  
ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်၊ ပီကင်းနှင့် ပီကင်း အပြင်ဘက် လူကိုချောင် ဘူတာ  
ကြားတွင် ဂျပန် လေယာဉ်ပျံကွင်းနှင့် စစ်တန်းလျား ဆောက်ရန် မြေဧက  
တစ်ထောင်ခန့် တောင်းသည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

လူကိုချောင်မှာ ပီကင်း အနောက်တောင်ဘက် ၁၅ မိုင် ဝေးသည့် ဘူတာ  
ကလေး တစ်ခု ဖြစ်၍ ယွန်တင်းမြစ် အရှေ့ဘက် ကမ်းတွင် ရှိသည်။ ပီကင်း-  
ဟန်ကော မီးရထားလမ်းတွင် အရေးကြီးသည့် လမ်းဆုံ ဖြစ်သည်။ ပီကင်း-  
တီယန်ဆင်း လမ်းလည်း ထိုနေရာမှ ခွဲထွက်သည်။ လူကိုချောင် ဘူတာကို ရ  
လျှင် ပီကင်းသို့ တောင်ဘက်မှ ဝင်လာသော ရထားလမ်းများ အားလုံးကို ထိန်း  
ချုပ်ထားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ လူကိုချောင် ဘူတာ အရှေ့ဘက်တွင် ယွန်တင်း  
မြစ်ကို ဖြတ်သည့် သံမဏိ တံတားကြီး ရှိသည်။ တံတား တစ်ဖက်ထိပ်တွင်  
ရှေးဟောင်း မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည့် ဝမ်ပင်းမြို့ ရှိသည်။ ထိုအနီးတွင် လှပသော  
ကျောက်ဖြူ ပေါင်းကူး တံတားများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် သမိုင်းတွင်  
သော တံတား တစ်ခု ရှိသည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်  
ဖူးသည်။ ထိုတံတားမှာ နာမည်ကျော် မာကိုပိုလို တံတား ဖြစ်သည်။

လူကိုချောင် အနီးတွင် မြေရရေး အတွက် ဂျပန် စစ်အာဏာပိုင်များသည်  
တရုတ် အာဏာပိုင်များနှင့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ စေ့စပ် ဆွေးနွေးခဲ့သည်။  
ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် သူတို့ တောင်းဆိုချက်များကို ဖြောင့်ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုဘဲ  
ထိုနေရာကို အမိအရ ကုပ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန် တပ်များက အတင်း  
ဝင်၍ စစ်လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည်ကိုလည်း မတားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဂျပန်  
၏ စစ်လေ့ကျင့်ခန်းများ၊ စစ်ကစားမှုများသည် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် အရေ  
အတွက် စိပ်လာသည်။

၁၉၃၇ ခု ဇူလိုင်လ ၇ ရက်နေ့ ညတွင်မူ စစ်လေ့ကျင့် အပြီးတွင် သူတို့  
စစ်သား တစ်ယောက် ပျောက်နေသည် ဆိုကာ ဝမ်ပင်းမြို့လေးထဲသို့ အတင်း  
ဝင်ရှာမည် ပြုသည်။ ဝမ်ပင်းမြို့ ဆိုသည့် အမည်ကလည်း ဆန်းသည်။

‘ကျိုးနွံသော ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဟု အဓိပ္ပာယ် ထွက်သည်။

mgyoe.com

သို့ရာတွင် ဝမ်းပင်းမြို့က အရေးပိုင်သည် ကျိုးနွံသူ မဟုတ်။ မြို့ထဲသို့ ဂျပန် တပ်များ အဝင် မခံနိုင်ဟု ငြင်းသည်။ ဤတွင် ညကြီးသန်းခေါင် ပစ်လား ခတ်လားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သေနတ်သံများကြောင့် ပီကင်း တစ်မြို့လုံး လန့်နိုးကြသည်။ ဂျပန်များက စိန်ပြောင်းကြီးများဖြင့် မြို့ကို ပစ်ခတ်သောကြောင့် မြို့စောင့် တပ်စုကလေးကလည်း ပြန်၍ ပစ်ခတ်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် လူကိုချောင် ဘူတာရုံဘက်သို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျပန်များက လူကိုချောင် ဘူတာရုံကို သိမ်းထားကြပြီ။ ဝမ်းပင်းမြို့ အပြင်ဘက်နှင့် မာကိုပိုလို တံတားမှ တရုတ်တပ်များကို ရိုင်ဖယ်များဖြင့် ခပ်ကြီကြီ ပစ်နေကြသည်။ တရုတ်တို့ကလည်း ပြန်ပစ်ကြသည်။ တရုတ်တပ်နှင့် ဂျပန်တပ်သည် ရှေ့တွင် ကိုက်အနည်းငယ်မျှ ကွက်လပ်ခြားကာ ထိုနေရာတွင် ရက်ပေါင်း များစွာ နှစ်ဖက် စောင့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်ကား နှစ်ဖက် စစ်ကြောင်းများ ကြားတွင် သွားချည်ပြန်ချည် အလုပ် များနေသည်။ စင်စစ် ထိုကိစ္စမှာ ဖြေရှင်းချင်လျှင် အလွယ်လေး ဖြစ်သည်။ ဂျပန် တပ်များကို သူတို့ စစ်တန်းလျားများသို့ ပြန်ရပ်သွားရုံကလေးသာ ဖြစ်သည်။

စစ်သား တစ်ယောက် ပျောက်သည် ဆိုသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဂျပန်တို့ဘက်မှ သက်သေ သက္ကာယ မပြနိုင်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ် ရှင်းပြရန် သတင်းစာ ကွန်ဖရင့်များတွင် ကျွန်တော်တို့က မေးခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန် အာဏာပိုင်များက ထိုပြဿနာကို ဆွေးနွေးလိုပုံ မရ။ ထိုပြဿနာကို ပုတ်ထုတ်ပစ်ပြီးနောက် တခြား ပြဿနာကြီးများကို ပြောတတ်ကြသည်။ ဤကိစ္စသည် တိုကျို မသိဘဲ ကွမ်တောင် တပ်မတော် အထူး ဌာနက စီမံကိန်းချ လုပ်သည့် ကိစ္စလော၊ သို့မဟုတ် အထက် အာဏာပိုင်များ၏ အတည်ပြုချက်ဖြင့် လုပ်သလော ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိ။ သို့ရာတွင် တိုကျိုကမူ ထိုကိစ္စကို အခွင့်ကောင်း ယူကာ တရုတ်ပြည် စစ်ပွဲကို စတိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က နိုင်ငံပေါင်းချုပ် အသင်းကြီး၏ ထိုပြဿနာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ တရုတ်ပြည် ဂျပန်တို့ စစ်မစမီ အဖြစ်အပျက်များကို ကြည့်လျှင် ထိုကိစ္စသည် တမင် လုပ်ကြံ ဖန်တီးသည့် အရေးအခင်း ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ပို၍ ရှင်းအောင် ထိုအရေးအခင်း မတိုင်မီ တရုတ်ပြည်တွင် ဂျပန်တို့ လှုပ်ရှားခဲ့ပုံများကို ကျွန်တော် တင်ပြပါမည်။

ထိုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ကွမ်တောင် တပ်မတော်သည် ဟိုပေ ပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းနှင့် တီယန်ဆင်း မြို့ထဲသို့ ဂျပန် တပ်သား နှစ်သောင်းကို တပ်ကူ ပို့လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က တရုတ်တို့ဘက်မှ စစ်တိုက်ရန် ဘာမှ မပြင်ရသေး။ နန်ကင်း၊ တိုကျိုနှင့် ကမ္ဘာ့ မြို့တော်များ၌ တရုတ် သံတမန်များသည် ဂျပန် နှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြေရှင်း စေစပ်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေကြသည်။ ဂျပန် တို့ တောင်းဆိုသမျှကို လိုက်လျောခဲ့သည်။ ဤတွင် ဂျပန်တို့က နောက်ထပ် တောင်းဆိုချက်သစ်တွေ တင်လာပြန်သည်။

စင်စစ် ဂျပန်တို့ လိုချင်သည့် အရာမှာ ပြေလည်ရေး မဟုတ်၊ တရုတ် ပြည် မြောက်ပိုင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်၏ သံတမန် ဆွေးနွေးပွဲများသည် စစ်ပြင် ဆင်မှုများကို ဖုံးကွယ်ရန် အကာအကွယ်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်ကတည်း က ကျွန်တော်တို့ ရိပ်မိခဲ့ကြသည်။

ဤတွင် နန်ကင်း အဖို့ လမ်းနှစ်သွယ်ကို ရွေးရတော့မည်။ စစ်လော၊ ငြိမ်းချမ်းရေးလော၊ သို့မဟုတ် အညံ့ခံမည်လော၊ ခုခံမည်လော ဆိုသည့် လမ်း ဖြစ်သည်။ ချန်ကေရှိတ် အစိုးရသည် နွေရာသီ စခန်းမြို့ ဖြစ်သည့် ကူလင်း မြို့တွင် ကက်ဘီနက် အထူး အစည်းအဝေး ထိုင်သည်။ ချန်ကေရှိတ်သည် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ နောက်ထပ် အလျှော့ပေး၍ မဖြစ် တော့။ နောက်ထပ် လျှော့ပေးလျှင် ပြည်တွင်း အကျပ်အတည်းကြီးကို ရင်ဆိုင် ရတော့မည်။

ဤအချက်ကို ချန်ကေရှိတ် စိတ်မချရဆုံး ဗိုလ်ချုပ်များပင် သဘော ပေါက်ကြသည်။ ဂျပန်ကို တိုက်လျှင် ထောက်ခံမည်ဟု ချန်ကေရှိတ်၏ အန္တရာယ် အကြီးဆုံး အတိုက်အခံများကပင် ပြောလာကြသည်။ ချန်ကေရှိတ် ဝေလည် ကြောင်ပတ် လုပ်၍ မရတော့။

ထို့ကြောင့် ဇူလိုင် ၁၇ ရက်နေ့တွင် ချန်ကေရှိတ်က အချက် လေးချက် ကို တင်ပြလိုက်သည်။ ဤအချက် လေးချက်ကို အသိအမှတ်ပြုလျှင် ပြဿနာ ကို စေ့စပ် ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်းတို့မှာ တစ်၊ သဘော တူညီချက် ရပြီးလျှင် နယ်မြေ တည်တံ့မှုနှင့် အချုပ်အခြာ အာဏာ ပိုင်မှုကို ချိုးဖောက်ခြင်း မပြုရ။ နှစ်၊ ဗဟို အစိုးရက သတ်မှတ်ထားသော ဟိုပေ-ချာဟာ နိုင်ငံရေး ကောင်စီ၏ အခွင့် အာဏာကို တရားမဝင်သော နည်းများဖြင့် ပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုရ။ သုံး၊ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် အပါအဝင် တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းမှ အရာရှိများကို ဂျပန် သဘောကျ ပြောင်းရွှေ့ပေး

mgyoe.com

ခြင်း မပြုနိုင်။ လေး၊ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်၏ အမှတ် ၂၉ တပ်မတော်သည် ဂျပန် တောင်းဆိုသည့် နယ်မြေကို မပေးနိုင် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် တရုတ် အစိုးရသည် ငြိမ်းချမ်းစွာ စေ့စပ်ရေး အတွက် မျှော်လင့်ချက် မကုန်သေး။ ဤသည်ကို အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကလေး အရ သိနိုင်သည်။

ပီကင်းနှင့် တီယန်ဆင်း ကြားတွင် လန်ဖန်း ဆိုသည့် မြို့ကလေး တစ်မြို့ ရှိသည်။ တရုတ် အမှတ် ၂၉ တပ်မတော်က မြို့စောင့် တပ်ခွဲကလေး တစ်ခွဲ ချထားသည်။ တစ်ညတွင် ဂျပန် စစ်သားများက မီးရထားမှ ဆင်းကာ တရုတ် စစ်တန်းလျားထဲသို့ ဝင်လာပြီး စစ်သုံး တယ်လီဖုန်းကို အသုံးပြုခွင့် တောင်း သည်။ ဤတွင် တရုတ်တို့က လက်နက်များကို အပြင်တွင် ထားခဲ့ရမည်ဟု ပြောသည်။ ဂျပန်တို့က လက်မခံ။ တရုတ်တို့ကို တွန်းထိုး ဖွယ်ရှားကာ စစ် တန်းလျားများထဲသို့ အတင်း ဝင်လာပြီး တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာ များကို သိမ်းလိုက်ကြသည်။

တပ်ခွဲမှူးတွင် ဘာမှ အမိန့် မရ။ ဂျပန်တို့က မပစ်မချင်း ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုရဟု အမိန့် ပေးထားသည့် အတွက် ဂျပန်တို့ လုပ်သမျှကို လက်ပိုက် ကြည့်နေရသည်။ ဂျပန်တို့က သူတို့ တယ်လီဖုန်းကို အသုံးပြုကာ သံချပ်ကာ တပ်ရင်း တစ်ရင်းနှင့် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံများ ပို့ပေးရန် တီယန်ဆင်းရှိ ဂျပန် စစ်ဌာနချုပ်သို့ တောင်းသည်။ မကြာမီ လေယာဉ်ပျံများ ရောက်လာကာ စက် သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ တရုတ်တို့တွင် အမိန့် မရှိသဖြင့် ဘာမျှ မလုပ်နိုင်။ သူတို့ စစ်တန်းလျားကို ပစ်တော့မှ ပြန်ပစ်ရတော့သည်။ တရုတ်တို့ဘက်မှ အကျအဆုံး များစွာဖြင့် ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။ သို့တိုင်အောင် တရုတ် အစိုးရသည် ပီကင်းတွင် စေ့စပ် ဆွေးနွေးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ရက်အနည်းငယ် အကြာ၌ ဂျပန် စစ်ဝန်ကြီး ဆူဂီယာမက တိုကျိုတွင် ကြေညာချက် တစ်ရပ် ထုတ်လိုက်သည်။ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းသို့ ဂျပန် တပ်မကြီး ရှစ်တပ် (တပ်သား ၁၆၀၀၀၀ ခန့်) ပို့လိုက်ပြီ၊ လေယာဉ် နှစ်ရာ လည်း ပို့လိုက်ပြီဟု ကြေညာချက်က ဆိုသည်။ ဇူလိုင်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းရှိ ဂျပန် စစ်ဌာနချုပ်က ပီကင်း မြို့စောင့် တပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ထံ ရာဇသံ ပို့လိုက်သည်။ ရာဇသံ အတိုချုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် နှင့်တကွ သူတပ်များ အားလုံး ပီကင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ တစ်နာရီ အတွင်း ခြွင်းချက် မရှိ ဆုတ်ခွာပေးရမည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ကိစ္စ ပြတ်ပြီ။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်က ထိုရာဇသံကို ပယ်ချချင်သည်။ ပယ်ချလျှင် နန်ကင်းက အတည်ပြုချက် ပေးမည်လောဟု ချန်ကေရိတ်ထံ လှမ်း၍ ကြေးနန်းဖြင့် မေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ အထိ ချန်ကေရိတ်ထံမှ ကြေးနန်း ပြန်မရ။

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်သည် ကြေညာချက် တစ်စောင် ထုတ်ရတော့သည်။ စစ်ကို ရှောင်လွှဲရန် မည်သို့ မည်ပုံ ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြပြီးနောက် 'ဂျပန် စစ်တပ်များ အဆက်မပြတ် ပို့နေခြင်း၊ ထပ်တလဲလဲ ရန်စ ကျူးကျော်ခြင်းတို့ကြောင့် တရုတ် စစ်သားများ အဖို့ မိမိတို့ တိုင်းပြည်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ရန်မှ တစ်ပါး အခြား နည်းလမ်း မရှိတော့' ဟု နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

စကားလုံးများက ရဲရင့် ပြောင်မြောက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခု အချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် အဖို့ အခြေအနေ မလှတော့။ ပီကင်းတွင် ရှိသည့် သူ့တပ်သား တစ်သောင်းမှာ လက်နက် ကောင်းကောင်း မရှိ။ တင့်ကား မရှိ။ လေယာဉ်ပျံ မရှိ။ အပေါ့စား အမြောက်များသာ ရှိသည်။ ခံစစ် အတွက်လည်း ဘာမှ ပြင်ဆင်ခွင့် မရခဲ့။ သူ့တပ်များသည် ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေး ကိစ္စ အတွက်လောက်သာ အသုံးကျပြီး အနီး ပတ်ဝန်းကျင် ရွာများ၊ ပီကင်းမြို့ တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက် မြို့ရိုးဘေးရှိ စစ်တန်းလျားများထဲတွင် တစ်စုစီ ပြန်နေသည်။ ဂျပန်တို့ကမူ ပီကင်း-တီယန်ဆင်း မီးရထားလမ်းကို ချုပ်ကိုင်မိနေပြီ။ တရုတ် တပ်ကူခေါ်လျှင်ပင် ရထားလမ်း အတိုင်း လာ၍ မရတော့။ တောလမ်းများမှ ကွေ့ကောက် လာရတော့မည်။

နန်ကင်းက ချန်ကေရိတ် အစိုးရကိုလည်း ပီကင်းသို့ စစ်ကူ မပို့ရ၊ စစ်ကူ ပို့လျှင် စေ့စပ် ဆွေးနွေးပွဲ ခုံကို ချိုးပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆွန် ပိတ်မိနေပြီ။ သို့ရာတွင် အားမလျှော့။ ပီကင်း မြို့ကို သေနတ် တစ်ချက်မှ မဖောက်ဘဲ ဂျပန် ထိုးအပ်ရသည် ဆိုလျှင် ရာဇဝင် ရိုင်းတော့မည်။ အမှတ် ၂၉ တပ်မတော်သည် ဘာမှ အားထားရသော စစ်တပ် မဟုတ်ဟု ပြောစရာ ဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်သည့် နည်းဖြင့် ပီကင်းမှ ခုခံရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

ပီကင်း မြို့ရိုးထဲတွင် စစ်ဥပဒေ ထုတ်သည်။ ကျန်ရှိသည့် ဂျပန် အရပ်သား အပါအဝင် နိုင်ငံခြားသားများ အားလုံးကို သံတမန် ရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်သည်။ မြို့တံခါးများရှိ စစ်တန်းလျားများက စစ်တပ်များအား ခံတိုက်ရန် အမိန့် ထုတ်သည်။

mgyoe.com

စင်စစ် ခံတိုက်နိုင်သည့် နေရာမှာလည်း ထိုနေရာ တစ်နေရာသာ ကျန်  
တော့သည်။

ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့က ပီကင်းကို စ၍ တိုက်စစ်ဆင်  
သည်။ ဂျပန် လေတပ်ခွဲက နန်ရွမ်းရှိ စစ်တပ်များကို ဗုံးကြဲသည်။ ကြည်း  
တပ်ကလည်း အမြောက်ကြီးများဖြင့် တစ်ညလုံး၊ နောက်တစ်နေ့လုံး ထုသည်။  
မြို့ရိုး တောင်ဘက်မှ တရုတ် စစ်တပ် သုံးထောင်တို့က ရဲရင့်စွာ ခုခံကြသော်  
လည်း ဘာမျှ အကျိုး မထူးတော့။ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် ကျဆုံးကုန်ကြသည်။  
တရုတ်တို့တွင် ဘာမျှ ပြင်ဆင်ပြီးသား မရှိ။ တူးပြီးစ ကတုတ်ကျင်းများနှင့်  
သဲအိတ် အရံအတားများသာ ရှိသည်။ ဂျပန်တို့က ထိုစစ်ကြောင်းကို ဗုံးများ၊  
အမြောက်ဆန်များဖြင့် ကြိမ်ကြသည်။ ၂၄ နာရီလုံးလုံး တရုတ် ဗုံးကြဲပြီး  
နောက် ဂျပန် ကြည်းတပ်က အရှေ့မှ တင့်ကားကြီးများ တင်လာကာ တရုတ်  
တပ်ကြွင်းများကို ဖြတ်တောက် သုတ်သင်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရိုက်တာ သတင်းထောက် အင်မီဆန်  
တို့ ပီကင်း မြို့ရိုး တောင်ဘက် တံခါးသို့ သွားကြည့်ကြသည်။ စစ်ပွဲ၏ ပထမ  
ဆုံး သွေးစက်များ စွန်းထင်းနေသည့် လမ်းမကြီး တစ်လျှောက်ကို ဝပ်လိုက်  
တွားလိုက်ဖြင့် လာခဲ့ကြရသည်။ ယခု အထိတော့ ကြားနယ်မြေ ဖြစ်နေသေး  
သည်။ တရုတ်တပ်တို့လည်း မရှိတော့။ ဂျပန် တပ်များလည်း ရောက်မလာ  
သေး။ သို့ရာတွင် လမ်းမပေါ်တွင်မူ ဒဏ်ရာ ရသူ၊ သေဆုံးသူ တရုတ် တပ်  
သားများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ လမ်းတွင် ဒူးဆစ်နှင့် ပေါင်တွင် ကျည်ဆန်ရာ  
ဟောင်းလောင်းဖြင့် ဒယိမ်းဒယိုင် လျှောက်လာသည့် တရုတ် တပ်သားလေး  
တစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်ကမှ တပ်ထဲသို့ ဝင်  
လာသည့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူနှင့် အတူ  
အခြား ကျောင်းသား တစ်ရာလောက်လည်း တပ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်း  
သားများ၏ တောင်းဆိုချက် အရ ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်က ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး ကျောင်း  
သားများကို အထူး လေ့ကျင့်ရေး တပ်ရင်း တစ်ရင်း ဖွဲ့ပေးခဲ့သည်။ ထိုတပ်ရင်း  
ထဲတွင် ကျောင်းသားများနှင့် ကွန်မြူနစ်များ ပါကြသည်။ ဗွေဆော်ဦး တိုက်  
ပွဲတွင် နှစ်ရာကျော် ကျဆုံးခဲ့သည်။

ဤသည်ကို ကြည့်လျှင် ပီကင်း ကျောင်းသား မျိုးချစ်များ၏ ရိုးသားမှု၊  
ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် ပြင်းပြမှု၊ မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်မှုကို တွေ့နိုင်  
သည်။

သူတို့သည် ဂျပန် ခုခံရေး အတွက် ပြင်ဆင်ရန် နှစ်နှစ်လုံးလုံး ချန်ကေ ရှိတ် အစိုးရကို တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ တရုတ်ပြည်ကြီးကို ခုခံရေး စိတ်ထက် သန်အောင် လှုံ့ဆော်ခဲ့ကြသည်။

ဤတိုက်ပွဲတွင် လူငယ် ဗိုလ်ချုပ် သုံးယောက်လည်း ကျဆုံးခဲ့ကြသည်။ သေဆုံးသော ဗိုလ်ချုပ် တစ်ဦးကို ရှာတွေ့သည့် နောက်ဆုံး နေရာသည် စစ် မြေပြင် ဖြစ်သည်ဟု တရုတ်တို့ အယူ ရှိကြသည်။

ပီကင်း မြို့ရိုး တောင်ဘက်က နန်ရွမ်း ရပ်ကွက် တစ်ခုလုံး ဘာမျှ မရှိ။ ပြာပုံ ဖြစ်နေပြီ။ ထွက်ပြေးသူ ထွက်ပြေးဆဲ။ သို့ရာတွင် ပြေးရင်း ကျည်ထိ ရှိ ဗိုင်းဗိုင်း လဲကျကြသည်။ ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများက လမ်းမပေါ်တွင် နိမ့်နိမ့် ကလေး ပျံလာကာ လူများ၊ တိရစ္ဆာန်များကို စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ တစ် နေရာတွင်မူ ဂျပန် ချုံခို တပ်ဖွဲ့ တစ်ခုက လူတန်းရှည်ကြီး တစ်တန်းကို စက် သေနတ် ဆွဲရာ အားလုံး ကောက်ပင်တွေ ရိတ်လှီးချလိုက်သလို အတုံးအရုံး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မြင်းသေတွေ၊ လူသေတွေ၊ မြည်းသေတွေ အစုလိုက် အပြုံ လိုက် ဖြစ်နေသည်မှာ မြင်၍ပင် မကောင်းတော့။ လယ်ကွင်းများထဲတွင် လယ် သမားတွေ ကောက်ရိတ်ရင်း တံဇဉ်ကို ဆုပ်၍ သေနေကြသည်။ လမ်းမပေါ် တွင် စိန်ပြောင်းများ၊ မကွဲသေးသော လက်ပစ်ဗုံးများ၊ ကျည်ဆန်များ ပွစာ ကြံနေသည်။

ဒဏ်ရာ ရသူကို မည်သူကမျှ လာမပြုစုကြ။ ပြုစုရကောင်းမှန်းလည်း သိဟန် မတူကြ။ စည်းလုံး ညီညွတ်သော ပြည်သူ တစ်ရပ်၏ ထောက်ခံချက် မပါဘဲ တိုက်ရသည့် စစ်တပ် တစ်တပ်သည် မည်မျှ အားနည်း ချည့်နဲ့ကြောင်း ကို သက်သေ ပြနေသည်။

ပီကင်းတွင် ဆေးဝါး ကုသရေး ပစ္စည်းတွေ အမြောက်အမြား ရှိသော် လည်း စစ်မြေပြင်နှင့် ထိုဆေးဝါး ပစ္စည်းများကို ဆက်စပ်ပေးမည့် အဖွဲ့အစည်း မရှိ။

ထိုနေ့က ဆိုလျှင် ဒဏ်ရာ ရသူများကို လာပြုစုသူ ဆို၍ နိုင်ငံခြား ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ထားသည့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ကိုသာ တွေ့ရသည်။ တောင်ဘက် မြို့ရိုး တံခါး အနီးတွင် ကျွန်တော့်ထံ စိတ် ပျက်လက်ပျက် လျှောက်လာကာ နန်ရွမ်း ရပ်ကွက်ကို မေးသည်။ သတ္တမ ဥပုသ်တော် အသင်းက ပို့လိုက်သည့် သူနာပြု တပ်ခွဲ တစ်ခွဲနှင့် အတူ ပေါင် တင်းမှ လာသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ ထို့နောက် နန်ရွမ်း ရပ်ကွက်

mgyoe.com

ဘက်သို့ တုန်ချည့် တုန်ချည့်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ပြန် မတွေ့ရတော့။

ဂျပန်များက တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်သို့ ချီတက်နေကြသည်။ ပီကင်းတွင် အနည်းငယ်နှင့် ပီကင်း မြို့ရိုး တောင်ဘက်တွင် တရုတ်တို့ အကျ အဆုံး များသည် မှန်သော်လည်း အချည်းနှီး မဖြစ်ပါ။

ဤ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် တရုတ် ပြည်သူများ၏ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်သည် အံ့ကြွလာခဲ့သည်။ နန်ကင်းရှိ ချန်ကေရီတ် အစိုးရ အဖို့ ဂျပန် ကို အညံ့ မခံရဲတော့။ နန်ကင်းမှ အရာရှိများက မြောက်ပိုင်း တရုတ်တပ်များ သည် ဂျပန်ကို ခုခံ တိုက်ခိုက်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခုမူ မြောက်ပိုင်း တရုတ် စစ်တပ်များသည် ဂျပန်၏ ကျွန် အဖြစ် မခံနိုင် ကြောင်းကို အလုပ်ဖြင့် သက်သေပြလိုက်ကြပြီ။ နောင်လများ၌ အမှတ် ၂၉ တပ်မတော်သည် ကြောက်ဖွယ် အခက်အခဲများ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ရင်း ပျက် သွားခဲ့ရပါသည်။ ယခုမူ ၂၉ တပ်မတော် တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်ချုပ် ဆွန်ချီယွန်း လည်း မရှိတော့။ သူ့တပ်မှူးများလည်း မရှိကြတော့။

မြောက်ပိုင်း စစ်မျက်နှာ

ဂျပန် အဖို့ လမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။  
အဲဒါကတော့ တရုတ်ပြည်ကို အနိုင် တိုက်ပြီး ဒူးထောက်ခိုင်းဖို့ပဲ။

ဂျပန် ဝန်ကြီးချုပ် မင်းသားကြီး ကိုနိုယံ

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသည့် ရထားသည် တီယန်ဆင်း မြို့နားသို့ ရောက်လာ သည်။ ရထားပေါ်တွင် ဂျပန် စစ်သားတွေက ငါးပိငါးချဉ် သိပ်လျက်။ တစ် လမ်းလုံး ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျောကို သေနတ်ကြီးတွေနှင့် ချိန်လိုက်လာ ကြသည်။ မြို့ဝင်ခါနီးတော့ သက်သာလို သက်သာငြား စကားရောဖောရော လုပ်ကြည့်သည်။ အင်္ဂလိပ် ဗန်းစကား တစ်ဝက်၊ တရုတ် ဗန်းစကား တစ်ဝက် ဖြင့် တရုတ်ပြည်ကို ဘာကြောင့် တိုက်ရသနည်းဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့် သည်။ ကုလားအုတ် စီးကရက် တစ်ဘူး ဖောက်တည်သည့် အခါတွင် ကိုရွှေ ဂျပန်တို့ အာသွက်လာကြသည်။ ဂျပန် စစ်သားများသည် ဂျပန် စီးကရက် ကုမ္ပဏီကြီးများကို အလွန် မုန်းသည်။ ဤနေရာတွင်မူ ဝံသာနု စိတ်ဓာတ် လည်း ရှိဟန် မတူ။ တရုတ်ပြည်တွင် ဂျပန် စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်လုံးကို လာဘ်ထိုးနိုင်အောင် အမေရိကန် စီးကရက်တွေ အလုံအလောက် ရှိလျှင် ကိုရွှေ ဂျပန်တို့ စစ်မှ တိုက်ပါတော့မည်လား မပြောတတ်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်နော် အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်တယ်၊ တရုတ်နော် သိပ် ဒုက္ခ ပေးတယ်’ ဟု သွားခေါခေါ ဂျပန် စစ်သားလေး တစ်ယောက်က ပြောသည်။

mgyoe.com

‘တရုတ် မကောင်းဘူး၊ အားကြီး ညစ်ပတ်တယ်၊ ကွမ်ချောင်မှာ ဂျပန် တွေကို သတ်တယ်’ ဟု တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

‘ဂျပန် လာတယ်၊ တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ် မဖြစ်ဘူး၊ လာဘူးနော်၊ ကွန်မြူနစ် ဖြစ်သွားမယ်၊ အီတလီနှင့် ဂျာမနီနော် ဂျပန်ကို နားလည်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန် ဂျပန်ကို နားမလည်ဘူး’

လယ်သမား ဖြစ်ဟန်တူသည့် လူငယ်လေး တစ်ယောက်ကမူ ဂျပန် ဧကရာဇ် အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရန် လိုက်လာသည်ဟု ပြောပြသည်။

‘ဘာကြောင့် စစ်တိုက်တယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချန်ကေရှိတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန် လူမျိုးကို နှိပ်စက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ချန်ကေရှိတ်ကို တိုက်တာပါ၊ လူကောင်း တရုတ်တွေကို မတိုက်ပါဘူး’

တစ်ယောက်ကမူ မန်ချူးရီးယား စစ်မြေပြင်မှ လာသည့် တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တရုတ် စကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြားတွင် စကားပြန်လည်း လုပ်ပေးသည်။

‘တရုတ်တွေ သိပ်စွာတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို သင်ခန်းစာ လာပေးတာ’ ဟု ပြောသည်။

သူတို့ စကားများမှာ ဂျပန် အရာရှိများထံက ကျွန်တော် ကြားပြီးသား ဖြစ်သည်။ တရုတ်များသည် အလွန် ခေါင်းမာကြောင်း၊ မယုံကြည်အပ်ကြောင်း ဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောပြသည်။ မန်ချူးရီးယား ပြောက်ကျားများအား တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံကိုလည်း မြန်ရေရှက်ရေ ပြောသည်။ စစ်သားသစ်ကလေးတွေက ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။

‘တရုတ် တစ်ယောက်ဟာ ဒီနေ့ ကောင်းပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ခင်ဗျားကို ထိပ်တက် ချချင် ချတာ’ ဟု သူက သတိပေးသည်။

တီယန်ဆင်း မြို့ထဲသို့ ရထား ဝင်လာတော့ မှောင်နေပြီ။ ကျွန်တော်က ရထားမှ ဆင်းပြီး တိန်ရင်ချောင်ကို စောင့်သည်။ ဘူတာတွင် ဂျပန် အစောင့်တွေ ပြည့်နေသည်။ ဂျပန်တွေ ကြားထဲက ဖြတ်ရသဖြင့် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် တိန်ရင်ချောင်ကမူ ဣန္ဒြေ မပျက်ပါ။ ဂျပန် စစ်သားများက ထုံးစံ အတိုင်း စစ်ဆေးကြသည်။ သူ့ကောက်ရိုး ဖာထဲက ပစ္စည်းတွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွန်ချပြီး ရှာကြသည်။ သူတို့ မျက်နှာထားကြီးတွေက တင်းနေကြသည်။ တိန်ရင်ချောင်က မျက်နှာချိုသွေးသည့် ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြသည်။ ခဏကြာတော့ သွားနိုင်ပြီဟု ငေါက်ငမ်း အော်ဟစ်ထုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မီးရထား ပလက်ဖောင်း အတိုင်း လျှောက်လာစဉ် တရုတ် လူငယ် လုံမငယ် တစ်ဒါဇင်လောက်ကို လူတန်းရှည်ကြီးထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ ဂျပန် စစ်ကားကြီးများပေါ်သို့ တင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဝတ်အစားကသာ တောသူ တောင်သား အဝတ်အစား ဖြစ်သော်လည်း လက်များက ဖြူဖွေး နူးညံ့နေသဖြင့် ဂျပန်တို့က သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်ကား အသက်ပင် ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်။ သံဆူးကြီးများ ကာထားသည့် ဗြိတိသျှပိုင် နယ်မြေထဲ ရောက်မှ အသက်ကို ၀၀ ရှုနိုင်တော့သည်။ ထိုခေတ်ကမူ သံဆူးကြီးထဲက ဗြိတိသျှပိုင် နယ်ထဲ ရောက်လျှင် စိတ်ချရပြီ။ လုံခြုံပြီ။

ဗြိတိသျှနှင့် ပြင်သစ်ပိုင် နယ်မြေ လမ်းမများပေါ်တွင် စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်တွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ စုစုပေါင်း ငါးသိန်းလောက် ရှိလိမ့်မည်။ ဂျပန်မရှိသော ‘လွတ်လပ်သည့်’ တရုတ်ပြည် တောင်ပိုင်းသို့ သွားရန် သင်္ဘောကြုံစောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုန်းပတ် လက်မှတ်များကို မှောင်ခိုများက သိမ်းကျုံး ဝယ်ထားကြပြီး မတန်တဆ ဈေးတင် ရောင်းကြသည်။ အထူးတန်း စီးသည့် နိုင်ငံခြားသား ဆိုလျှင် အစေခံ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို ကုန်းပတ်မှ ခေါ်ခွင့် ရှိသည်။

မိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် တိန့်ရင်ချောင်ကို ထိုမိတ်ဆွေ၏ အစေခံ အလုပ်ခိုင်းရပြန်သည်။ ထိုနိုင်ငံခြား မိတ်ဆွေကို တိန့်ရင်ချောင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ ထိုလက်မှတ်ဖြင့် တိန့်ရင်ချောင်သည် ဆင်တောင် အထိ ကုန်းပတ်မှ လိုက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် တရုတ်တို့ လက်တွင် ရှိနေသေးသော မီးရထားကို ပြောင်းစီးရမည်။

‘နိုင်ငံခြားသားတွေမှာ အစေခံ ပါမလာရင် သိပ်ဟန်ကျတာပဲနော်၊ ကျွန်မတို့ တရုတ်တွေ အလွယ်တကူ ခရီး သွားလို့ ရတာပေါ့’

ခွဲခါနီးတွင် တိန့်ရင်ချောင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းနှောက်သည်။

‘ရပါတယ်၊ ဖူးယီတောင် ဒိုဘီခြင်းထဲ ပုန်းပြီး ပီကင်းက ထွက်သွားနိုင်သေးတာပဲ’

ကျွန်တော်က ပြောသည်။ မန်ချူး မင်းဆက်၏ နောက်ဆုံး ဘုရင် ယခု ဂျပန် ရုပ်သေး မန်ချူးကိုး ဘုရင် ဖူးယီကို ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ် ဒွိုင်ဟာရာက ဒိုဘီခြင်းထဲ ဝှက်၍ ပီကင်းမှ တီယန်ဆင်းသို့ ခိုးထွက်သွားသည်ဟု ပြောနေကြသည်။ ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

တိန်ရင်ချောင်နှင့် သူခင်ပွန်း ချူအင်လိုင်းကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ ပြန်တွေ့တော့ တိန်ရင်ချောင်သည် အစေခံ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်နေပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် တရုတ် ပြည်သူတို့၏ အစေခံ အဖြစ် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အနောက်မြောက် ဒေသက အမျိုးသမီး အဖွဲ့များ၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက် ဆယ်ရက် အကြာတွင် ကျွန်တော်လည်း တီယန်ဆင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ သတင်းထောက် ဂျိမ်း ဘာထရန်လည်း ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ရန် ပြင်နေသည်။ ဘာထရန်သည် 'တရုတ်ပြည်က ပထမ ခြေလှမ်း' ဆိုသည့် စာအုပ်ကို ရေးပြီးစ ဖြစ်သည်။ ယခု တပ်နီတော်သို့ ကိုယ်တိုင် သွား၍ လေ့လာမည် ဖြစ်သည်။ တရုတ် တပ်နီတော်၏ ဂုဏ်သတင်းသည် တရုတ်ပြည်တွင် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေသည်။ ဘာတွေကြောင့်များ ဤမျှ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေရသနည်းဟု ကျွန်တော့် ဇနီးသည်လို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိချင်နေသည်။

တီယန်ဆင်းတွင် သဘော စောင့်ရင်း ကျွန်တော်တို့သည် ဂျာမန် ဘီယာကလေး တမြဲနှင့် အချိန် ဖြန့်ကြဲသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုသည်မှာ အေ ရစ်ချတ်၊ သူဇနီး၊ အင်္ဂလိပ် ကဗျာဆရာ ဝီလျံ အင်ပဆွန်၊ ဂျိမ်း ဘာထရန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် မမေ့နိုင်။ ရစ်ချတ်နှင့် အင်ပဆွန်တို့က စကားလုံးသစ်များကို ထွင်ကြသည်။

နီပွန် ဟူသော စကားလုံးကို 'နစ်' ဟု အတိုကောက် ထွင်ခဲ့ကြသည်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နောင်တွင် ထိုစကားလုံးသည် အင်္ဂလိပ် သတင်းစာလောကတွင် ခေတ်စားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကမ်းရိုးတန်းသွား ဗြိတိသျှ သဘော တစ်စင်းဖြင့် ရှန်တောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ကျိနေသည့် ပင်လယ်ဝါထဲတွင် သဘောက နှေးနှေးကလေး ခုတ်သည်။ လူတွေကလည်း ပြည့်ကျပ်နေသည်။ တချို့ ခရီးသည်များမှာ ပဲ့စင် တံတားပေါ်သို့ တက်၍ အိပ်ကြရသည်။ ဆံပင်နက်နက်နှင့် လူခေါင်းတွေ သဘော တစ်စင်းလုံး ပြည့်နေသည်။ ကုန်းပတ်၊ ဦးပိုင်း၊ ပဲ့ပိုင်း အားလုံး နေရာလွတ် မရှိ။ ငါးဥဘူးထဲက ငါးဥနက်များလို ပြုတ်ခဲနေသည်။ သဘောသားများမှာ ခရီးသည်တွေ ကြားထဲတွင် တိုးရှေ့ သွားနေရသည်။

ဆင်တောင်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဆင်းကြသည်။ ထိုစဉ်က ဆင်တောင်ကို ဂျပန်တပ်က ပိတ်ဆို့ခြင်း မပြုသေး။ သို့ရာတွင် မြို့ လူဦးရေ သုံးပုံနှစ်ပုံကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် မြို့ပျက်ကြီးလို ဖြစ်နေပြီ။ မြို့ကို တရုတ် ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ် ရှန်ဟုန်လီက အထူး အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဖြင့် အုပ်ချုပ်ထားသည်။

ရှန်ဟုန်လီမှာ ပြည်တွင်းစစ်တွင် မကြာခဏ ဘက်ပြောင်းကာ သူ့ရာထူး မြဲအောင် လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့ အဖို့ ဆင်တောင် မြို့သည် ရတနာတွင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်း ပေါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်တို့က ဆင်တောင်ကို အကောင်း ပကတိ သိမ်းချင် ကြသည်။ ကျည်ဆန်များဖြင့် မတိုက်ဘဲ ငွေကျည်ဆန်များ၊ လျှို့ဝှက် ခြေပုန်း ခုတ်မှုများဖြင့် အသာတကြည် လိုချင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်တို့ မှန်းခြေ မကိုက်။

ရှန်တောင် ပြည်နယ် တစ်ခုလုံး၏ အနေအထားကလည်း ဆန်းသည်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်တုန်းက ရှန်တောင် ပြည်နယ်၏ မြို့တော် ဆင်တောင်ကို သိမ်း ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂျာမန် ကိုလိုနီ မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည့် ကီချောင်မြို့နှင့် ဂျာမန် ပိုင် ဆင်တောင်-ဆိန်နီ မီးရထားလမ်းကို သိမ်းခဲ့သည်။ ဝါရှင်တန် ကွန်ဖရင့် တွင် ချုပ်ဆိုသည့် ကိုးနိုင်ငံ စာချုပ် အရ တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်ပေးခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်ပိုင် မီးရထားလမ်းများ၊ ယန်းဒင်္ဂါး သန်းသုံးရာခန့်ရှိ ဂျပန် အရင်းအနှီးများနှင့် ဂျပန် အမျိုးသားပေါင်း ၁၆၀၀၀ ခန့် ရှိသည့် အတွက် ဂျပန်က ရှန်တောင် ပြည်နယ်ကို သူ့ဩဇာ နယ်ပယ်ဟု ယူဆထားသည်။

ရှန်တောင် ပြည်နယ် မြို့တော် ဆင်တောင်ကို နန်ကင်း အစိုးရက အုပ် ချုပ်သည်။ မြို့တော်ဝန် ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ် ရှန်ဟုန်လီသည် ချန်ကေရှိတ်၏ လူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြည်နယ်ရှိ အခြား မြို့များမှာ တစ်ဝက် သီးခြား ကိုယ် ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေး ဒေသများ ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ကို စစ်ဘုရင်ခံ ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဖူချူး က အုပ်ချုပ်ထားသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဖူချူးသည် ဂျပန် သိမ်းလျှင် ဂျပန် ရုပ်သေး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆင်တောင်တွင် ရှိသည့် နိုင်ငံခြားသား အချို့က ပြောနေကြသည်။ ယခု အချိန် အထိ ရှန်တောင် ပြည်နယ်ကို ဂျပန်က မတိုက် သေး။ ရှန်တောင် ပြည်နယ်ထဲရှိ ဂျပန်ပိုင် ပစ္စည်းများကို ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဖူချူး ၏ တပ်များက ဂရုတစိုက် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ထားကြသည်။ ရှန်တောင် နယ်ထဲသို့ ဂျပန် စစ်လေယာဉ် တစ်စင်းမှအပ အခြား တစ်စင်းမျှ မလာဖူး သေး။ ထိုလေယာဉ် ရောက်လာပုံကလည်း ထူးဆန်းသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂျပန် လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်း ဆင်တောင်မြို့ပေါ်သို့ နိမ့်နိမ့် ပျံလာကာ ဗုံးမကြိဘဲ စာတစ်စောင် ချသွားသည်။ သူ၏ ကြားနေရေး ဝါဒ ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဖူချူးကို ချီးကျူးသည့် စာ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဖူ ချူးက ထိုစာကို ကြော်ငြာ သင်ပုန်းတွင် ကပ်သည်။ ထိုစာနှင့် အတူ မိမိသည် ဗဟို အစိုးရ၏ သစ္စာကို စောင့်သိ ရိုသေမည် ဟူသော ကြေညာချက်ကိုလည်း တွဲကပ်ထားလိုက်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဖူချူးသည် ဂျပန် ရုပ်သေး ဖြစ်ဖွယ် ရှိသည်ဟု ပြောကြခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။

ကျွန်တော့် အနေဖြင့်မူ ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဖူချူးသည် ဗဟို အစိုးရကို လွန် ဆန်နိုင်မည် မထင်။ သူပြည်နယ်ထဲတွင် ဗဟို အစိုးရ တပ်သား များစွာ ရှိနေ သည်။ တပ်သား ငါးသောင်း ရှိသည့် သူတပ်များကို နန်ကင်း စစ်ဗိုလ်များက ကွပ်ကဲနေကြသည်။ စစ်ဘုရင်ဟောင်း ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဖူချူးသည် သူပြည်နယ် တွင် ဘာမှ မဖြစ်လိုက်ဘဲ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် နေပုံ ရသည်။ ဂျပန်နှင့် အပေါင်းအသင်း မတတ်လျှင်၊ ဂျပန်ကို သွားစမိလျှင် သူပြည်နယ်သည် ပထမဆုံး ကျားစာ ဖြစ်မည်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိသည်။

တရုတ်ပြည်ရှိ အခြားသော ဗိုလ်ချုပ်များ၊ နိုင်ငံရေးသမားများကဲ့သို့ပင် ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဖူချူးတွင်လည်း ဂျပန် အဆက်အသွယ်များ ရှိနေသည်။

နန်ကင်းရှိ အခြား အရာရှိများကဲ့သို့ပင် သူ့ကို ရာထူးပေးလျှင် ဂျပန်နှင့် ပေါင်းမည်မှာ သေချာသည်။ အခြား တိုင်းပြည်တွင် ဆိုလျှင် သစ္စာဖောက်ဟု အစွပ်စွဲခံရမည်မှာ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် တရုတ်ပြည်က အရာရှိ အများ အပြား ဤသို့ ဖြစ်နေကြချိန်တွင် သူတစ်ယောက်တည်းကို ရွေး၍ သစ္စာဖောက် ဟု ခေါ်လျှင် တရားမည် မဟုတ်။ သူ့နိုင်ငံရေး ဩဇာ၊ သူ့ရာထူးကို တည်မြဲ အောင် နိုင်ငံရေး ကျားကစားခြင်းမျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ထက် အရေးကြီးဆုံး မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင် စစ်တပ်ကို မပျက်အောင် ထိန်းရေး ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်နှင့် ထိပ်တိုက် မတိုးမိအောင် ရှောင်ရေး ဖြစ်သည်။

စက်တင်ဘာလလယ်တွင် ဂျပန် တပ်များသည် တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်း တွင် အောင်ပွဲများ ရနေသည်။ တရုတ် တပ်များမှာ လက်နက် ညံ့လွန်းသည်။ နန်ကင်း အစိုးရ အတွက် စိတ်မချရ။ ဟိုပေ၊ ရန်စီနှင့် ရန်တောင် ပြည်နယ်က စစ်ဘုရင် ဗိုလ်ချုပ်များသည် နှစ်ခွသမားတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် မည်သူမျှ ဂျပန်နှင့် လုံးလုံး ပေါင်းမသွားကြသေး။ ထိုမျှမက ထိုတပ်များမှာ

mgyoe.com

မြောက်ပိုင်း စစ်မြေပြင်တွင် အထိအနာဆုံး တပ်များ ဖြစ်နေသည်။ ချန်ကေ ရှိတ်သည် မြောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်များကို ဒေသ စစ်ဘုရင်များနှင့် တွေ့ပေးကာ အချိန် ဆွဲထားပြီး သူ၏ ဗဟို ကွပ်ကဲမှု အောက်တွင် ပိုမို တောင့်တင်းသည့် စစ်တပ် တစ်တပ်ကို ဖွဲ့စည်းရန် အချိန်ယူနေပုံ ရသည်။

တရုတ်ပြည်တွင် စစ်ဘုရင်များသည် တစ်နယ် တစ်မင်း စုထက်စု လူ စွမ်းကောင်း လုပ်နေကြသည်ဟု စစ်ဘုရင်များ အကြောင်း ကမ္ဘာ အနှံ့ မကောင်း သတင်း ထွက်နေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ တိုင်းပြည်နှင့် တရုတ် လူမျိုး ကို သစ္စာ ဖောက်သွားသူများမှာ စစ်ဘုရင်များ မဟုတ်၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ပညာတတ် လူတန်းစားဟု ခေါ်ကြသော ဝမ်ကေမင်း၊ လျှန်ဂူချီ စသည့် လူကြီး လူကောင်းများနှင့် ကူမင်တန် ပါတီ၏ သူရဲကောင်းကြီး၊ တော်လှန် ရေးသမားကြီးဟု ဆိုသော ဝမ်ချိန်ဝေးတို့သာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဂျပန်တို့က ပီကင်းနှင့် တီယန်ဆင်းကို ဗဟိုပြုကာ တရုတ်ပြည် မြောက် ပိုင်းနှင့် အတွင်း မွန်ဂိုလီးယားသို့ ယပ်တောင်သဖွယ် ဖြန့်ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့ ထိုးစစ်ကြောင်းတွင် တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းက မီးရထားလမ်း သုံးခု သည် အခရာ ဖြစ်သည်။ စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းက ပီကင်း-စွေယွန် ရထား လမ်း အတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ထိုးဝင်လာကာ ချာဟာနှင့် ချီယန် (အတွင်း မွန်ဂိုလီးယား) သို့ ဦးတည်နေကြသည်။ ရည်မှန်းချက်မှာ ဂိုဘီ သဲကန္တာရကို သိမ်းရန် ဖြစ်သည်။ အခြား စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းက ပီကင်း-ဟန်ကော ရထားလမ်း အတိုင်း အနောက်တောင်ယွန်းယွန်းသို့ ဆင်းလာသည်။ ရည်မှန်း ချက်မှာ ဟန်ကောမြို့ကို သိမ်းရန် ဖြစ်သည်။ တတိယ စစ်ကြောင်းက ပီကင်း- နန်ကင်း ရထားလမ်း အတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ထိုးဆင်းလာကြသည်။ ရည်မှန်း ချက်မှာ ရှန်တောင် ပြည်နယ်ကို သိမ်းရန် ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသတွင် ရှန်ဟဲမှ ဝင်လာသော တောင်ပိုင်း စစ်မျက်နှာမှ ဂျပန်တပ်များနှင့် ပေါင်းရန် ဖြစ်သည်။

တရုတ် ခြေလျင်တပ်များတွင် လေတပ် အထောက်အကူ မရှိ။ တင့်ကား အကူ မရှိ။ အမြောက် လုံးဝ မရှိ။ ခေတ်မီ စစ်ပွဲ အတွေ့အကြုံနှင့် လေ့ကျင့်မှု လည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဂျပန် တပ်များသည် ဟိုပေနှင့် ရှန်စီး ပြည်နယ်ထဲသို့ ကြောက်ဖွယ် အရှိန်ဖြင့် ထိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မြောက်ပိုင်း လွင်ပြင်များတွင် တရုတ်တို့က နေရာယူ စစ်ပွဲ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ဂျပန်ကို ခုခံလျှင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တရုတ်တို့၌ ထိုနည်းပရိယာယ်မှအပ အခြား ဘာမျှ အဆင်သင့် မရှိ။ ဂျပန်တို့က လေယာဉ် တိုက်ခိုက်မှုများ။

mgyoe.com

အမြောက်ကြီးများနှင့် တင့်ကားများကို ရှေ့မှ တင်ကာ ထိုးစစ်ဆင်လာကြသည်။ တရုတ် စစ်သားများ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အကျအဆုံး များကြသည်။ ဂျပန် စစ်သားကိုပင် မမြင်ဖူးလိုက်ကြ။

ဂျပန်တို့၏ တိုက်စစ် နည်းပရိယာယ်တွင် အဆင့် သုံးဆင့်ကို တွေ့ရသည်။ ပထမ လေယာဉ်ပျံများက တရုတ် ခံစစ်ကြောင်းများကို လိုက်ရှာကာ ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒုတိယ ခံစစ်ကြောင်းကို တိုက်သည်။ အမြောက်များက လေယာဉ် ဗုံးကြဲသွားသည့် စခန်းများကို ပစ်ကာ တင့်ကားများဖြင့် ဝင်လာသည်။ ထို့နောက်မှ ခြေလျင်တပ်များက သေနတ် တစ်ချက် မဖောက်ရဘဲ နောက်က လိုက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ရှေ့က လေယာဉ်ပျံနှင့် တင့်ကားများသည် ဒုတိယ သို့မဟုတ် တတိယ ရည်မှန်းချက်များကို တိုက်စစ်ဆင်နေကြပြီ။

လွန်လိုင်း ရထားလမ်း အတိုင်း ဆီအန်ဖူးသို့ လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စစ်သားတွေ အပြည့် တင်ထားသည့် ရထားများကို တွေ့ရသည်။ မြောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည့် ဂျပန် စစ်သားနှင့် ယှဉ်လျှင် တရုတ် စစ်သားများကို ကြည့်ရသည်မှာ သနားစရာပင် ကောင်းနေသည်။ ဂျပန် စစ်ကြောင်းဘက်တွင် အမေရိကန် ကားသစ်ကြီးများ၊ ထရပ် ကားသစ်ကြီးများ၊ တင့်ကားများ ထောင်ပေါင်း များစွာ စုပုံနေသည်။ အော့တိုန်းဓာတ် ပါသည့် အမေရိကန် လေယာဉ်ဆီ ဂါလန်ပေါင်း များစွာ ရှိသည်။ တီယန်ဆင်းတွင် ဆိုလျှင် ဧကပေါင်း များစွာ ကျယ်သည့် ဘူတာရုံများထဲ၌ မန်ချူးရီးယားမှ ဆင်းလာသော ဂျပန် ရထား စက်ခေါင်းသစ်များ ကွက်လပ် တစ်ခုလုံး အပြည့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဓာတ်ဆီ၊ အမြောက်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်၊ ရိက္ခာနှင့် အရာရှိသုံး မော်တော်ကား အသစ်စက်စက်တွေ တင်ထားသည့် ရာပေါင်း များစွာသော ရထားတွဲများကို မြင်ခဲ့ရသည်။

တရုတ်တို့ဘက်တွင်ကား ဤသို့ မဟုတ်။

စစ်သား သေးသေး လှိုလှိုကလေးတွေ ရထားတွဲ ပက်လက်ကြီးတွေ ပေါ်တွင် ပါလာကြသည်။ မကြာခဏ လာ၍ ဗုံးကြဲသော ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများကြောင့် သစ်ခက်ကလေး တစ်ခက် နှစ်ခက် ဖုံး၍ အသွင် ပြောင်းထားကြသည်။ ရိုင်ဖယ်နှင့် စက်သေနတ်လောက်သာ ပါ၍ တခြား လက်နက်ကြီးဘာမှ မပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ဆုံး တွဲပေါ်တွင် ချက်ပလက် ကားအိုကြီး သို့မဟုတ် ဖို့ကားဟောင်းကြီး တစ်စီးတလေ ပါလာတတ်သည်။

တရုတ် စစ်တပ်သည် ယန္တရား တပ်ဆင်သည့် အဆင့်သို့ မရောက်မီ အမြောက် ကိုင်နိုင်အောင် ပထမ လုပ်ရလိမ့်ဦးမည်။

ဤ တရုတ် စစ်တပ်သည် ဂျပန် စစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းက တောက်ပ သစ်လွင်သော လက်နက်များကို ကျွန်တော်တို့လို မမြင်ခဲ့ရသည်မှာ ကံကောင်း သည်ဟုပင် ဆိုရလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် ဂျပန်များသည် တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးကို လျင် မြန်စွာ သိမ်းခဲ့ကြသည်။ ဘာမျှ အခက်အခဲ မရှိ။ ရှန်စီ ပြည်နယ်ထဲ ရောက် မှသာ အခက်အခဲ တွေ့ရသည်။ ရှန်စီ ပြည်နယ်က တောတောင် ထူထပ်သည်။ လမ်းခရီး အဆက်အသွယ် ခက်ခဲသည်။ ထို့ကြောင့် ခံစစ် တိုက်သူ တရုတ် စစ်တပ် အဖို့ အများကြီး အခွင့်အရေး သာသည်။ ဂျပန်တို့ ယူလာသည့် ယန္တရား လက်နက်များသည် ရှန်စီ ပြည်နယ်သို့ ရောက်သော အခါ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုး ဖြစ်လာသည်။ ရှန်စီ ပြည်နယ်တွင် အတော်အတန် လက်နက် အင်အား တောင့်တင်းသည့် ချန်ကေရှိတ် ဗဟို အစိုးရ တပ်များသည် စစ်မြေပြင်တွင် ဝင်၍ တိုက်လာကြသည်။ တရုတ်တို့ဘက်မှ အမြောက် အချို့နှင့် လေယာဉ် အနည်းငယ်ကို သုံးလာနိုင်သည်။

ထိုမျှမက တပ်နီတော်သည် နန်ကင်း အစိုးရနှင့် ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်း စု ဖွဲ့ရန် သဘော တူညီချက် ရပြီး ဖြစ်သည့် အတွက် အမှတ် ၈ စစ်ကြောင်း တပ်မတော် အဖြစ် ပြောင်းလဲ ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်တို့၏ ဩဇာဖြင့် လူထုကလည်း တပ်မတော်ကို ထောက်ခံ ပူးပေါင်း လာခဲ့သည်။ ‘လူထုဖြင့် အုံကြွ ခုခံရေး’ ဟူသော စကားသည် ကြွေးကြော်သံ တစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ လက်တွေ့ ဖြစ်နေပြီ။ ထိုအကြောင်းကိုမူ နောင်တွင် ကျွန်တော် ရေးပါဦးမည်။

ဆီအန်ဖူးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သော အခါတွင် ကျွန်တော့် ဇနီးသည် ၏ ကြယ်နီ အောက်က စွန့်စားခန်း အတွက် စိုးရိမ်သည်ထက် စိုးရိမ်လာပါ သည်။ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ရုပ်ရှင် ဇာတ်သိမ်းကို ကြည့်ရသလို ရင်ဖိုစ ပြုလာပါ သည်။ ကျွန်တော့် ဇနီးသည်သည် ပြောက်ကျား စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်နေပြီ လော။ တောပုန်း ဓားပြများကပင် ဖမ်း၍ သတ်ပစ်လိုက်ပြီလော။ ဂျပန် သုံ့ပန်း ဖြစ်သွားပြီလော။ ထိုအရာများ အားလုံးသည် ဖြစ်နိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆီအန် ဧည့်ရိပ်သာသို့ ရောက်သည်နှင့် အမှတ် ၈ စစ်ကြောင်း တပ်မ တော် ဒေသရုံးသို့ အမောတကော ပြေး၍ စုံစမ်းမည် ပြုသည်။

ဧည့်ရိပ်သာမှူး ချောင်သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ အံ့အားသင့်နေသည်။

ဟောဗျ၊ ခင်ဗျားမိန်းမနှင့် မတွေ့လိုက်ဘူးလား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီ လောက်ကပဲ ဆင်တောင်ကို မီးရထားနှင့် ပါသွားတယ်' ဟု ဆိုသည်။

တစ်နာရီလောက် ကပ်ပြီး တေ့လွဲကလေး လွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုလိပ် များကလည်း တော်ရှာပါသည်။ မီးရထားပေါ် ပါသွားသော ကျွန်တော့်ဇနီး နင်းဝေးလ်ကို မရအရ ရှာပေးကြသည်။ ညကြီးမင်းကြီး တုန်ကွမ် ဘူတာသို့ အရောက် နင်းဝေးလ်ကို အမှတ် ၈ စစ်ကြောင်း တပ်မတော် တပ်သားများက တက်ရှာပြီး ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ့ကို ပစ်သတ်ဖို့ ဆွဲခေါ် သွားသည် ထင်လိုက်မိသေးကြောင်း၊ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းရုံသို့ ခေါ်သွား ပြီး ကျွန်တော်နှင့် စကား ပြောရတော့မှ စိတ်အေးသွားကြောင်းဖြင့် နင်းဝေးလ် က ပြောပြသည်။

ထိုနေ့ညမှာပင် နင်းဝေးလ် တစ်ယောက် ဆီအန်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ တရုတ် 'အနီ' များနှင့် တွေ့ပြီးနောက် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ဂျိမ်း ဘာထရန်ကို သူတို့ လက်တွင် အပ်ကာ ကျွန်တော့် လူနာကို ဆင်တောင်သို့ ရထားဖြင့် တင်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ မိန်းမတွေ အများကြီး ယူသည့် တိုင်းပြည် တစ်ပြည် တွင် မယား တစ်ယောက် အတွက် ဤမျှ ဗျာများနေရသလောဟု ထင်ကောင်း ထင်ဖွယ် ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်တွင် ရှားရှားပါးပါး ဤတစ်ယောက် သာ ရှိသည့် အတွက် ကျွန်တော် ဗျာများခြင်းကို စာဖတ်သူတို့ နားလည်နိုင်လိမ့် မည် ထင်ပါသည်။ တောပုန်း ဓားပြ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့လျှင်ပင် ကျွန်တော့် ဇနီးသည် နင်းဝေးလ်သည် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြော၍ ဘေးမသီ ရန်မခ ပြန်လာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ ထို့ ထက် ဆိုးပါသည်။ ထို့ထက် ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် ရန်သူနှင့် တွေ့နေ ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်၊ ယင်အန်းက အစားအသောက် ဖြစ်ပါသည်။ အစားအသောက်ကြောင့် နင်းဝေးလ် တစ်ယောက် သွေးဝမ်းကိုက် ရောဂါ ဖြစ်နေသည်မှာ နှစ်လလောက် ရှိနေပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖြူဖျော့ကာ ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေး ရှိတော့သည်။ သူ့အတွက် ဆေးဝါး၊ အစားအသောက်၊ နားနေမှုနှင့် ဆေးရုံသို့ ပို့ရန် အစောင့် တစ်ယောက် လိုနေသည်တွင် ကျွန်တော် က အစောင့် အဖြစ် စေတနာ့ ဝန်ထမ်း လိုက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆီအန်သို့ ထိုနေ့ ထိုရက်တွင် ရောက်သွားသည်မှာ အလွန် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ ဆူချောင်သို့ ရောက်၍ ရထားပေါ်မှ ဆင်းသည့် အခါတွင် ဘူတာ တစ်ခုလုံး စစ်ပြေး ဒုက္ခ

သည်တွေ ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။ ထိုအထဲတွင် မြောက်ပိုင်းက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ နှစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆူချောင်ကို ရန်သူက အကြီးအကျယ် ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ လွန်ဟိုင်း ရထားလမ်းပေါ်ရှိ အခြား မြို့များကို လည်း ဂျပန် လေယာဉ် ၈၅ စင်းက ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ကြောင်းဖြင့် သူတို့က ပြောကြသည်။ မြို့အဝင်တွင် ပျက်စီးနေသည့် မီးရထားတွဲများကို မြင်ခဲ့သဖြင့် အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်သည်။ ၎င်းမှာ တစ်မြန်နေက ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက် ခံရသည့် အမြန်ရထား ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ခရီးသည်ပေါင်း များစွာ အသက် ဆုံးရှုံးကြသည်။ တုန်ကွမ်မှ နေ၍ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ပြန်မခေါ်လျှင် နင်းဝေးလံသည် ထိုရထားဖြင့် ပါသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆူချောင် ဘူတာတွင် တော့ချောင် စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာသည့် အရာရှိ တစ်ယောက်နှင့်လည်း စကား ပြောခဲ့ရသည်။ သူက ဒေါသ ထွက်လျက် ရှိသော လယ်သမားများထံမှ ကြားခဲ့ရသည့် ခပ်ဆန်းဆန်း အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ပြန်၍ ဖောက်သည်ချသည်။ ဂျပန်များသည် ရောက်လေရာတွင် အသားကို အငမ်းမရ ရှာကြသည်။ တောတွင် ရှိသည့် ကြက်ဝက် မှန်သမျှ ပြောင်တလင်း ခါနေပြီ။ ထိုအထိတော့ ကိစ္စ မရှိသေး။ လယ်သမားများ သည်းခံနိုင်ကြသေး သည်။ သို့ရာတွင် နောက်ရောက်လာသည့် ဂျပန်များက ကြက်ဝက် မကျန်တော့ သည့် အခါတွင် လယ်ထဲမှ ကျွဲများကို မောင်းလာကြကာ အရှင်လတ်လတ် စားပစ်ကြသည်။ ကျွဲကို သတ်မနေတော့ဘဲ အရှင်လတ်လတ် ဆွဲလာကာ မီး မြှိုက်ပစ်သည်။ လှံစွပ်များ၊ ဓားရှည်များဖြင့် ကြိုက်ရာ အသားများကို လှီးစား ကြသည်။ တရုတ် လယ်သမား၏ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သည့် ကျွဲ နွားများ၏ အော်သံများကို မိုင်ပေါင်း များစွာက ကြားရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုရွှေဂျပန်တို့က အစားအသောက် မပျက်။

ထိုအဖြစ်အပျက် မတိုင်မီ အထိ တရုတ် လယ်သမားသည် သူ့လယ်တဲက မခွာ။ သို့ရာတွင် ဤအဖြစ်ကို မြင်ပြီး ဖြစ်သည့် အခါတွင်မူ ဂျပန်၏ ဘီလူး ရုပ်ကို မြင်လာကြသည်။ တောင်ပေါ်ရှိ တရုတ် တပ်များဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကြ သည်။ 'လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘီလူးတွေ' ဟု ပြောကြသည်။

ရက်များ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ဆင်တောင်သို့ ရောက်ကြသည်။ ဆင် တောင်မှာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိသည်။ လမ်းတွင် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရ သည်များကို သတင်း ရေးပို့သည်။ သို့ရာတွင် ဆယ်ရက်လောက် သင်္ဘော မလာသဖြင့် မပို့နိုင်။

ဒေးလီး ဟာရယ် သတင်းစာ အတွက် ကျွန်တော့် အစား ဂျေလီ ပါဝဲလ် ရေးပို့နေသဖြင့် တော်သေးသည်။

စစ်ကာလကြီးထဲတွင် ဆင်တောင်မှာ နေရသည်က မဆိုးလှ။

ဆင်တောင်မြို့တွင် ရာသီဥတု အသာယာဆုံး အချိန် ဖြစ်သည်။ နေ့တွင် နေရောင် ဝင်းပကာ ပင်လယ်လေ တသုန်သုန် ညင်းနေသည့် ညများက ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။ တောင်ကုန်းများပေါ်မှ ထင်းရှူးနံ့များက မွှေးနေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သဲကော်ဇောဖြူဟု ခေါ်သည့် ဆင်တောင် ပင်လယ် ကမ်းခြေသည် အနားယူသူ ထောင်ပေါင်း များစွာဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ယခုမူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ကျွန်တော်တို့၏ ပုဂ္ဂလိကပိုင် ဆိပ်ကမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ဘန်ဂလိုများ အားလုံး ပိတ်ထားကြသည်။ လူသူ တစ်ဝက် ကင်းနေသည့် ဆင်တောင်မြို့သည် တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်မျှော်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဆင်တောင်မြို့က အရေးကြီးသော စက်မှု လုပ်ငန်းများကို ပြောင်းရွှေ့ပြီးနေပြီ။ သို့ရာတွင် အဖိုးတန် ဂျပန် စက်မှု လုပ်ငန်းများကို ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မပြု။ ကျွန်တော်က မြို့တော်ဝန် ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ် ရှန်ဟုန်လီကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်သည်။ မြို့တော်ဝန်က လှီးလွဲ ဖြေသည်။

တစ်နေ့တွင်မှ မြို့တော်ဝန်၏ အတွင်းရေးမှူးက ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုး တိတ်တိတ် ပြောပြသည်။ ဆင်တောင်မြို့ကို မန်ချူးရီးယား တပ်ရင်း တစ်ရင်းက ဝိုင်းထားကြောင်း၊ ဂျပန် စစ်တပ်များ ရောက်လာသည်နှင့် ထိုစက်မှု လုပ်ငန်းများကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးရန် စီစဉ်ထားကြောင်း သိရသည်။

သူ့စကားကို ကျွန်တော် သံသယ ရှိသော်လည်း နောင်တွင်မူ သူ ပြောသည့် အတိုင်း မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရှန်ဟဲသို့ ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် တရုတ်တို့က ဂျပန် စက်ရုံများကို ဒိုင်းနမိုက်ဖြင့် ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ကြသည် ဟု ကြားရသည်။ ဂျပန် ယန်းငွေ သန်းနှစ်ရာဖိုးလောက် ရှိလိမ့်မည်။ တရုတ်ပြည်တွင် ဂျပန်ပိုင် ပစ္စည်းများကို အများဆုံး ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုပစ္စည်းများကို အတွင်းပိုင်းသို့ ရွှေ့ယူလာကာ ကိုယ့်အတွက် အသုံးမပြုရကောင်းလောဟု အပြစ်တင်ဖွယ် ရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် ဤသည်မှာ ချန်ကေရှိတ် အစိုးရက ဂျပန် ပစ္စည်းကို အပြောဖြင့် မဟုတ်ဘဲ တကယ် ဖျက်ဆီးပြခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဂျပန် ခုခံရေးတွင် တိုးတက်မှု ရှိလာပြီဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

ချန်ကေရှိုတ် အစိုးရသည် မြေလှန်စနစ်ကို သုံးမည်ဟု ပါးစပ်က ပြော  
နေသော်လည်း တစ်ခါမျှ လက်တွေ့ မလုပ်သေး။ ယခု အကြိမ်သည် ပထမဆုံး  
အကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။

ရှန်ဟဲသို့ ထွက်မည့် သင်္ဘောတွင် မာလိန်၏ အခန်းဘေး တံတားပေါ်၌  
ကျွန်တော့် အတွက် ခုတင် တစ်လုံး ရသည်။ နောက်ထပ် မည်သည့် နေရာမျှ  
မသွားရန်၊ စစ်မြေပြင် ဖြစ်နေသည့် ရှန်ဟဲသို့ လိုက်မလာရန် ကျွန်တော့် ဇနီး  
သည်ထံမှ ကတိ တစ်လုံးကို ဖျစ်ညှစ်ယူခဲ့သည်။

ထို့နောက် အရှေ့ဖျား သမိုင်းတွင် အရေး အကြီးဆုံး အကြီးကျယ်ဆုံး  
သော စစ်မြေပြင်ဟု ဆိုကြသည့် ရှန်ဟဲသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။

အပိုင်း နှစ်

ဝမ်းစာမိုး ရှန်ဟဲ



၁

### ကျူးကျော်ရေး တပ်မတော်

စစ်သည် ဖန်တီးမှု အပေါင်း၏ ဖခင် ဖြစ်၍  
ယဉ်ကျေးမှု၏ မိခင်လည်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန် အစိုးရ စစ်ဝန်ကြီး ဌာန

ဂျပန်-တရုတ် စစ်ပွဲသည် သမိုင်းတွင် တစ်ခါမျှ စစ်မရှုံးဖူးသည့် လူမျိုးနှင့် ခေတ်သစ် သမိုင်းတွင် တစ်ခါမျှ စစ်မနိုင်ဖူးသော လူမျိုးတို့ ဖြစ်ကြသည့် စစ်ပွဲ ဖြစ်သည်။

သမိုင်းတွင် ဂျပန်ကို အကြီးအကျယ် ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်သည့် စစ်ပွဲ ဆို၍ တစ်ပွဲသာ ရှိဖူးသေးသည်။ ယင်းမှာ ဘုန်းတန်ခိုးရှင် ကူဗလိုင်ခန်၏ ရေတပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကူဗလိုင်ခန်၏ ရေတပ်ကြီးသည် လေမုန် တိုင်းများကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဂျပန်တို့၏ ဆုတောင်းကြောင့် လည်းကောင်း လန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ မည်သည့် နိုင်ငံခြား စစ်တပ်မျှ ဂျပန် မြေကို တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုကြတော့။ ဂျပန် စစ်တပ်သည် နိုင်ငံခြားနှင့် တိုက် သည့် စစ်ပွဲများတွင် တိုက်တိုင်း အောင်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မည်သူမျှ နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ဟုလည်း ဂျပန် လူမျိုးများ စွဲမြဲစွာ ယုံကြည် ကြသည်။

တရုတ် စစ်တပ်ကမူ ၁၉ ရာစု အလယ် ဘိန်းစစ်ပွဲ ပြီးသည့်နောက်မှ စ၍ ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးနေသည့် စစ်တပ် ဖြစ်သည်။ အရှုံးပေးရေး စိတ်ဓာတ်ကို တိုက်ဖျက်ရသည်မှာ အလွန် ခက်သည်။

mgyoe.com

သို့တိုင်အောင် ခေတ်သစ် ဂျပန် စစ်တပ်သည် အနှစ် ခုနစ်ဆယ် နီးပါး သက်တမ်း ရင့်နေပြီ။ ၁၈၇၀ ခုနှစ် မတိုင်မီက ဆိုလျှင် ဂျပန်သည် အာရှတိုက် တွင် ဘာမျှ ဩဇာ မရှိ။ တရုတ်များကသာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ လုံးလုံး အာရှ တိုက်၏ သမိုင်းကို ဦးဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ စစ်ပွဲ တစ်ပွဲချင်းတွင် ရှုံးကောင်း ရှုံးမည် ဖြစ်သော်လည်း ရေရှည်တွင် သူတို့က အမြဲတမ်း နိုင်ရမည်ဟု တရုတ် တို့ ယုံကြည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်သည် ယနေ့ အသာစီး ရနေသော် လည်း အနာဂတ်တွင် မိမိတို့က နိုင်ရမည် ဟူသော အမြင်ဖြင့် တရုတ်တို့က ခံတိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပုံ ရသည်။

၁၈၉၃ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်သည် တရုတ်ပြည်ကို ပထမဆုံး စစ်တိုက်ခဲ့ဖူး သည်။ ထိုမတိုင်မီ တစ်နှစ်က ဂျပန်၏ စစ်စရိတ်သည် တစ်နှစ်မှ ဂျပန် ယန်း ၆၄ ၁၂ သန်းမျှသာ ရှိသည်။ ယခုမူ ထိုအရေအတွက်သည် ဂျပန်၏ တစ်နေ့ အတွက် စစ်စရိတ် ဖြစ်နေသည်။ ဂျပန်သည် နိုင်ငံခြားမှ ဝယ်သည့် ရိုင်ဖယ် များ၊ အမြောက်များဖြင့် ပထမဆုံး အနိုင် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောင်ဆယ်နှစ် အကြာတွင်မူ လက်နက် အငယ်စားများကို ကိုယ်တိုင် ထုတ်လုပ်လာခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ဂျပန် ရေကြောင်း ဗိုလ်ချုပ် စတီရီက ရုရှား ဇာဘုရင်၏ ရေ တပ်ကို အနိုင် ရခြင်းမှာ နိုင်ငံခြားက ဝယ်သည့် စစ်သင်္ဘောများကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်စဉ် ဂျပန်သည် စစ်ပွဲ နှစ်ပွဲကို နိုင်ခဲ့သဖြင့် လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက် စက်မှု လုပ်ငန်း အတော်အတန် ဖြစ်ထွန်းနေပြီ။ ဆင်တောင်တွင် ဂျာမန်တို့ကို အနိုင် ရလိုက်သည့် အခါ၌ ဂျပန်သည် တတိယ အကြိမ် အချီကြီး ပွဲသွားပြန်သည်။

မေဂျီခေတ် မတိုင်မီနှင့် ပဒေသရာဇ် ဇာတ်စနစ် မပျက်မီက ဆိုလျှင် ဂျပန်တွင် ဆာမူရိုင်း စစ်သူရဲကောင်းများသာ လက်နက် ကိုင်ဆောင်ခွင့် ရှိခဲ့ သည်။

ပဒေသရာဇ် ဇာတ်စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သည့် အခါတွင် စစ်တပ်သည် အမျိုးသား အဆောက်အအုံ ဖြစ်လာကာ ပြည်သူထဲမှ တပ်သားသစ်များကို စု ဆောင်း ဖွဲ့စည်းလာခဲ့သည်။ စစ်မှု မထမ်းမနေရ သတ်မှတ်လာခဲ့သည်။ အရွယ် ရောက်သူတိုင်း စစ်ပညာ သင်ရသည်။ စစ်တပ်သည် ပဒေသရာဇ် အသွင် လက္ခဏာများကို ဆက်ထိန်းထားကာ ဆာမူရိုင်း အစဉ်အလာကို ဆက်ခံသူ အဖြစ် ဂုဏ်ယူသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ပစ္စည်းများကိုမူ နိုင်ငံခြားမှ တင်သွင်းခဲ့ သည်။

ဂျာမန် စစ်အရာရှိများကို တိုကျိုသို့ ခေါ်ကာ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာများ၊ စစ်ပရိယာယ်များ၊ လက်နက် ကိုင်ဆောင်နည်းများကို သင်ကြားစေခဲ့သည်။ ထိုမှစ၍ ပရပ်ရှင်း စစ်ဝါဒသည် ဂျပန် စစ်အရာရှိများနှင့် ဂျပန် စစ်ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နာဇီတို့၏ နောက်ဆုံး စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာများကိုလည်း အတုယူသည်။

သို့ရာတွင် ရှေးခေတ် ပရပ်ရှင်း စစ်တပ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ဟစ်တလာ၏ စစ်တပ်နှင့် လည်းကောင်း မတူသည့် အချက် တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။ ယင်းမှာ ဂျပန် စစ်တပ်က သီးခြား အာဏာ ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန် ကြည်းတပ်နှင့် ရေတပ်ကို ဂျိဂျူနှင့် ဆတ်ဆူမာ ဆာမူရိုင်း စစ်သူရဲကောင်း အစဉ်အလာများဖြင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန် စစ်တပ်သည် ဂျပန် ဧကရာဇ်၏ အမိန့်မှအပ မည်သူ၏ အမိန့်ကိုမျှ နာခံစရာ မလို။ လက်တွေ့တွင် ဂျပန် ကြည်းတပ်နှင့် ဂျပန် ရေတပ်သည် ကိုယ့်အာဏာနှင့်ကိုယ် သီးခြား ရပ်တည်နေကြသည်။ ဂျပန် ကြည်းတပ်နှင့် ရေတပ်သည် ၂၃ နှစ်အတွင်း စစ်ပွဲ သုံးပွဲကို ဆက်တိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ ကျေးဇူးဖြင့် ခေတ်သစ် ဂျပန်သည် အရင်းအနှီး စုဆောင်းမိလာခဲ့သည်။ စက်မှု လုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည်။ လက်နက် နိုင်ငံကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကမ္ဘာတွင် နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံ အဖြစ် ရင်ကော့လာနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်မှသာ ဆာမူရိုင်း စစ်သူရဲကောင်း နိုင်ငံ၏ စစ်အာဏာသည် နိုင်ငံရေး ပါတီများ ကိုယ်စားပြုသည့် လွှတ်တော်နှင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၂၂ ခု ကိုးနိုင်ငံ စာချုပ် ချုပ်ပြီး နောက်၌ စစ်တပ်နှင့် လွှတ်တော်၏ ပဋိပက္ခသည် ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ ပြည်သူများ၏ ကန့်ကွက်ချက်ကြောင့် ကာကွယ်ရေး စရိတ်ကို လျှော့ချခဲ့ရသည်။ စစ်တပ်ကို လူလျှော့ခဲ့သည်။ ကာကွယ်ရေး စရိတ်ကို တစ်နှစ်လျှင် ယန်းငွေ သန်းနှစ်ရာသို့ လျှော့ခဲ့သည်။ စစ်တပ်ကို ၂၅၀၀၀၀ အထိ လျှော့ချခဲ့သည်။

ဂျပန် ပြည်သူများက ပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းများ တောင်းဆိုလာသည်နှင့်အတူ စစ်ဝါဒ ဆန့်ကျင်ရေး၊ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ စစ်တပ်သည် အထွတ်အထိပ် ဖြစ်သည် ဟူသော ဆာမူရိုင်း စစ်သူရဲကောင်း ဝါဒကို ဆန့်ကျင်ကာ ၎င်းကို ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေအရ ဖွဲ့စည်းသည့် အာဏာပိုင် အောက်တွင် ထားရမည်ဟု တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။

၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်နှင့် ရေကြောင်း စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ရာ ဂျပန် စစ်ဘက် အာဏာပိုင်များက ကန့်ကွက်သည့် ကြားမှ ဂျပန် ကက်ဘီနက်က လက်မှတ် ထိုးခဲ့သည်။ ဆာမူရိုင်း ထုံးစံ အရ ဆိုလျှင် ဂျပန် ဧကရာဇ်ကို ကိုယ်စားပြုနိုင်သူမှာ စစ်တပ်သာ ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ဂျပန် ကြည်းတပ်နှင့် ရေတပ် အာဏာပိုင်တို့ အကြီးအကျယ် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဤ အခြင်းအရာများကို ကြည့်လျှင် ဂျပန်သည် ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံ တစ်ခု အဖြစ် ပေါ်ထွန်းရန် အလားအလာ ကောင်းနေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအလားအလာသည် ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ရုတ်တရက် ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့ရသည်။ စီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေး အကြောင်းများကြောင့် လည်း ကောင်း၊ ကြည်းတပ်နှင့် ရေတပ် အာဏာပိုင်များ၏ မကျေနပ်မှုများကြောင့် လည်းကောင်း ထိုနှစ်တွင် မုကဒင် အရေးအခင်း ဆိုသော ကိစ္စ တစ်ရပ် ပေါ် လာခဲ့သည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။ ဂျပန် စစ်တပ်မှ အယူသီးသူ လူငယ် အချို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အချို့၏ ထောက်ခံမှုဖြင့် မန်ချူးရီးယားကို ဝင်တိုက် ကြသည်။ ဂျပန်ပြည်တွင် စစ်တပ် အုပ်စိုးမှုကို ပြန်လည် ထူထောင်ရန်နှင့် တရုတ် အမျိုးသားရေး ဝါဒကို ဆန့်ကျင် ဟန့်တားရန် ဖြစ်သည်။ မန်ချူး ရီးယားကို သွေးတစ်စက်မှ မကျဘဲ အနိုင် ရလိုက်သည့် အတွက် စစ်တပ် ဂုဏ်သိက္ခာသည် တက်လာသည်။ လစ်ဘရယ်များ၏ ပေါ်လစီများကို ရိုက်ချိုး နိုင်ခဲ့သည်။ စစ်တပ်သည် ဧကရာဇ် ဘုရင် ခေါင်းဆောင်သည့် ခိုင်မာ သိပ် သည်းသော အထွတ်အထိပ် အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်သည်။ စစ်တပ်ထဲတွင် မည်သည့် အတိုက်အခံမျှ မရှိစေရဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် တကယ်၌ စစ်တပ်ထဲတွင် အစုကလေးတွေ၊ ဝိုဏ်းကလေးတွေ ပြည့်နေသည်။ အခုတိုင် ဝိုဏ်းတိုင်း၌ ကိုယ်ပိုင် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ စစ်ရေး ရည်မှန်းချက် ရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် လူမှု လှုပ်ရှားမှုများ၊ စက်မှု လုပ်ငန်းများ၊ ဘဏ္ဍာရင်းရှင် အစုများနှင့် အဆက် အသွယ်များ ရှိကြသည်။ ကိုယ်ပိုင် အမျိုးသား လုပ်ငန်းများ ရှိကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ထိုအစုချင်း ပြိုင်ဆိုင်မှုများသည် ပုန်ကန်မှုများ အထိ ပေါက်ကွဲလာ ကြသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ၁၉၃၆ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ တပ်တွင်း ပုန်ကန်မှုကို ကြည့် လျှင် သိနိုင်သည်။ စစ်တပ် ဗိုလ်သင်တန်းဆင်း လူငယ် သုံးယောက်က ဝန် ကြီး အဖွဲ့ဝင် သုံးဦးကို သတ်ကာ အစိုးရ အဖွဲ့ကို ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းစေခဲ့

mgyoe.com

သည်။ အများအားဖြင့်မူ စေ့စပ် ဆွေးနွေးခြင်း၊ နိုင်ငံရေး ရာထူး အပြောင်း အလဲများ လုပ်ခြင်း၊ ဝေစုများ ခွဲခြင်းဖြင့် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းတတ်ကြသည်။ စစ်ဝန်ကြီးသည် အမှုထမ်းနေသော ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်ရသဖြင့် ခြေပုန်းခုတ်မှု များသည် အထက်ပိုင်းမှ လာလေ့ရှိကာ စစ်တပ် တစ်ခုလုံးသို့ ကူးစက်သွား တတ်သည်။

ဂျပန် ဘဏ္ဍာရင်းရှင်ကြီးများနှင့် လက်ဝါးကြီးအုပ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ သည် တစ်ဖက်တွင် စစ်တပ်နှင့် ပြိုင်နေသည့်တိုင် အခြား တစ်ဖက်တွင်လည်း စစ်တပ်နှင့် ပေါင်းကာ စစ်တပ် နိုင်ငံရေးထဲတွင် အကျိုးဝင်နေကြသည်။

အရင်းရှင် စနစ် တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးမှုသည် ဂျပန်ပြည်မှာလောက် မည်သည့် တိုင်းပြည်တွင်မျှ စစ်နှင့် ဆက်စပ်နေခြင်း မရှိ။ ဂျပန် စက်မှု လုပ်ငန်းသည် ပထမ တရုတ် စစ်ပွဲနှင့် အတူ မွေးဖွားလာခဲ့ပြီးနောက် နယ်မြေ တိုးချဲ့ရေး စစ်ပွဲများ ဖြစ်သော ဒုတိယ တရုတ် စစ်ပွဲ၊ ရုရှား-ဂျပန် စစ်ပွဲတို့နှင့် အတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုရှား စစ်ပွဲကို နိုင်ပြီးနောက်တွင် လက်နက် ထုတ်လုပ်ရေး စက်မှု လုပ်ငန်း၊ သင်္ဘော တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်း၊ ဆက် သွယ်ရေး လုပ်ငန်း၊ သတ္တု တူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းနှင့် ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်း များသည် အလျင်အမြန် ကြီးထွားလာခဲ့သည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ပွဲကြီးတွင် ဂျပန်သည် ကြီးမားသော အမြတ်အစွန်းများ ကို ရခဲ့ကာ တရုတ်ပြည်၏ မြို့ရှင် တိုင်းပြည် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စစ်ရှုံး တိုင်း ပြည် တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးသည့် အတွက် စစ်ပွဲနှင့် စီးပွားရေး တိုးတက်မှုသည် ဂျပန် လူမျိုး၏ အမြင်တွင် ညီမျှခြင်း ချ၍ ရသော ကိန်းများ ဖြစ်နေသည်။

မန်ချူးရီးယားမှာ ဆိုလျှင် စစ်တပ်သည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း အားလုံး ကို ကြီးကိုင်ထားသည်။ စက်မှု လုပ်ငန်း များစွာနှင့် နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို ဦးဆောင်နေသည်။ ထိုလုပ်ငန်းများတွင် တာဝန် ကျသည့် စစ် ဗိုလ်များသည် နေ့ချင်း သူဌေးတွေ ဖြစ်လာကြသည်။ စစ်တပ် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို အုပ်ချုပ်ရသည့် ထောက်လှမ်းရေး ဌာနနှင့် အထူး ဌာနခွဲများ တွင် အမှုထမ်းရသူ တစ်ဦး အဖို့ နောင်တွင် စီးပွားရေး အတွက် ဘာမျှ ပူစရာ မလိုတော့။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ချုပ် တစ်ယောက်၏ လစာသည် တစ်နှစ်လျှင် အမေ ရိကန် ဒေါ်လာ ၂၁၀၀ ပင် မရှိသော်လည်း ထောက်လှမ်းရေး ဌာနနှင့် အထူး ဌာနခွဲတွင် အမှုထမ်း၍ ပင်စင်ယူသူများထဲတွင် အနည်းဆုံး ဂဏန်း ငါးလုံး လောက် ချမ်းသာကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။

နာမည်ကျော် ကွမ်တောင် တပ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်များ ဖြစ်သည့် အူမီဇူး၊ ကိုအိဆိုး၊ အိုကာမူရာ စသူတို့ကို မန်ချူးရီးယား တိုက်ပွဲစဉ် အတွင်းတုန်းက ကျွန်တော် ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်က သူတို့ အားလုံး ဆင်းရဲကြသည်။ ရိုးသားကြသည်။ အမျိုးသား အရေးကို ဦးစားပေးကြသည်။ ယခုမူ ထိုဗိုလ်ချုပ်များ အားလုံး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတွေ ပိုင်ကာ လူချမ်းသာတွေချည်း ဖြစ်နေကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က တာဝန်သိသိဖြင့် ဖနောင့် ရိုက်ကာ အလေးပြုတတ်သည့် ကွမ်တောင် တပ်မတော်က လူငယ် အရာရှိ များစွာတို့သည် ဘဏ္ဍာရေး ကျွမ်းကျင်သူ၊ စီးပွားရေး ကျွမ်းကျင်သူ၊ သတ္တု တူးဖော်ရေး ကျွမ်းကျင်သူ၊ နိုင်ငံရေး ကျွမ်းကျင်သူ၊ တရုတ်ပြည်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်သူ စသူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ယခင်က သူတို့ထံ အကြံတောင်းမည့်သူ ဟူ၍ မည်သူမျှ မရှိ။ ယခုမူ ဘဏ် တိုက်များ၊ စက်မှု လုပ်ငန်းကြီးများ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးများက သူတို့ကို ဒါရိုက်တာကြီးတွေ ခန့်ထားကြသည်။

ဒါရိုက်တာ ဘုတ်အဖွဲ့တွင် သူတို့ နာမည်တွေ မပါသည့် ဂျပန် ကုမ္ပဏီ ဟူသည် ဘုရား ချေးထက်ပင် ရှားလိမ့်မည် ထင်သည်။

မန်ချူးရီးယားကို သိမ်းပြီးနောက်၌ စစ်တပ် အောက်ခြေရှိ မကျေနပ်သော အပိုင်းမှ စစ်တပ်ထဲတွင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုများ လုပ်ရန် တောင်းဆိုလာသည်များ ရှိသည်။ ၎င်းတို့ကိုလည်း အခြားသော နိုင်ငံရေး အမြင်များ ရှိသည့် တပ်တွင်း အစုများက ထောက်ခံနေကြသည်။ ဤတွင် စစ်တပ် အာဏာ ပိုင်တို့က ထိုမကျေနပ်ချက်ကို ထွက်ပေါက် ရှာပေးလိုက်ကြသည်။ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်၊ 'ကိုမင်တန် ဆန့်ကျင်ရေး စာချုပ်' ဖြစ်သည်။ စစ်တပ်ထဲတွင် အန္တရာယ် ကြီးသည့် အတွေးအခေါ်တွေ ရှိနေပြီ၊ ထိုအတွေးအခေါ်များကို တိုက်ဖျက်ရမည်ဟု ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး ကြွေးကြော်သံကို လွှင့်ပေးလိုက်သည်။ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ အနုပညာ၊ သိပ္ပံပညာ၊ အဘိဓမ္မာ၊ အိမ်ထောင်ရေး စသည့် ကိစ္စများ အထိ မည်သို့ မည်ပုံ ကြည့်မြင်ရမည် စသဖြင့် စစ်တပ်က စာရွက် စာတမ်းတွေ ထုတ်၍ နိုင်ငံနှင့် အဝန်း ဖြန့်ချိလာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဖက်ဆစ် ဝါဒဘက်သို့ ယိမ်းလာခဲ့သည်။

စစ်တပ်က နိုင်ငံတော် အရင်းရှင် စနစ်၊ ဘဏ္ဍာ အရင်းရှင် စနစ်၊ လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင် စနစ်တို့နှင့် ပတ်သက်နေသည့် အခါတွင် အခြေအနေ ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာခဲ့သည်။

စစ်သားတိုင်း ဖတ်ရသည့် တပ်တွင်း စာပေများက အကျင့်ပျက် နိုင်ငံ  
 ရေးသမားများ၊ အရင်းရှင် စနစ်၊ ပါလီမန် စနစ်၊ နိုင်ငံခြား နယ်ချဲ့ စနစ်၊  
 တရုတ် အမျိုးသား ဝါဒတို့ကို တိုက်ခိုက်လာသည်။ ဂျူး ဆန့်ကျင်ရေး ဝါဒ  
 ဖြန့်လာသည်။ စစ်တပ် ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒ၊ နိုင်ငံတော် ဝါဒ၊ နိုင်ငံတော် ဆိုရှယ်  
 လစ် ဝါဒ ဟူသော အမည်များဖြင့် စစ်အာဏာရှင် စနစ်ကို ထူထောင်လာ  
 သည်။ တစ်လလျှင် ယန်းဒင်္ဂါး သုံးပြားသာ ရသည့် တပ်သားသစ်များ သို့  
 မဟုတ် မခံချင်စိတ် ရှိ၍ နိုင်ငံရေးကို နားမလည်သည့် လယ်သမား လူတန်း  
 စားက လာသည့် စစ်သားများက သဘောကျကြသည်။ အရှေ့ အာရှတိုက်  
 ကောင်းစားရေး အတွက် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သွားကြသည်။

သို့ဖြင့် စစ်စရိတ်သည် ဂျပန် အစိုးရ ဘတ်ဂျက်တွင် တစ်ရစ်ပြီး တစ်  
 ရစ် တက်လာခဲ့သည်။

၁၉၃၆ တရုတ်ပြည် အရေးအခင်း မပေါ်မီတွင် စစ်တပ် တိုးချဲ့ရေး အစီ  
 အစဉ်ကို ရုပ်သေး လွှတ်တော်က သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ကာကွယ်ရေး  
 စရိတ် တစ်ခုတည်းကပင်လျှင် နိုင်ငံတော် စုစုပေါင်း အခွန်တော်ထက် အဆ  
 များစွာ ပိုနေသည်။ ထိုငွေများ အားလုံးကို လက်နက် ထုတ်လုပ်ရေး၊ စစ်  
 စက်မှု လုပ်ငန်း ထူထောင်ရေး အတွက် အသုံးပြုသည်။ ဂျပန် စစ်တပ်ကို  
 ဥရောပက ယန္တရား တပ်များနှင့် ယှဉ်နိုင်အောင် တည်ဆောက်သည်။ ၁၉၃၇  
 ခုနှစ်တွင် ဂျပန် စက်ရုံများသည် တင့်ကား တစ်ထောင်နှင့် မော်တော်ကား  
 လေးထောင်ကိုသာ ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးနှင့် စစ်လက်နက်  
 များ၊ အထူးသဖြင့် လေယာဉ်ပျံများ အတွက် အမေရိကန်နှင့် ဥရောပ အပေါ်  
 တွင် မှီခိုနေရသည်။ ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကန် လေယာဉ်ပျံများကို  
 ဝယ်သုံးနေရသည်။ လေယာဉ် အစင်း နှစ်ထောင် ရှိချိန်ထိ ဂျပန်လုပ် ဗုံးကြဲ  
 လေယာဉ် ဆို၍ တစ်စင်းမျှ မရှိသေး။

သို့ရာတွင် စစ်ကြီး လေးနှစ် အတွင်း၌ ဂျပန်သည် ၎င်း၏ စီးပွားရေး  
 ကို ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းဖို့ လိုလာခဲ့သည်။ အင်အား ကောင်းသော ခေတ်မီ လက်  
 နက် ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကို ထူထောင်ဖို့ လိုလာသည်။

ထို့အတွက် ဥရောပနှင့် အမေရိကန်မှ စက်မှုနှင့် အတတ်ပညာ အကူ  
 အညီများ လိုလာသည်။ အထူးသဖြင့် အမေရိကန် သံမဏိများနှင့် သတ္တုပြား  
 များကို လိုချင်သည်။ အမေရိကန် သံမဏိ ထုတ်လုပ်ရေး အတတ်ပညာ လျှို့  
 ဝှက်ချက်များကို လိုချင်သည်။ အကယ်၍သာ ထိုအကူအညီများ အထူးသဖြင့်

မြသန်းတင့်

m g y o e . c o m

SAMPLE BOOK

စစ်ကုန်ကြမ်း ပစ္စည်းများ၊ သံနှင့် သံမဏိများ၊ လေယာဉ် ဓာတ်ဆီများကို အမေရိကန်မှ မရခဲ့လျှင်၊ အလားတူ အကူအညီများကို ပြင်သစ်နှင့် ဗြိတိန်တို့ ထံမှ မရခဲ့လျှင် ဂျပန်၏ စစ်ယန္တရားသည် ယခု အချိန်တွင် ချညှိနဲ့နေလောက် ပြီဟု ကျွမ်းကျင်သူများက ယူဆကြသည်။

တရုတ်ပြည် စစ်ပွဲ အစ၌ ဂျပန်သည် တရုတ်ထက် စစ်အင်အား များစွာ သာလွန်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ဂျပန် စစ်ဦးစီး ဌာန အောက်၌ အမြဲတမ်း စစ်တပ် ၇၅၀၀၀၀ ရှိ၍ လေ့ကျင့်ပြီး အရံတပ် နှစ်သန်း ရှိသည်။ တစ်ပြည် လုံးတွင် စစ်မှုထမ်းနိုင်သည့် ဦးရေ ၁၁ သန်း ရှိသည်။

အကယ်၍သာ အနောက် နိုင်ငံများက ဂျပန် စီးပွားရေးကို ထိုအတိုင်း ဆက်လက် ထောက်ပံ့နေလျှင် ဂျပန် စစ်ဌာနချုပ်သည် အရေးပေါ် ကိစ္စများ တွင် လက်နက်ကိုင် ခုနစ်သန်းခန့်ကို အချိန်မရွေး ဆွဲထုတ်သုံးနိုင်သည့် အခြေ သို့ ရောက်လာနိုင်သည်ကို သတိ ပြုသင့်သည်။

တပ် အရေအတွက်သာမက လက်နက် အင်အားတွင်လည်း ချန်ကေရှိတ် ၏ ပထမတန်း တပ်မကြီးများထက် အများကြီး သာလွန်သည်။ ဂျပန် တပ်မ ကြီး တစ်တပ်၌ စက်သေနတ် ၆၁၅ လက်၊ ၃၇ မမ အမြောက် ၂၄ လက်၊ ၇၀ မမ ဟော်ဝစ်ဇာ အမြောက် ၂၄ လက်၊ ၇၀ မမ မြေပြင်ပစ် အမြောက် ၂၄ လက်၊ တင့်ကားပစ် အမြောက် ၂၄ လက်၊ ၁၀၅ မမ ဟော်ဝစ်ဇာ အမြောက် ၁၂ လက်၊ လေယာဉ်ပစ် အမြောက် ၄ လက်စီ ပါသည်။

စစ်ပွဲ အစတွင် ဂျပန်သည် လက်နက် အပြည့် တင်ထားသည့် တပ်မ ကြီး ၂၄ တပ် ရှိနေပြီး ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကို တရုတ် ပြည်သို့ ပို့လိုက်သည်။ ထို့အပြင် တပ်မကြီးများ၌ တင့်ကား တပ်ဆွယ်များ၊ ယန္တရား တပ်ဆွယ်များလည်း ပါသေးသည်။ ယန္တရား တပ်မကြီး ဟူ၍ မရှိ သေး။

ဂျပန် စစ်တပ်သည် သူ့လက်နက်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကို ယုံသည်။ ဤ အား ကိုးဖြင့် စစ်မျက်နှာကို ရှည်လျားစွာ ဖွင့်၍ ထိုးစစ်ဆင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာကို ချမှတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်များက စစ်ပွဲ စလျှင်စချင်း လူအင်အား၊ လက်နက် အင်အားဖြင့် နှစ်ဖက် ဖိ၍ တရုတ် ခံစစ် ကြောင်း၏ ဗဟိုချက်မကို ထိုးစစ်ဆင်သည်။ တရုတ်ပြည် စစ်ပွဲကို သုံးလဖြင့် အပြီး တိုက်မည်ဟု မှန်းခဲ့ကြသည်။ အမြန် ဆုံးဖြတ်၍ အမြန် ဝိုင်းပတ် ချေ မှန်းပြီး တရုတ်ကို အလဲ ထိုးရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြသည်။

mgyoe.com

ဂျပန်သည် တရုတ်ကို တိုက်ရာတွင် သူ့အတွက် အန္တရာယ် နှစ်ခုကို ကြိုတွက်ခဲ့သည်။ တစ်ခုမှာ တရုတ်ဘက်မှ နေ၍ နိုင်ငံခြား တပ်များ ဝင်တိုက်လာနိုင်သည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဝင်မည် မဟုတ်။ ဤအတွက် ကိစ္စ မရှိ။ နောက်တစ်ချက်ကမူ ဂျပန် အဖို့ အရေးကြီးသည်။ အကယ်၍ တရုတ် ပြည်တွင်းသို့ ဝေးဝေးလံလံ ထိုးဖောက် ဝင်ပြီး တိုက်ရလျှင် ဂျပန်သည် တိုက်ပွဲကြီးများကို နိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ပြန်ကျသွားသည့် အစုကလေးများကို အတိုက်ရ ခက်လိမ့်မည်။ စစ်ပွဲ အားလုံးတွင် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သည့် နိုင်ငံရေး အရ အောင်မြင်မှု ရဖို့ ခက်လိမ့်မည်။

တစ်နည်း ပြောရလျှင် စစ်ပွဲကို ကြာရှည် ဆွဲတိုက်လျှင် တရုတ်တို့ အဖို့ ၎င်း၏ အရေးအကြီးဆုံးသော အခွင့်သာမှုကို အသုံးချရန် အချိန် ပေးသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ လူဦးရေ များခြင်း၊ နေရာ ကျယ်ခြင်းသည် တရုတ်တို့၏ သဘာဝ အခွင့်သာမှုကြီး နှစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ ဆိုလျှင် ဂျပန်သည် စစ်ရေး အရ နိုင်သော်လည်း စီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေး အရ လည်မျို ညှစ် သတ်ခံရလိမ့်မည်။ ဤသည်ကို ဂျပန်တို့ အကြောက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ပွဲကို မြန်မြန် ပြီးအောင် တိုက်ချင်သည်။

ဂျပန်များသည် ထိုအချက်ကို သိကြသည်။ သို့ရာတွင် တရုတ်တို့သည် ၎င်းတို့၏ လူဦးရေနှင့် ကျယ်ပြန့်သော နယ်မြေကြီးကို ထိရောက်စွာ အသုံးချ နိုင်သော အရည်အချင်း မရှိကြဟု တရုတ်တို့ကို အထင်သေးပုံ ရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းခြင်းလော၊ သို့တည်းမဟုတ် တရုတ် တို့၏ အားနည်းချက်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်ခြင်းလော။

J

ကျူးကျော်ခံတို့၏ အခြေအနေ

မြေပုံကို ချပြီး တရုတ်ပြည်ကြီးနှင့်  
ဂျပန်ပြည် သေးသေးလေးကို ယှဉ်ကြည့်စမ်းပါ။  
ကျုပ်တို့ နိုင်မယ် ဆိုတာ ဘယ်သူ သံသယ ရှိချင်သေးသလဲ။

ချန်ကေရှိတ်

စစ်ပွဲ စဖြစ်စ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့စဉ် ချန်ကေရှိတ်က ထိုအတိုင်း ပြောလိုက်  
သည်။ ထိုစကားသည် သူ့ယုံကြည်ချက် ဖြစ်သည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ဖြင့် ဂျပန်  
ကို ခုခံခဲ့သည်။ ‘ကျုပ်တို့ သေနင်္ဂဗျူဟာက အချိန်ကို ဝယ်ဖို့ အတွက် နေရာ  
ကို ရောင်းစားတဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာ’ ဟု ဗိုလ်ချုပ် ချင်ချန်းက နောင်တွင် ကျွန်တော့်  
ကို ပြောခဲ့သည်။ သူ့စကားကို သေနင်္ဂဗျူဟာဟု ပြောသည်ထက် သဘော  
တရားဟု ဆိုလျှင် မှန်မည်လော မသိ။

၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်သည် ဂျပန်နှင့် စစ်အင်အား အရာတွင်  
ဘာမျှ မဆိုင်။ ချည့်နဲ့လွန်းလှသည်။ သို့တိုင်အောင် တရုတ်ပြည် အစိုးရနှင့်  
ချန်ကေရှိတ် တရုတ် စစ်တပ်သည် တရုတ်ပြည် သမိုင်းတွင် အကြီးဆုံး အင်  
အား အကောင်းဆုံး အစိုးရနှင့် အင်အား အကောင်းဆုံး စစ်တပ် ဖြစ်သည်။

တရုတ်ပြည် ခေတ်မီ နိုင်ငံ တစ်ခု ဖြစ်လာသည်မှာ ဂျပန်ထက် အနှစ်  
လေးဆယ်လောက် နောက်ကျသည်။ အလွန် ခေတ်နောက်ကျ၍ ပျက်စီးနေ  
သော မန်ချူး မင်းဆက်ကို ဖြုတ်ချခဲ့သည်မှာ ဘာမျှ မကြာသေး။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်  
ကျမှသာ ဖြစ်သည်။ တရုတ် သမ္မတ နိုင်ငံသည် မန်ချူး မင်းဆက်ထံမှ စစ်ရေး  
စစ်ရာ တန်ဖိုး ရှိသော အမွေအနှစ် ဆို၍ ဘာမျှ မရခဲ့။ ပြုတ်ကျခါနီးတွင်

mgyoe.com

မန်ချူး မင်းဆက်သည် စစ်ကျောင်း အချို့ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာများက ဂျပန် စစ်အရာရှိများ ဖြစ်သည်။ လူကြီးပိုင်း တရုတ် စစ်ခေါင်းဆောင်များသည် ထိုကျောင်းဆင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဂျပန်၏ ပေါ်လစီမှာ ပန်အေရှား အင်ပါယာကြီး ထူထောင်ဖို့ တရုတ် လူငယ်များကို လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးရန် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ အချိန်တွင်မူ ထိုကျောင်းဆင်းများ အားလုံး လောက်သည် ဂျပန် ဘုရင့် တပ်မတော်ကို တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ၎င်းတို့ အထဲတွင် ချန်ကေရှိုတ်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ချန်ကေရှိုတ် ရခဲ့သည့် သင်တန်းကျောင်း စစ်ပညာမှာ မန်ချူး မင်းဆက် စစ်ကျောင်းများရှိ ဂျပန် ဆရာများနှင့် တိုကျို စစ်ကောလိပ်တို့မှ ရခဲ့သော စစ်ပညာမျှသာ ဖြစ်သည်။

မန်ချူး မင်းဆက် ပြုတ်ကျပြီးနောက်တွင် တရုတ် လက်နက်ကိုင် အင်အားစုများသည် နှစ်ပေါင်း တစ်ကျိပ်ကျော်မျှ ဖရိုဖရဲ ကွဲပြဲနေကြသည်။ ပဒေသရာဇ် တစ်ပိုင်း စစ်ဘုရင် အချင်းချင်း ဗိုလ်လုနေခဲ့ကြသည်။ တိုင်းပြည်အတွက် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကျိုး အတွက် စစ်သားတွေ ထားကာ ကိုယ်ပိုင် စစ်တပ်တွေ ထောင်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၂၄ ခုနှစ်၌ ဆွန်ယက်ဆင်က ကန်တုံတွင် ဝှမ်ပို စစ်တက္ကသိုလ်ကို တည်ထောင်သည့် အခါကျမှ တကယ့် အမျိုးသား စစ်တပ် အတွက် အခြေခံများကို ချနိုင်ခဲ့သည်။ ဝှမ်ပို စစ်တက္ကသိုလ်တွင် အမျိုးသား စစ်တပ် အရာရှိများ အဖြစ် ကူမင်တန်ရော ကွန်မြူနစ် လူငယ်များပါ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် စစ်ဘုရင်ဟောင်းကြီးများကို ဖြုတ်ချနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ချန်ကေရှိုတ်သည် ဝှမ်ပို စစ်တက္ကသိုလ်၏ ပထမဆုံး ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်။ ချန်ကေရှိုတ်က အကြံပေး အရာရှိများ အဖြစ် ဗိုလ်ချုပ် ဘလူးခါး ခေါင်းဆောင်သည့် ဆိုဗီယက် ရုရှား အရာရှိများကို ခေါ်ခဲ့သည်။ ဆွန်ယက်ဆင်က မော်စကိုနှင့် ပြေလည်စွာ ဆက်ဆံနိုင်ခဲ့သဖြင့် မော်စကိုက ထိုအရာရှိများကို ငှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြံပေး အရာရှိများသည် နိုင်ငံရေး ဇာတ်သွင်းသော စစ်တပ်မျိုးကို တရုတ်ပြည်တွင် ပထမဆုံး ထူထောင်ပေးခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသား တော်လှန်ရေး ဟူသော နိုင်ငံရေး ခံယူချက်ကို သွတ်သွင်းပေးခဲ့ကြသည်။

၁၉၂၇ ခု ကွန်မြူနစ်နှင့် ကူမင်တန်တို့ ကွဲပြားသည့် အခါတွင် ချန်ကေရှိုတ်သည် ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး အစိုးရ အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းကာ ဝှမ်ပို စစ်

mgyoe.com

တက္ကသိုလ်၏ အမွေခံ အဖြစ် နန်ကင်း စစ်တက္ကသိုလ်ကို တည်ထောင်သည်။ ကွန်မြူနစ်တို့ကလည်း သူတို့၏ ဆိုဗီယက် သမ္မတ နိုင်ငံကလေးတွင် တပ်နီ တော် စစ်တက္ကသိုလ်ကို စင်ပြိုင် တည်ထောင်ခဲ့သည်။ တရုတ်-ဂျပန် စစ်ပွဲ အစတွင် တရုတ် တပ်များကို ခေါင်းဆောင် တိုက်နေသည့် အရာရှိများမှာ ထို တက္ကသိုလ် နှစ်ခုနှင့် အခြား ဒေသန္တရ စစ်ကျောင်းဆင်းများပင် ဖြစ်သည်။

ဂျာမန် စစ်သိပ္ပံ ပညာ၏ ဩဇာသည် တရုတ်တွင်ရော ဂျပန်တွင်ပါ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ချန်ကေရှိုတ်က ဂျာမန် စစ်အကြံပေး အရာရှိများကို ငှားခဲ့ သည်။ ပထမဆုံး ဂျာမန် စစ်အကြံပေး အရာရှိမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘောဝါး ဖြစ် သည်။ ၁၉၃၇ ခုတွင် ဗိုလ်ချုပ် အယ်လက်ဇန်ဒါ ဗွန် ဖော့လ်ကင်ဟော်ဇင် ဦးစီးသည့် ဂျာမန် စစ်မစ်ရှင် တစ်ခု တရုတ်ပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အဖွဲ့ ဝင် တစ်ရာခန့် ပါသည်။ ချန်ကေရှိုတ် စစ်တပ်က ခေတ်အမီဆုံး အရာရှိများ ကို ထိုသူများက မွေးထုတ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချန်ကေရှိုတ်တွင် နန်ကင်း စစ်တက္ကသိုလ်မျှသာမက တင့်ကား၊ အမြောက်၊ ဓာတုဗေဒ စစ်ဆင်ရေး စသည့် ကိစ္စများ အတွက် ကျွမ်းကျင်သူများကို မွေးထုတ်ပေးသည့် စစ်ကျောင်းများ လည်း ရှိသေးသည်။ နည်းနာ အရ ကြည့်လျှင် ထိုကျောင်းများက သင်ရိုးများ သည် အဆင့်အတန်း မြင့်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

လက်နက်များ စနစ်တကျ ဝယ်ယူရေးတွင်လည်း ပုံသေ စံနှုန်းများ မရှိ သည့် အတွက် အခက်ကြုံနေသည်။ နောက်ထပ် အရန် ပစ္စည်း ဝယ်ရာတွင် အခက်အခဲ တွေ့နေသည်။ မောင်းပြန် သေနတ်များ၊ စက်သေနတ်များနှင့် အမြောက်များမှာ အမျိုးမျိုးအစားစား ဖြစ်နေသည့် အတွက် ထိုလက်နက်များ အတွက် ခဲယမ်းမီးကျောက်များ ဝယ်သည့် အခါတွင် တစ်ခု အတွက်သာ သုံး ရ၍ အခြား တစ်ခု အတွက် သုံးမရဘဲ ဖြစ်နေခြင်းမျိုး ရှိတတ်သည်။

လက်နက်သစ်များ ဝယ်သော်လည်း ခဲယမ်းမီးကျောက် ကုန်သွားသည့် အခါတွင် ထိုလက်နက်များမှာ အသုံးမဝင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ လေယာဉ်ပျံ များလည်း ထို့အတူ ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းသားများမှာ လေ ယာဉ်ပျံ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပြောင်းသင်နေရသည်။ နည်းပြဆရာ တစ်ယောက် လက်မှ တစ်ယောက် လက်သို့ ကူးနေရသည်။ ဤတွင် ဘာမျှ မည်မည်ရရ မတတ်ဘဲ စနစ်မကျ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အစိုးရ အရာရှိ တစ်ယောက် နိုင်ငံခြား သွားတိုင်း လေယာဉ်ပျံ အသစ် တစ်မျိုး ဝယ်လာခဲ့သည်။ ဦးထုပ် ဝယ်သလို လေယာဉ်ပျံကို ထိုမှဤမှ နေရာ

mgyoe.com

အနံ့ လျှောက်ဝယ်သည်။ အီတလီက ညာရောင်းလိုက်သည့် သင်္ဘောပျက်တွေ တရုတ်ပြည်တွင် စုပုံနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် စစ်ဖြစ်လာသော အခါတွင် တိုက်လေယာဉ် တစ်ထောင် ရှိသည်ဟု ပြောနေသော ချန်ကေရှိုတ်၏ လေတပ်တွင် တကယ် သုံးနိုင်သည့် လေယာဉ်မှာ အစင်း ၁၅၀ မျှပင် မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသည်။

စင်စစ် ချန်ကေရှိုတ်၏ လေတပ်သည် လေတပ်နှင့် မတူ၊ လေယာဉ် ဆပ်ကပ် ပြသည့် ကမ္ဘာ့ လေယာဉ် ဆပ်ကပ် အဖွဲ့နှင့် တူနေသည်။ ပို၍ ဆိုးသည်မှာ ရှိသမျှ လေယာဉ်ပျံကလေးကိုပင် ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်ငန်း မရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြင်စရာ အရန် ပစ္စည်း မရှိသည့် အတွက် နည်းနည်းပါးပါး ချို့ယွင်းလျှင်ပင် ထိုလေယာဉ်ပျံသည် သုံး၍ မရတော့ဘဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဗဟိုမှ စနစ်တကျ မကိုင်နိုင်ခြင်း၊ ပစ္စည်း ရှားခြင်း၊ စစ်စခန်းများ လုံလောက်စွာ မရှိခြင်း၊ စက်မှု အတတ်ပညာ နိမ့်ခြင်းတို့ကြောင့် ရှိသမျှ စစ်ပစ္စည်းကလေးများကို ချွေတာ သုံးနေရသည်။ နေရာယူ စစ်ပွဲများ၊ ထိပ်တိုက် တိုက်ပွဲများကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကွင်းနေရသည်။ အရေးကြီးသည့် ဒေသများကို သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင် ကြဲကြရတော့မည် ဆိုလျှင် တရုတ် စစ်မိန့်ပေးဌာနချုပ်သည် ဂျပန်ကို မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဖွယ် မရှိ။

တရုတ်သည် ဂျပန်ကို တိုက်နိုင်ဖို့ အတွက် လက်နက်ကို အားကိုး၍ မရတော့။ အားကိုးလျှင် ပြည်သူ သန်းပေါင်း များစွာနှင့် ၎င်းတို့ မှီတင်း နေထိုင်ရာ နေရာ အကျယ်အဝန်းကိုသာ အားကိုးရတော့မည်။ သို့တိုင်အောင် လူအရေအတွက် များရုံ၊ နေရာ အကျယ်အဝန်း ရှိရုံမျှဖြင့်လည်း စစ်ကို မနိုင်နိုင်သေး။ တရုတ် အမျိုးသား တစ်ရပ်လုံးကို စည်းရုံးနိုင်မှသာ ရန်သူ၏ သိမ်းပိုက်မှုကို ဟန့်တားနိုင်လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် တရုတ်၏ စစ်ရေး ရည်မှန်းချက်သည် သမားရိုးကျ စစ်ရေး သက်သက် အောင်ပွဲ ရရေး မဟုတ်၊ တိုင်းပြည်ကို အနိုင် တိုက်သိမ်းရန် ထိုးဝင်လာသော ရန်သူ စစ်အင်အား မှန်သမျှကို သုံးမရအောင်၊ အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီး ဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီး နှောင့်ယှက်ရေး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ တစ်နည်း ပြောရသော် ထိုးစစ် မဟုတ်၊ ခံစစ် ဖြစ်သည်။ ဤ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ဖို့ အတွက် အောက်ပါတို့ အကျုံးဝင်သော သေနင်္ဂဗျူဟာ တစ်ရပ်ကို ချမှတ်ဖို့ လိုသည်။

mgyoe.com

၁။ မဏ္ဍိုင် တပ်များနှင့် လက်နက် ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ရန်သူ ကို အတွင်းသို့ ရောက်အောင် ခေါ်လာခြင်းဖြင့် စစ်ပွဲကို ရေရှည်ဆွဲ တိုက်ရန်။

၂။ ဗဟို စစ်မျက်နှာတွင် အချိန်ဆွဲ တိုက်ပွဲများ တိုက်နေစဉ် ရန်သူ၏ တောင်ပံများနှင့် စစ်နောက်ဘက် ဒေသများတွင် လှုပ်ရှား စစ်ပွဲ၊ အရောင်ပြ စစ်ပွဲ၊ ပြောက်ကျား စစ်ပွဲများကို လျင်မြန်စွာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆင်နွှဲရန်။

၃။ ရန်သူ သိမ်းပိုက်ထားသည့် ဒေသများတွင် စီးပွားရေး အရ တောင့် တင်းသော အခြေခံ စခန်းများကို အသုံးချခွင့် မပေးဘဲ ပြည်သူလူထုများကို နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး အရ စည်းရုံး လှုံ့ဆော်၍ ၎င်းတို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန်။

တရုတ်ပြည် စစ်ပွဲ အကြောင်းကို ပြောကြတိုင်း 'လူထုကို စည်းရုံး ရမည်' ဟု မကြာခဏ ပြောကြ ရေးကြသည်။ မှန်သည်။ အထက်ပါ စစ်ရေး ရည်မှန်းချက်များ အောင်မြင်လိုလျှင် လူထုကို စည်းရုံးရမည်။ တရုတ်ပြည်၏ လူဦးရေသည် သန်းလေးရာ ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တရုတ်-ဂျပန် စစ်ပွဲ စဖြစ် သည့် အခါတွင်မူ လူဦးရေ၏ တစ်ရာခိုင်နှုန်းကိုမျှပင် စစ်ထဲသို့ ပါအောင် မသိမ်းသွင်းနိုင်သေး။ ဤသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း တစ်ကျိပ်ကျော်လုံး လုံး ချန်ကေရှိတ် အစိုးရသည် ကျေးလက် လူထုများကို စည်းရုံးခြင်း၊ လေ့ကျင့် ခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်သည် တရုတ်ထက် လူဦးရေ နည်းသည့်တိုင် ရာခိုင်နှုန်း တော် တော်များများကို စစ်ထဲ ပါလာအောင် သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ပွဲ အစတွင် အရေအတွက် တစ်ပန်းသာမူသည် အများ ထင်သလို တရုတ်ပြည်ဘက်တွင် မရှိ၊ ဂျပန်ပြည်ဘက်တွင် ရှိနေခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ ဂျပန်သည် သူ သိမ်းပိုက်ထားသည့် ဒေသများကို ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေး ရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် နေရာ အကျယ်အဝန်း အရ တစ် ပန်းသာမူကိုလည်း ရရှိနိုင်မည်။

တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်း၌ ဂျပန်သည် အရေးကြီးသော သော့ချက် နေရာ များ၊ မြို့ကြီးများ၊ မီးရထားနှင့် မော်တော်ကားလမ်းများတွင် သူတပ်များကို စုရုံးထားသည်။ မြို့စောင့် တပ်နယ်ဝန်းကို အတွင်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းသာ ချဲ့ယူလာခဲ့သည်။ ၎င်းတို့၏ လှံစွပ်ဖျား အလွန်တွင် ထောင်ပေါင်း များစွာသော ကျေးရွာများ ရှိသည်။ ထိုကျေးလက် လူထုများကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ သူ့ကို ထောက်ခံလာအောင် လုပ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ဂျပန် အဖို့ ရုတ်တရက် မလွယ်။ ထို နေရာများသည် ဂျပန် သိမ်းပိုက်ထားသည့် နယ်မြေထဲတွင် ဂျပန် အာဏာစက်

mgyoe.com

မရောက်သည့် 'ကျွန်းငယ်များ'၊ 'ကွက်လပ်ငယ်များ' ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုနေရာများက ပြည်သူများကို တရုတ်တို့က စည်းရုံးဖို့၊ လေ့ကျင့်ပေးဖို့၊ လက်နက် တပ်ဆင်ပေးဖို့ လိုသည်။

ထိုနေရာများသည် ပြောက်ကျား စစ်ပွဲ မွေးဖွားရာ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်၏ အနိုင် အရုံးကို နောက်ဆုံးပိတ် အဆုံးအဖြတ် ပေးမည့် နေရာများ ဖြစ်သည်။

'ဒီစစ်ပွဲမှာ တရုတ်ပြည် နိုင်မလား ရုံးမလားလို့ စဉ်းစားရင် စဉ်းစားစရာ ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ချုပ်ကြည့်လိုက်ရင် ပြဿနာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ တရုတ်ပြည်မှာ ရှိတဲ့ လက်နက်ကိုင် အင်အားစု အားလုံးဟာ ၁၉၃၀ ခုက ၁၉၃၆ ခုနှစ် အတွင်း တရုတ် ကွန်မြူနစ်တွေ ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ စစ်ရေး နည်းပရိယာယ်တွေကို ဘယ်လောက် ကျင့်သုံးနိုင်သလဲ၊ မကျင့်သုံးနိုင်ဘူးလဲ ဆိုတာပဲ' ဟု အမေရိကန် သတင်းစာဆရာ နသန်နီယယ် ပက်ဖားက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

တရုတ် စစ်တပ်ကို ကြေးစား စစ်တပ် တစ်တပ် အဖြစ်မှ တော်လှန်သော ပြည်သူ့ စစ်တပ် အဖြစ်သို့ အလျင်အမြန် ပြောင်းရလိမ့်မည်။ နေရာယူ ခံစစ်ကို သဘောလောက်မျှ တိုက်ကာ လှုပ်ရှား ထိုးစစ် နည်းပရိယာယ်ကို ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ကျင့်သုံးရလိမ့်မည်။ လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းများကို ပြည်သူလူထုက ထောက်ခံ ပူးပေါင်းလာအောင် ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မည်။

ဤသေနင်္ဂဗျူဟာမျိုးကို ကျင့်သုံးရန် တရုတ် ပြည်တွင်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်က တောင်းဆိုနေသည်။ သို့ရာတွင် တရုတ် အစိုးရ၏ စစ်မိန့်ပေး ဌာနချုပ်သည် ဤအချက်များကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။ ဆန် မရှိ အစားကြီး ဆိုသကဲ့သို့ နေရာယူ ခံစစ်ကို ဆင်နွဲကာ ဂျပန်၏ လက်နက် စွမ်းအားကို မတန်မရာ သွားပြိုင်နေသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့ ခေါင်းဆောင်၍ ဆင်နွဲနေသည့် လှုပ်ရှားစစ်ပွဲ သေနင်္ဂဗျူဟာကို အထင်သေးနေသည်။

ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲ၌ ချန်ကေရှိတ်၏ စစ်တပ်သည် နေရာယူ ခံစစ်ကို တိုက်ခဲ့သည်။ အကျိုးဆက်အားဖြင့် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ လေ့ကျင့်သားရပြီး တပ်များ၊ လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့သည်။ စစ်ပွဲ စစချင်း တရုတ်ပြည်၏ ခုခံရေး စွမ်းအားသည် ချွတ်ခြံကျခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံရေး အရ အမြတ် ထွက်သည်ဟု ချန်ကေရှိတ်က ပြောကောင်း ပြောလိမ့်မည်။ စိတ်ဓာတ် အရ အနိုင် ရခဲ့သည်ဟု ဆိုကောင်း ဆိုလိမ့်မည်။ တရုတ်တို့အား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည် စိတ်ချမှု ရစေသည့်

ဟုလည်း အကြောင်းပြကောင်း ပြလိမ့်မည်။ ရှန်ဟဲတွင် နိုင်ငံတကာ ပိုင်နက်များ ရှိရာ ထိုနိုင်ငံတကာ ပိုင်နက် တံခါးဝတွင် အချိန် ကြာကြာ တိုက်ခြင်းသည် နိုင်ငံခြားသားပိုင် ပစ္စည်းကို မတော်တဆ ထိခိုက်နိုင်သည်။ သို့ ထိခိုက်လျှင် ဂျပန်သည် နိုင်ငံခြားနှင့် စကား များကာ ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ နိုင်ငံခြားကပါ တရုတ်တို့ဘက်က ဝင်ကူ၍ တိုက်လာနိုင်သည်။

ဤတွက်ကိန်းဖြင့် ချန်ကေရှိတ်သည် ရှန်ဟဲတွင် အချိန် ဆွဲ၍ တိုက်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထားတော့။ ရှန်ဟဲတွင် တိုက်နေစဉ် ရသည့် အချိန်ကလေး အတွင်း စက်မှု လုပ်ငန်းများနှင့် ကျွမ်းကျင် အလုပ်သမားများကို အတွင်းပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ ကျေးလက်က ပြည်သူများကို စစ်အတွက် လှုံ့ဆော် စည်းရုံးခြင်း၊ လှုပ်ရှားစစ် အတွက် နောက်ခံ နယ်မြေများကို ပြင်ဆင်ခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်မည် ဆိုလျှင် ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲတွင် တန်ဖိုး ကြီးကြီး ပေးရကျိုး နပ်သေးသည်။

သို့ရာတွင် ချန်ကေရှိတ်သည် ဤအလုပ်များကို တစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့။

၃

တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲ၏ မှတ်တမ်း

ရှန်ဟဲ ဆိုတဲ့ မြို့ဟာ တရုတ်ပြည်ရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်က  
လှိုက်စားနေတဲ့ အနာကြီး ဖြစ်တယ်။

ရွှန် ဂန်သာ

စက်တင်ဘာလကုန်တွင် ဝှမ်ပိုမြစ် အတိုင်း ရှန်ဟဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဆန်ခဲ့  
ကြသည်။ လမ်းတွင် အမြောက်ကြီးများဖြင့် ကမ်းကို ရမ်းပစ်နေသည့် ဂျပန်  
စစ်သင်္ဘောကြီးများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ လေယာဉ်များက ကောင်းကင်မှ နေ၍  
ဗုံးများကို တရစပ် ကြံချနေကြသည်။

ဤနေရာကို လာမိသည်မှာ မှားပြီဟုပင် ကျွန်တော် ထင်မိသေးသည်။  
လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ် ဤနေရာတွင် စစ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့တုန်းကလည်း  
ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က စစ်ပွဲသည် ဤမျှလောက်  
မပြင်းထန်။ ကြောက်စရာ ကောင်းသော မြင်ကွင်းဟောင်းများသည် ပို၍  
ကြောက်စရာ ကောင်းသော မြင်ကွင်းသစ်များ နောက်တွင် မှေးမှိန် ပျောက်  
ကွယ်သွားကြပြီ။ လူထောင်ပေါင်း များစွာ သေကျေ ပျက်စီးကြသော စစ်ပွဲ  
ကြီးများကို မနှစ်က အိုလံပစ် ကစား ပွဲတော်လောက်မျှပင် အမှတ်ထင်ထင်  
မရှိကြ။ မေ့လွယ် ပျောက်လွယ်လွန်းကြသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ယခု ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ရှန်ဟဲ မြို့သူမြို့သားများသည် ၁၉၃၂ ခုနှစ်  
စစ်ပွဲကို မေ့ကြပြီ။ တိုက်ပွဲ ထောင်ပေါင်း များစွာ ပါဝင်သော စစ်ပွဲကြီး  
တစ်ပွဲ၌ တိုက်ပွဲ တစ်ခု၏ ပမာဏသည် သေးငယ်သွားရတော့သည်။

mgyoe.com

သိကြသည့် အတိုင်း ရှန်ဟဲ နှစ်ခု ရှိပါသည်။ တစ်ခုက နိုင်ငံခြားသားများ အုပ်စိုးသည့် ရှန်ဟဲ။ ထိုရှန်ဟဲတွင် ပြင်သစ် ပိုင်နက်၊ နိုင်ငံတကာ ပိုင်နက်တို့ ပါဝင်သည်။ ထိုနယ်မြေများကို လွန်ခဲ့သည့် ရာစု တစ်ခုလောက်က တရုတ်ပြည်မှ ဖဲ့ယူခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်ခုမှာ တရုတ်တို့ အုပ်ချုပ်သော ရှန်ဟဲ ဖြစ်၍ မြို့ရိုး ကာထားသည့် မြို့ဟောင်း ဖြစ်သည်။ ရှန်ဟဲတွင် လူဦးရေ သုံးသန်းခန့် ရှိသည့် အနက် ဥရောပ လူမျိုး ခြောက်သောင်းနှင့် အမေရိကန် လေးထောင် အပါအဝင် လူဦးရေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံမှာ နိုင်ငံခြား ပိုင်နက်တွင် နေထိုင်ကြသည်။

ဂျပန်တို့က ဆူချောင်မြစ် မြောက်ဘက်က နိုင်ငံတကာ ပိုင်နက် တချို့ကို သိမ်းထားကာ အခြေခံ စခန်း အဖြစ် တည်ဆောက်ထားကြသည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်ကလည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြစ်၏ တောင်ဘက်နှင့် ကျန် နိုင်ငံခြား နယ်မြေများတွင် ဗြိတိသျှ၊ ပြင်သစ်၊ အမေရိကန်နှင့် အီတလီ တပ်များက သူတို့ပိုင် နယ်မြေများကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နေကြသည်။ ဝှမ်ပို မြစ်ထဲတွင် အမေရိကန်တပ်နှင့် ဥရောပ စစ်သင်္ဘောများက အခန့်သား ကျောက်စွဲကား သူတို့အောက် ကိုက် အနည်းငယ်မှ နေ၍ ဂျပန် သင်္ဘောများက တရုတ်စခန်းများအား အမြောက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ရှန်ဟဲက နိုင်ငံတကာ ရပ်ကွက် ပတ်ပတ်လည်တွင် တိုက်ပွဲတွေ အပြင်းအထန် ဖြစ်နေသည့်တိုင် နိုင်ငံခြားသားများသည် ပွဲကြည့် ပရိသတ်လို ကြည့်နေကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျည်ဆန်များ တချို့ရှိ မြည်ကာ ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နိုင်ငံတကာ ရပ်ကွက်များထဲသို့ ကျလာကာ ထိမှန်ကုန်သည်။ ဂျပန်များက နိုင်ငံတကာ ရပ်ကွက်ကို ကျော်၍ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များဖြင့် လှမ်းပစ်တတ်သည်။ အမြောက်ဆန်များက ဝှမ်ပို မြစ်ကမ်းဘေး တာရီးပေါ်သို့ ကျလာကြသည်။ တစ်ခါတွင် အမေရိကန် အလံတင် သင်္ဘောပေါ်သို့ ကျလာကာ သင်္ဘောသား တစ်ယောက်ကို ထိမှန်သည်။ တစ်ခါတွင် ဂျပန် အမြောက်ဆန်လော မသိ၊ ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုပေါ်သို့ ကျသဖြင့် လူခြောက်ရာ ပွဲချင်းပြီး သေကုန်ကြသည်။ စစ်ပွဲ အစတွင် တရုတ်လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်း မတော်တဆ ဗုံးပြုတ်ကျသဖြင့် ရှန်ဟဲ မြို့လယ်ကောင်တွင် လူနှစ်ထောင် ပွဲချင်းပြီး သေခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် နိုင်ငံခြားသားပိုင် ရှန်ဟဲသည် ကပွဲတွေ တခြံခြံမြဲမြဲ၊ ကစားပိုင်းတွေ တသောသောဖြင့် စည်ကားမပျက် ရှိနေသည်။ တရုတ်နှင့် ဂျပန်တိုက်ပွဲကို ပွဲကြည့် ပရိသတ်ပမာ စောင့်ကြည့်ကြသည်။

စစ်သတင်းထောက် တစ်ယောက် အနေဖြင့် ပြောရလျှင် ရှန်ဟဲ ပွဲဦးထွက် တိုက်ပွဲသည် တကယ့် ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ရှန်ဟဲတွင်သာ တွေ့နိုင်သည့် တိုက်ပွဲမျိုး ဖြစ်သည်။ တခြား ဘယ်နေရာတွင်မျှ တွေ့နိုင်မည်မထင်။ သတင်းထောက် တစ်ယောက် အတွက် ရေးကွက် အကောင်းဆုံး တိုက်ပွဲ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရာ သတင်းထောက် ကတ်ပြား အပြည့်အစုံ ရှိလျှင် မနက်လင်းသည်နှင့် တရုတ် စစ်ကြောင်းများထဲသို့ သွားနိုင်သည်။ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ကြည့်နိုင်သည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံခြားသား ရပ်ကွက်သို့ ပြန်လာပြီး ညနေပိုင်းတွင် ဂျပန် စစ်ကြောင်းများဘက်သို့ သွားနိုင်သေးသည်။

ပို၍ တိတိကျကျ သတင်း လိုချင်သေးလျှင် ဂျပန် စစ်ကြောင်းဘက်နှင့် တရုတ် စစ်ကြောင်းဘက်သို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးကာ နှစ်ဖက်က သတင်းစာ ကွန်ဖရင့်များကို တက်၍ သတင်း ယူနိုင်သေးသည်။

အကောင်းဆုံးကမူ ကြားနယ်မြေ ဖြစ်သည့် နိုင်ငံခြား ရပ်ကွက်တွင် ထိုင်ကာ လက်နှိပ်စက်ကလေး တချောက်ချောက်ဖြင့် ကိုယ် ကြိုက်သလို သတင်း ပို့နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မည်သည့် ဆင်ဆာ ဖြတ်မှာကိုမျှ မပူရ။ သုံးဖက်မြင် သတင်း ပို့နိုင်သည့် စစ်ပွဲ ဆို၍ ဤစစ်ပွဲ တစ်ပွဲသာ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသေးသည်။

သတင်းထောက်နှင့် သူ့ကင်မရာ၊ သူ့ကလောင်တံသည် မည်သည့် စစ်ပွဲတွင်မျှ ဤစစ်ပွဲတွင်လောက် လွတ်လပ်ခွင့် မရဖူးခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျပန် စစ်ကြောင်းဘက်ကမှ နည်းနည်းပါးပါး တားမြစ်ချက်ကလေးတွေ ရှိသေးသည်။ တရုတ်တို့ဘက်ကမူ မည်သည့် နိုင်ငံခြားသားကိုမျှ ကဏ္ဍကောစ မပြုချင်သည့် အလျောက် အလွန် လွယ်သည်။ တရုတ် စစ်သားများကလည်း အမေရိကန်နှင့် ဥရောပ လူမျိုးများကို (အဘယ့်ကြောင့် မသိ) မဟာမိတ်များဟု ထင်ပုံ ရသည်။ ဤမျှလောက် အတားအဆီး မရှိ သွားချင်ရာ သွား၍ သတင်း ယူသူက ယူ၊ သတင်းစာတွေကလည်း ‘ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်တွေ့ သတင်းထောက်ထံမှ’ ဟု သော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် မျက်မြင် သတင်းတွေ ရေးကာ သတင်းဦး သတင်းထူးတွေ ပြိုင်လို ပြိုင်နေသည့် ကြားတွင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကျည်ဆန် ထိ၍ သေကုန်ဖို့ ကောင်းပါသည်။

သို့ရာတွင် လန်ဒန် ဒေလီ တယ်လီဂရပ် သတင်းစာမှ ပင်းဗရွတ် စတီဖင် တစ်ယောက် သေသည်မှအပ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဘာမှ မဖြစ်သည်မှာ အံ့ဩဖို့ပင် ကောင်းသည်။

ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲသည် ထိုတိုက်ပွဲမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့ တရုတ် စစ် ဘက် သတင်းစာ ကွန်ဖရင့် တစ်ခုတွင် ဆွီဒင် သတင်းထောက် အီရစ် ဆွန်ဆင် က တရုတ်တို့၏ ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင်သစ် မည်သည့် နေရာမှာနည်းဟု မေး သည်။

ရှန်ဟဲ မြို့တော်ဝန် ဗိုလ်ချုပ် ယူးက အလံတွေ စိုက်ထားသည့် မြေပုံကြီး ကို ထောက်ပြကာ 'ကျွန်တော်တို့ စစ်မျက်နှာ အစွန်းက ဘူတာရုံရဲ့ အနောက် ဘက် ဂျက်စဖီး ပန်းခြံမှာ' ဟု ပြောပြသည်။

'အင်း၊ ဒီလို ဆိုရင် မနက်ဖြန်ကျရင် ဂျက်စဖီး ပန်းခြံဘက် သွားတဲ့ ဘတ်စ်ကား စီးပြီး ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင် သွားကြည့်ဦးမှပဲ' ဟု စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။ ပြောသည့် အတိုင်းလည်း ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားကြည့်သည်။

ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများက ကျွမ်းထိုးပြီး တရုတ် စစ်ကြောင်းများပေါ်သို့ ဗုံးတန်ပေါင်း များစွာ ကြီချနေသည်ကို တိုက်ခေါင်မိုးတွေပေါ် တက်ကြည့်သူ တွေကလည်း ကြည့်ကြသည်။ ပန်းခြံ ဟိုတယ်ပေါ်က လူများ ဆိုလျှင် ဟိုတယ် အထက် သုံးထပ် ထမင်းစားခန်းသို့ တက်၍ အရက်ကလေး တမြေမြ သောက် ရင်း တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ပစ်ခတ်နေကြသည်ကို ထိုင်ကြည့်သူက ကြည့်ကြ သည်။

ရှန်ဟဲတွင် ရှိသည့် နိုင်ငံခြား စစ်အကဲခတ်သမားများ ဆိုလျှင် ရေတပ် အမြောက်စင်ပေါ် တက်၍ တိုက်ပွဲကို ကြည့်ကြရသဖြင့် ဂရင်းစတင်းက ကြည့် ရသည့်နှယ် ရှိသည်။ ဤအခွင့်အရေးမျိုးကို မည်သည့် တိုက်ပွဲ၊ မည်သည့် စစ်မြေပြင်တွင်မှ ရနိုင်မည် မထင်။

ဤအချိန်တွင် ရှန်ဟဲကို တိုက်ခြင်းသည် ဂျပန် အဖို့ အဓိက သေနင်္ဂ ဗျူဟာ ဆိုင်ရာ အမှား ဟုတ် မဟုတ် ဆိုသည့် အချက်ကမှ အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်ပါသည်။

တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းကို အမြန် သိမ်းရေးသည် ဂျပန်၏ အဓိက ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သည် ဆိုလျှင်မူ ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲသည် ဂျပန် အဖို့ မဟာ အမှားကြီး ဖြစ်သည်။ ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲကြောင့် ဂျပန် တပ်များသည် ပြန်ကျဲ သွားကာ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းများ ပြန်ကား ထွက်လာခဲ့ရသည်။

သိမ်းပိုက်ပြီးသည့် နယ်မြေများတွင် ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေး ရအောင် လုပ်ရသည့် လုပ်ငန်းများ နှေးကွေးသွားခဲ့ရသည်။ ရန်စတွေ ပို၍ များလာသည်။

နိုင်ငံရေး သေနင်္ဂဗျူဟာ တစ်ရပ် အနေဖြင့် ကြည့်လျှင်လည်း ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲကြီးသည် မဟာ အမှားကြီး ဖြစ်သည်။ ရှန်ဟဲနှင့် ယန်ဇီ မြစ်ဝှမ်း ဒေသသည် တရုတ် အုပ်စိုးသူ လူတန်းစားများထဲတွင် တွေဝေ ယိမ်းယိုင်သော အစိတ်အပိုင်းတို့ ကြီးစိုးရာ ဒေသ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် တရုတ် အမျိုးသား တော်လှန်ရေးတွင် သစ္စာဖောက်များ အခန်းမှ ပါခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံခြား အရင်း အနှီးကို လက်ခံကာ နိုင်ငံခြားနှင့် ပေါင်းခဲ့ကြသည်။ ရှန်ဟဲကို ဝင်တိုက် လိုက်ခြင်းသည် ထိုအစု၏ အကျိုးစီးပွားများကို တိုက်ရိုက် ထိခိုက်စေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ထောက်ခံမှု မရဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူတို့၏ အကျိုးစီးပွား ကို လက်ရှောင်ပေးလိုက်လျှင် ထိုအစုသည် တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းကို ထိုး အပ်ကာ ဂျပန်နှင့် စေ့စပ်မည်မှာ သေချာသည်။

ဂျပန်သည် ရှန်ဟဲမှ ဆုတ်ပေးကာ ထိုအစုကို ကြားထားလိုက်နိုင်လျှင် ရန်ဘက် တစ်ဦး လျော့သွားနိုင်သည်။ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းကိုလည်း အလုံး အရင်းဖြင့် တိုက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ရရှိမည် ဖြစ်သည်။ မြောက်ပိုင်းကို သိမ်းပြီး နန်ကင်း အစိုးရကိုလည်း စေ့စပ် ဆွေးနွေးလာအောင် ဖိအား ပေးနိုင် မည် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရှန်ဟဲ မြို့သို့ နန်ကင်း အစိုးရ တပ်များ ရောက်လာသည့် အခါတွင်ကား ငါ့လို လူကို ဤသို့ အာခံရသလောဟု ဂျပန် ဆတ်ဆတ်ထိ ဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြင့် ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်ပွဲ အစ၌ တရုတ် တပ်များက ရဲရင့် ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ကြ သည်။ ဝှမ်းပို မြစ်ထဲရှိ ဂျပန် စစ်သင်္ဘောများက အမြောက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ် နေသည့် ကြားထဲက အတင်း တက်လာကာ ဂျပန် တပ်များကို ပြန်တိုက်ကြ သည်။ ဂျပန်များ နိုင်ငံခြား ရပ်ကွက်ဘက်သို့ လည်းကောင်း၊ ဝှမ်းပို မြစ်ထဲသို့ လည်းကောင်း ပြန်ဆုတ်ကြရသည်။ ပထမ သီတင်းပတ် အတွင်းတွင် ဂျပန် တပ်များ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသလောက် ရှိနေသည်။ စစ်ကူများကို မြောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ် အကွာမှ ပန်း၍ ပို့ပေးရသည်။

တရုတ် တပ်များ၏ ကတုတ်ကျင်းများမှာ အခိုင်အခံ့ မဟုတ်၊ ဖြစ်ကတတ် ဆန်း ဆောက်ထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဝှမ်းပို မြစ် ထဲသို့ ပြန်ဆုတ်သွားရသည့် ဂျပန် တပ်များသည် ဤကတုတ်ကျင်းလောက်

ကိုမျှ မသိမ်းနိုင်။ ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားသည့် တိုင် တပ်လန်၍ ဆုတ်သွားကြရသည်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာ တိုက်ပြီးမှ လေတပ်များ၊ စစ်သင်္ဘောများ အကူ အညီဖြင့် ကမ်းကို ပြန်တက်နိုင်ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် သီတင်းပတ်ပေါင်း များစွာ ကြာသည် အထိ ဆက်၍ ထိုးစစ်မဆင်နိုင်ဘဲ တန့်နေသည်။

စစ်သင်္ဘောများက နှစ်လလောက် အမြောက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်ပေး ပြီးမှသာ တရုတ် စစ်ကြောင်းကို ထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ဤသည်ကို ထောက်သော် လက်နက်ချင်း တူ၍ ကြံ့ခိုင် ပြတ်သားသည့် ရန်သူမျိုးနှင့် တွေ့လျှင် ဂျပန်၏ ‘ထိုးစစ် စိတ်ဓာတ်’ သည် ပြောသလောက် မဟုတ်ဟု အနောက် နိုင်ငံ စစ်အကဲခတ်များက ယူဆကြသည်။ အပြင် မွန်ဂို လီးယားတွင် ရုရှများနှင့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်သည့် အခါ ဤအချက် မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းတွင်မူ တရုတ် တပ်များ၏ လက်နက်ကလည်း ညံ့ဖျင်းလွန်းသည်။ ကာကွယ်ရေး အစီအမံများကလည်း ခေတ်နောက်ကျသည်။ ဂျပန် တင့်ကားနှင့် အမြောက်ကြီးများက ရှေ့က တက်သိမ်းလာသည့် အတွက် ဂျပန် ခြေလျင်တပ်သည် အကျအဆုံး နည်းစွာဖြင့် နယ်မြေများကို ရရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရှန်ဟဲ၌မူ တရုတ်တို့က အကောင်းဆုံး တပ်များကို သုံးလာသည်။ ထို့ကြောင့် တင့်ကားများလည်း တစ်စီးပြီး တစ်စီး လဲကျကုန်သည်။ အမြောက် ကြီးများလည်း ဘာမျှ အရာ မထင်။

ထိုမျှမက ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲတွင် ဂျပန် အမြောက်တပ်၏ ပစ်မှတ် ချိန်ကိုက် မှု၊ လေယာဉ်များ၏ ပစ်မှတ် ချိန်ကိုက်မှုတို့ကလည်း အလွန် ညံ့ဖျင်းသည်ဟု နိုင်ငံခြား စစ်အကဲခတ်များက မှတ်ချက် ချကြသည်။ ရှေ့တန်း စခန်းများ၏ ထောက်ပံ့ရေး လမ်းကြောင်းများကို ဗုံးကြဲရာတွင် ဂျပန် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံ များသည် ပစ်မှတ်များကို တစ်ခုမျှ မထိကြဟု ၎င်းတို့က ဆိုကြသည်။

ဂျပန် ဗုံးများ၊ အမြောက် ကျည်ဆန်များ ကြားမှ တရုတ်တို့ ရဲရင့် တည် ကြည်စွာ တိုက်ခိုက်ကြပုံမှာ ယုံနိုင်ဖွယ်ပင် မရှိ။ ၎င်းတို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိမျိုး၊ ကြံ့ခိုင်မှုမျိုးကို အနောက်တိုင်း လူမျိုးများထဲတွင် တွေ့ရခဲ့သည်ဟု ၎င်းတို့က ပြောပြကြသည်။

ဤအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော့် မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ အဖြစ် အပျက် တစ်ခုကို ပြောပြရဦးမည်။

တစ်နေ့ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာမှ အပြန်တွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက် ဂျပန် လေယာဉ် ဗုံးကြဲသည်နှင့် ပက်ပင်း တိုးနေကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ အမေရိကန် ရေတပ် သံမှူး ဗိုလ်မှူး ကာလ်ဆန်လည်း ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ တစ်သိုက် တရုတ် စစ်ကြောင်းနှင့် ဂျပန် စစ်ကြောင်း အကြားရှိ ကြား နယ်မြေကို ဖြတ်လာကြသည်။ တရုတ် ဟော်ဝစ်ဇာများက သစ်ပင်များကို ကွယ်ကာ ဂျပန် စစ်ကြောင်းများသို့ အဆက်မပြတ် ထုနေကြသည်။ ထိုစဉ် ဂျပန် လေတပ်စု တစ်စု ဝေါခနဲ ရောက်လာကာ တရုတ် အမြောက်တပ်ကို ဗုံးကြဲသည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက် လမ်းဘေးသို့ ဆင်းပြေးကာ အိမ်ပျက်ကြီး တစ် လုံး ဘေးတွင် ပြားပြား မှောက်နေကြသည်။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လော မသိ။ ဂျပန် ဗုံးတစ်လုံး စောစောက ကျွန်တော်တို့ ရှိသည့် နေရာတွင် တည့် တည့်ကြီး ကျလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုအနားတွင် တာရှည် မနေရဲတော့။ ဆက်၍ ပြေးခဲ့ကြသည်။ နောက်ပြန်ကြည့်တော့ ဗုံးတစ်လုံး ကျသည့် နေရာ က ကျွန်တော်တို့ စောစောက ဝမ်းလျားမှောက်ခဲ့သည့် နေရာ။ ဤနည်းဖြင့် ဗုံးများသည် ကျွန်တော်တို့ ဝပ်ခဲ့သည့် နေရာများတွင် လိုက်ကျနေသည်။

လက်စသတ်တော့ ဂျပန် လေယာဉ်ပျံက ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက်ကို လိုက်၍ ဗုံးကြဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗုံးဖြင့် ကြိ၍ တော်သေးသည်။ စက်သေနတ် ဖြင့် လိုက်ဆွဲလျှင် ကျွန်တော်တို့ ပြေးလွတ်စရာ လမ်းမမြင်။ ပြေးရင်း ပြေး ရင်း ကျွန်တော်တို့လည်း မောလှပြီ။ နောက်ဆုံး၌ ချောင်းကလေး တစ်ခု အနီး ရောက်တော့ ကမ်းပါးကို ခို၍ ဝပ်နေကြသည်။

ထိုစဉ် နောက်ထပ် လေတပ်စု တစ်စု ပေါ်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ်များက တရုတ် အမြောက်များ ရှိရာ သစ်ပင် အုပ်ကို သဲသဲမဲမဲ ဗုံးကြဲနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘာမျှ မဝေး။ ထမည် အပြု နောက်တစ်ပတ် ပြန်ဝဲလာပြန်ကာ ဗုံးကြဲသဖြင့် ဝပ်နေကြရပြန်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တရုတ် တပ်သားကလေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက် ရသည်။ အသက် ၁၆ နှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်တော့ သင်္ချိုင်းဂူ ကြားထဲမှ ထလာကာ သံခမောက်ကို ပြင်ဆောင်းပြီး သူ့ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို လိုက်ရှာနေသည်။ ဗုံးကြဲစဉ်က ပေါက်ကွဲမှု အရှိန်ကြောင့် လွင့်စဉ် သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တပ်သား ရဲဘော်လေးက သူ့ အလုပ်သူ ပြန်လုပ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ကို ရယ်မော နှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ သူနှင့် စကား ပြောကြည့်သည်။ သူနှင့် ရဲဘော် ၁၇ ယောက် မနေညက ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် တာဝန်ကျနေကြသည်။ ဗုံးကြဲ၍ သူတစ်ယောက်မှအပ ကျန်ရဲဘော် အားလုံး သေကုန်ကြသည်။ အရာရှိရော ရဲဘော်ပါ တစ်ယောက်မျှ မကျန်တော့သည့် အချိန်တွင် အေးအေးဆေးဆေး နိုင်လှသော သူ့အမူအရာကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩရသေးသည်။

နီဝင်ဘာလဆန်းသို့ အရောက်တွင် တရုတ် အကျအဆုံးမှာ ၁၅၀၀၀၀ ခန့် ရှိနေပြီ။ အကောင်းဆုံး တရုတ် တပ်မကြီးများ ပြိုကွဲနေကြပြီ။ လက်နက် ပစ္စည်း များစွာ ဆုံးရှုံးနေပြီ။ တရုတ်များသည် ရှန်ဟဲ အရှေ့ဘက် မိုင်ရှစ်ဆယ် အကွာတွင် ခံစစ်ကြောင်းသစ် တစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အပြီးမသတ်နိုင်သေး။ နောက်ကျနေပြီ။ ထိုခံစစ်ကြောင်းကို ထိန်းဖို့ စစ်ကူ တွေ ရောက်မလာခင် ဂျပန်တို့က ဟန်ချောင် ပင်လယ်ကွေ့ကို သိမ်းလိုက် သည်။ သို့ဖြင့် ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲသည် အဆုံးသတ်သွားခဲ့သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် တရုတ် စစ်ကြောင်း၏ လက်ယာဘက် တောင်ပံကို ရိုက်ချိုးသည်။ နီဝင်ဘာ ၉ ရက်နေ့တွင် တရုတ်တပ်များ အရှေ့ဘက် စစ်မျက်နှာမှ လုံးဝ ဆုတ်ခွာလာ ခဲ့ကြရသည်။

တရုတ် နောက်ဖျား တပ်များသည် ရှန်ဟဲက ပြင်သစ် ပိုင်နက် တောင် ဘက် ရပ်ကွက် တစ်ခုမှ နေ၍ နှစ်ရက်လုံးလုံး ခံတိုက်ကြသေးသည်။

ထို တိုက်ပွဲသို့ သတင်းထောက် တစ်စု သွားကြည့်ကြသည်။ ချောင်း ကလေး တစ်ဖက်တွင် တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့က ချောင်းကလေး ၏ ဤမှာဘက်တွင် ရှိသည်။ ချောင်းကလေးက ကိုက်ငါးဆယ်မျှသာ ကျယ် လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက် ပြိုလဲကျနေသည့် နှစ်ထပ် အိမ်ကြီး တစ်လုံး လသာဆောင်သို့ တက်ကြည့်ကြသည်။ ကင်မရာများကို ပြင်ကြသည်။ ရုပ်ရှင် ရိုက်သူက ရိုက်ကြသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် မဟုတ်ဘဲ အပြင်တွင် စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ ကို နီးနီးကပ်ကပ် ရုပ်ရှင် ရိုက်သည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

တစ်ဖက်က စစ်တလင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေကြသည်။ ဂျပန်များ က တင့်ကားများကို အကာအကွယ်ယူကာ တက်လာကြသည်။ တရုတ် စက် ကြီး တစ်လက်က တူးမြောင်းကလေး ထိပ်မှ နေ၍ ဆီးပစ်သည်။ လက်ဖြောင့် တပ်သားများကလည်း လှမ်းပစ်နေကြသည်။ တရုတ် အမြောက်များက သူတို့

mgyoe.com

ကို ကျော်ကာ တင့်ကားများကို လှမ်းထုနေကြသည်။ ချောင်းထဲက သမ္ဗန်များ ပေါ်မှ တရုတ် အရပ်သားများက ထမင်းစား မပျက်။

ဂျပန် လေယာဉ်များက တရုတ် လက်ဖြောင့် တပ်သားများ ခိုအောင်းနေသည့် တဲများကို ဗုံးကြဲချသည်။ တချို့က တရုတ် ကတုတ်ကျင်းများပေါ်သို့ စိုက်ဆင်းကာ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ကြသည်။ တချို့ လေယာဉ်များက ပေနှစ်ဆယ်လောက် အထိ စိုက်ဆင်းလာကြသည်။ ချောင်းရိုး တစ်လျှောက်ကို လည်း ဗုံးတွေ တရစပ် ကြဲချသည်။ ကျွန်တော်တို့ တက်ကြည့်နေသည့် အိမ်မှာ သွက်သွက်ခါနေတော့သည်။

ဟိုတယ်သို့ ပြန်ကာ နေ့လယ်စာ စားပြီး စစ်တလင်းသို့ တစ်ခေါက် ပြန်ကြပြန်သည်။ စစ်တလင်းက စောစောက နေရာတွင် မဟုတ်တော့။ ရွှေသွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက် ဂရင်းစတင်း နေရာ ကောင်းကောင်း တစ်ခုကို လိုက်ရှာကြသည်။

ဤအနီးတစ်ဝိုက်တွင် အမြင့်ဆုံး နေရာမှာ ဆိပ်ကမ်း မျှော်စင် ဖြစ်သည်။ ပေတစ်ရာလောက် မြင့်သည်။ မျှော်စင်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် စစ်တလင်း တစ်ခုလုံးကို ခြုံမြင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မျှော်စင်ပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်ရန် လှေကားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ အပေါ်သို့ တက်မည် အပြုတွင် စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များ တဖြောက်ဖြောက် ကျလာသည်။ ဂျပန် စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များ ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လက်ယာဘက်တွင် နံရံ အစွန်းကြီး တစ်ဖက် ခံနေ၍ တော်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ အထက် လူတစ်ရပ်လောက် အမြင့်လောက်တွင်မူ ကျည်ဆန်ရာတွေ ပွစာကြနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေနတ်သံများသည် စိပ်လာသည်။ ကျည်ဆန်များသည် နံရံကို ထိမှန်ကာ အင်္ဂတေတွေ ကွာကျကုန်ကြသည်။ သစ်သားပေါင်ကြီး တစ်ခုကို ကျော်မည် အပြုတွင် နီရဲရဲ အရာ တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့် ခြေရင်းတွင် နီရဲရဲ အကွက် တစ်ကွက်။

‘ဗျိုလူတွေ၊ ဒါ ဘာလဲဗျို၊ သင်္ဘောဆေးလား၊ သွေးကွက်လား၊ စောစောက ဒီနေရာမှာ ဒီအကွက် မတွေ့ပါလား’

ကျွန်တော်က ဆွီဒင် သတင်းထောက် ကာလ်ဆန်နှင့် လန်ဒန်တိုင်း သတင်းထောက် မက်ဒေါ်နယ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက် နီရဲရဲ အကွက်ကို ကြည့်၍ ငြင်းခုံနေကြတုန်း အပြင်ဘက်မှ အော်သံများကို ကြားရသည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ တရုတ် တပ်

mgyoe.com

သားများ သံဆူးကြိုးကို တိုးဝှေ့ကာ ပြင်သစ် ပိုင်နက်သို့ ဝင်ပြေးနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ တရုတ်တွေ အပိုင်းခံနေရပြီ။ လမ်းပေါ်တွင် လုံစွပ်များ၊ လက်ပစ်ဗုံးများ၊ ကျည်ကတ်များ၊ ဓာတ်ငွေ့ကာ မျက်နှာဖုံးများ၊ သံခမောက်များ ပြန့်ကျဲနေသည်။ စစ်သားကလေးတွေက တကယ့် ငယ်ငယ်ကလေးတွေ။ သူငယ်ဘော် ဝင်စသာသာ အရွယ်လေးများ ဖြစ်သည်။

သတိရ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် အနီးတွင် ကာလ်ဆန်ကို မတွေ့ရတော့။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကာလ်ဆန်က မျှော်စင်ပေါ် တက်သွားပြီ။ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဓာတ်ပုံ နည်းနည်းပါးပါး ရိုက်ကာ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည် အပြုတွင် ပြင်သစ် သတင်းထောက် တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ နောက်က သတင်းထောက် တစ်ယောက်မှာ ကျည်ဆန် ထိကာ ခြေထောက် တရွတ်ဆွဲ၍ ဆင်းလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ စိုရွဲလျက်။

သူတို့နောက်တွင် ကာလ်ဆန်နှင့် အခြား သတင်းထောက် တစ်ယောက်သည် လူငယ် တစ်ယောက်ကို တွဲလာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဒေလီ တယ်လီဂရပ် သတင်းစာမှ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ သတင်းထောက် စတီဖင်။ စောစောက မျှော်စင်အောက် ကြမ်းပြင်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် နီနီရဲရဲ အကွက်မှာ သဘောဆေးမဟုတ်၊ စတီဖင်၏ သွေးကွက်။ အသက် မရှိတော့။ ပွဲချင်းပြီး သေသွားပြီ။

‘စောစောတုန်းက မျှော်စင်ထိပ်က ခြေထောက်ကြီး တစ်ဖက် တွဲလောင်း ကျနေတာ မြင်လို့ တက်ကြည့်တာပျ၊ အပေါ် ရောက်တော့ စတီဖင်က သွေးကွက်ထဲ လဲလို့၊ တခြား နှစ်ယောက်ကလည်း ဒဏ်ရာတွေနှင့် လဲလို့၊ ကျန်လူတွေကလည်း ကြောက်ပြီး ဝမ်းလျှား မှောက်နေကြတယ်၊ ခေါင်းတောင် ဖော် မကြည့်ရဲကြဘူး’

စတီဖင် တစ်ယောက် ခေါင်းနှင့် ပေါင်ခြံကို ထိသွားသည်။ စောစောက မျှော်စင်ကို လှမ်းမှန်သည့် ကျည်ဆန်များမှာ မျှော်စင်ထိပ်က စတီဖင်တို့ လူသိုက်ကို လှမ်းပစ်သော ကျည်ဆန်များ ဖြစ်သည်။ ပေတစ်ရာလောက် မြင့်သည့် မျှော်စင် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပေါ်တွင် ပြေးစရာ မရှိ။ ငုတ်တုတ် စင်းခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှာ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့။ ရှန်ဟဲမြို့ တိုက်ပွဲ နောက်ဆုံး အချိန် ဖြစ်သည်။ စတီဖင် တစ်ယောက် စစ်ပြီးသည့်နေ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ပေါ်ပီပန်း နီနီကလေးကို ရင်ဘတ်တွင် ထာဝရ စိုက်သွားခဲ့ပြီ။

mgyoe.com

ဘုရားသခင်ထက် ကြီးမြတ်သူ

ငါတို့ တပ်သားတွေကို တိုက်စိတ်ခိုက်စိတ်တွေ ထက်သန်လာအောင်  
လှုံ့ဆော်နေတဲ့ တန်ခိုး စွမ်းပကား တစ်ခု ရှိတယ်။ ဒီတန်ခိုး  
စွမ်းပကားဟာ ဘုရားသခင်ထက်တောင် ကြီးမြတ်တယ်။

ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ် ဆူဂိယာမ

တရုတ်ပြည်၏ အရန် စစ်အင်အားသည် ချည့်နဲ့သည်။ ဤမျှ နည်းသော အရန်  
စစ်အင်အားကို ပွဲဦးထွက်လျှင်ထွက်ချင်း ရှန်ဟဲ တိုက်ပွဲလို နေရာယူ စစ်ပွဲ  
တစ်ပွဲတွင် ပုံအောလိုက်ခြင်းမှာ အလွန် ကြီးကျယ်သည့် နည်းပရိယာယ် အမှား  
တစ်ရပ်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်သည်။ ကျည်အား ကောင်းလှသော ရန်သူ၏ ထိုး  
စစ်ကို ဇွတ်ပေ၍ ခံတိုက်နေခြင်းသည် ကိုယ့်အားကို ဖြန်းတီးရာ ရောက်သည်။  
ရန်သူသည် ထိုအချိန်က သူ့ကိုယ်သူ အလွန် အထင်ကြီးနေချိန် ဖြစ်သည်။ စစ်  
မာန်တက်နေချိန် ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ် အရရော၊ လက်နက် အရပါ သာလွန်  
နေသည့် ရန်သူကို နေရာယူစစ်ဖြင့် ခုခံခြင်း မပြုသင့်။ သူ့ကို အတွင်းပိုင်းထဲ  
ရောက်အောင် မြှူခေါ်လာသင့်သည်။ ဤသို့ မြှူခေါ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်  
အားဖြည့်သင့်သည်။ ရှန်ဟဲ အနောက်ဘက်က မြေပြင် အနေအထားသည် မိမိ  
အဖို့ အခွင့်သာစေသည့် အနေအထား ဖြစ်သည်။ ထိုအခါကျမှ ရန်သူ၏ စစ်  
ကြောင်း တောင်ပံကို အလစ် ဝင်တိုက်သင့်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

တရုတ် စစ်တပ်ရှိ ဂျာမန် စစ်အကြံပေး အရာရှိများကလည်း ဤသဘော  
အတိုင်း အကြံပေးခဲ့ကြသည်။ ဂျာမန်တို့က ဆူချောင်-ဟန်ကော မီးရထားလမ်း  
အနောက်ဘက် အထိ ဆုတ်ပေးပြီး ထိုနေရာ ရောက်မှ နေရာယူ စစ်ပွဲဖြင့်

mgyoe.com

ခုခံသင့်သည်ဟု တင်ပြကြသည်။ သို့လုပ်နိုင်ခဲ့လျှင် အကျအဆုံးလည်း သက်သာမည်။ မိမိ၏ အရန် အင်အားကိုလည်း ချွေတာရာ ရောက်မည်။

သို့ရာတွင် တရုတ် စစ်ဦးစီး ဌာနသည် သူတို့ကိုယ် သူတို့ အထင်ကြီးခဲ့သည်။ ဂျာမန် အကြံပေး အရာရှိများ၏ တင်ပြချက်ကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။ နေရာယူ စစ်ပွဲတွင် တရုတ် တပ်နီတော်ကို အနိုင်ရခဲ့သည့် အတွက် ချန်ကေရှိတ်၏ စစ်ဦးစီး အရာရှိများသည် ဘဝင် မြင့်နေကြသည်။ ဂျပန်လို စစ်တပ် တစ်တပ်ကို ရွှေ့ရှားခြင်း မရှိသော စစ်မျက်နှာတွင် အပြီးအပိုင် တွန်းလှန် ချေမှုန်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြသည်။ နန်ကင်းမြို့ ကျဆုံးသွားသည် အထိ ဘဝင် မြင့်နေကြဆဲ ရှိသေးသည်။ ဟန်ကောမြို့ ကျသွားသည့် အခါကျမှသာလျှင် အရှိကို အရှိ အတိုင်း မြင်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်နှင့် ယှဉ်လျှင် တရုတ် အစိုးရ စစ်တပ်သည် တရုတ် အစိုးရတပ်နှင့် ယှဉ်ရသော တရုတ် တပ်နီတော်၏ အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တရုတ် အစိုးရ စစ်တပ်သည် ဂျပန်ကို တိုက်ရာတွင် တရုတ် ကွန်မြူနစ်တို့ ကျင့်သုံးခဲ့သော သေနင်္ဂဗျူဟာများ၊ နည်းပရိယာယ်များကို ကျင့်သုံးလာခဲ့ရသည်။

ဂျပန် စစ်တပ်သည် တရုတ်တပ် လက်ယာ တောင်ပံကို ချိုးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတားအဆီး မရှိတော့ဘဲ နန်ကင်းသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရန်ဟဲမှ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည့် အခါတွင် တရုတ် စစ်တပ်တွင် အဆင်သင့် ပြင်ထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများ မရှိ။ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးကလည်း ပိတ်ဆို့နေသည်။ ဦးစီး ဌာန လုပ်ငန်းတွေလည်း ရပ်တန့်သွားသည်။ ကွပ်ကဲမှု တစ်ခုတည်း အောက်တွင် မထားနိုင်တော့။

အကယ်၍သာ တရုတ်တို့သည် ထိုစဉ်က ကိုယ့်အခြေအနေကို ကောင်းကောင်း သိ၍ တပ်များကို မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဤမျှလောက် အကျအဆုံး များဖွယ် မရှိ။ သို့ရာတွင် ချန်ကေရှိတ်သည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်လိုပင် ဘာမျှ စဉ်းစားတတ်ဟန် မတူ။ နန်ကင်းမြို့ရိုးကို သံမဏိ တံတိုင်းကြီး ထင်နေပုံ ရသည်။ မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ကြိုးစားခြင်း မပြုခဲ့။

ဂျပန် အတွက် အဖိုးတန်သည့် အဆောက်အအုံများ၊ စက်ရုံများ၊ စီးပွားရေး၊ စစ်ရေး အရ အရေးကြီးသော နေရာများကို ဖျက်ဆီးရန် အချိန် ရသော်လည်း ဖျက်ဆီးခြင်း မပြုခဲ့။ မြေလှန် စနစ် ပေါ်လစီကို တင်ပြခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ်ပိုင်ဆွန်ရှိသည် တရုတ် စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်တွင် အတော်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ် တစ်ဦး

mgyoe.com

ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ် ပိုင်ဆွန်ရှိသည် ကူမင်တန် အတွင်း စည်းဝိုင်း၌ မျက်နှာသာ ရသူ မဟုတ်။ ဂျာမန် အကြံပေး အရာရှိများ၏ အကြံပေးချက် များကို ပယ်ချခဲ့သကဲ့သို့ ချန်ကေရှိတ်သည် သူ့တင်ပြချက်များကိုလည်း ပယ်ချ ခဲ့သည်။

နန်ကင်းသို့ ဝင်လာသော အခါတွင် ဂျပန်တို့သည် လက်နက်တိုက်များ၊ စက်ရုံများ၊ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေး စက်ရုံများ၊ မီးရထား စက်ခေါင်းများ၊ သင်္ဘောများ၊ ဆေးရုံများ၊ အုပ်ချုပ်ရေး အဆောက်အအုံများနှင့်တကွ နန်ကင်း စစ်တက္ကသိုလ်ပိုင် ပစ္စည်းများ အားလုံးကို အကောင်း ပကတိ ရလိုက်သည်။ ဤပစ္စည်းများဖြင့် ရုပ်သေး စစ်တပ် တစ်တပ်ကိုပင် လက်နက် တပ်ဆင်နိုင် သည်။

နန်ကင်း ကျဆုံးသည့် အခါတွင် စစ်ပွဲ ကာလသည် ဘာမျှ မကြာသေး။ ငါးလမျှသာ ရှိသေးသည်။ နန်ကင်းက မြို့သူမြို့သား တစ်သန်း ပြောင်းရွှေ့သွား ကြသော်လည်း အစိုးရ အစီအစဉ်ဖြင့် မဟုတ်၊ ကိုယ့်သဘောဖြင့်ကိုယ် ထွက် ပြေးကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စစ်တပ်ကို ကူညီရန် လူထု အဖွဲ့အစည်း ဟူ၍ လည်း မရှိ။ အပြင်း ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရသော တပ်ကို မြို့တွင်းမှ ရေတစ်ပေါက် လောက် ဆီးတိုက်မည့် သက်သာ ချောင်ချိရေး ကော်မတီလေး တစ်ခုမျှ မရှိ။ မြို့သူမြို့သားများ၏ ကာကွယ်ရေး၊ လုံခြုံရေး အတွက်လည်း အစိုးရတွင် ဘာ အစီအစဉ်မျှ မရှိ။ အခြေအနေကို ကြည့်၍ မနေနိုင်သည့် နိုင်ငံခြားသား အချို့ က နိုင်ငံတကာ လုံခြုံရေး ရပ်ကွက်ဟု အမည် ပေးကာ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ ကို ခေါ်၍ စောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးထားရသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့ နန်ကင်းသို့ ဝင်သည်။ မြို့ကို ဝင် ခါနီးတွင် ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများက စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သဖြင့် အရပ်သား များစွာ သေဆုံးကြသည်။ တချို့မှာ မြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးပြေးရာတွင် ရေနစ် သေဆုံးကြသည်။ အချို့မှာ အမြောက်ဒဏ်ကြောင့် မြို့တံခါး အထွက် တွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေကြရသည်။ ထိုအနီး တစ်ဝိုက်တွင် အလောင်း ပုံများသည် လေးပေမျှ အမြင့် ရှိသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်များသည် အရပ်သူ အရပ်သားများကို စွန့်ပစ် ထွက်ပြေးကြသည်။ မြို့တွင် အုပ်ချုပ်မည့်သူ မရှိ။ တကယ့် 'လက်ပြဲကြီး' ဖြစ်နေသည်။ ဂျပန် စစ်တပ် ဝင်လာလျှင် ယခု ထက် အခြေအနေ ကောင်းမည်၊ တရား ဥပဒေ အုပ်စိုးရေး ပြန်လည် ထူထောင် နိုင်တော့မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဂျပန်ကို မျှော်ကြရတော့မည်။

mgyoe.com

သို့ရာတွင် ဂျပန်တို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် အထင်နှင့် အမြင် ပါစင်အောင် လွဲနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

ဂျပန်တို့သည် နန်ကင်းတွင် လူတွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ခဲ့ကြသည်။ နန်ကင်း လူသတ်ပွဲဟု ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သည်။ နန်ကင်းရှိ နိုင်ငံတကာ ကယ်ဆယ်ရေး ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ဂျာမန် အမျိုးသား မစ္စတာ ဂျန် ရာဘီက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည့် အတိုင်း ဆိုလျှင် ဂျပန်တို့သည် နန်ကင်းတွင် လူ ၄၂၀၀၀ ကို သတ်ခဲ့ကြသည်။ အများအားဖြင့် အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးငယ်များ ဖြစ်သည်။ ရှန်ဟဲနှင့် နန်ကင်းကြားက မြို့များတွင် အရပ်သားပေါင်း သုံးသိန်းခန့်ကို သတ်ခဲ့ကြသည်။ အသက် ဆယ်နှစ်နှင့် ခုနစ်ဆယ်ကြား အမျိုးသမီးများကို အဓမ္မ ကျင့်ခဲ့ကြသည်။ အရက် မူးနေသော စစ်သားများက လမ်းတွင် တွေ့သူ မှန်သမျှကို လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်ကြသည်။ ကလေးငယ်များကို ခေါင်းဖြတ်ကာ ကလေး အမေများကို အဓမ္မ ကျင့်ကြသည်။ ကလေး အမေ တစ်ယောက်ကို အဓမ္မ ကျင့်ရာတွင် ကလေး ငိုသဖြင့် ကလေးကို မွေ့ရာဖြင့် ဖိသတ်ကာ အေးအေးဆေးဆေး အဓမ္မ ကျင့်သတ်သည်ဟု ကလေး အမေ တစ်ယောက်က ပြောပြလိုက်သည်။ နန်ကင်းတွင် စစ်သား ငါးသောင်းတို့က တစ်လလုံးလုံး လုယက်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ လူသတ်မှုတို့ကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။

ဤမျှလောက် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုမျိုး ခေတ်သစ် သမိုင်းတွင် တစ်ခါမျှ မရှိသေး။

နန်ကင်းမှ စတိုးဆိုင် ၁၂၀၀၀ ကျော်တို့ကို ပြောင်တလင်း ခါအောင် ဖောက်ယူ၍ မီးရှို့ပစ်ခဲ့ကြသည်။ အရပ်သူ အရပ်သားများ၏ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းမှန်သမျှကို သိမ်းယူကြသည်။ အရာရှိများက မော်တော်ကားများ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ၊ လန်ချားများကို သိမ်းယူကာ သူတို့ လုထားသည့် ပစ္စည်းများကို ရှန်ဟဲသို့ သယ်သွားကြသည်။ နိုင်ငံခြား သံတမန်များ၏ အိမ်များကို ဝင်ရှာကြကာ အစေခံများကို သတ်သွားကြသည်။ တရုတ် လူမျိုးသည် စစ်ရှုံးသော လူမျိုး ဖြစ်၍ ဘာမျှ သက်ညှာစရာ မလိုဟု အရာရှိများက တပ်သားများကို ဟောပြောကြသည်။

'ဘုရားသခင်ထက် ကြီးမြတ်သော တန်ခိုး စွမ်းပကားက ငါတို့ တပ်သားတွေကို တိုက်ရဲခိုက်ရဲ ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းနေသည်' ဟူသော ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ် ဆူဂီယာမ၏ စကားကို သတိပြုဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဂျပန် သံရုံးကလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ဂျပန် သံအရာရှိများပင်လျှင် သူတို့ ကိုယ်ရေး

mgyoe.com

ကိုယ်တာ အတွက် ဂျပန် စစ်တပ်မှ ကားငှား၍ မရ။ နိုင်ငံတကာ ကယ်ဆယ်ရေး ကော်မတီထံမှ ကားငှားကြရသည်။

‘နန်ကင်း မြို့ထဲရှိ အိမ်မှန်သမျှ လုယက်ခြင်း ခံရသည်။ အမေရိကန်၊ ဗြိတိန်နှင့် ဂျာမန် သံရုံးများ၊ သံအမတ်များ၏ အိမ်များနှင့် နိုင်ငံခြားသားပိုင်ပစ္စည်းများလည်း လုယက်ခြင်း ခံကြရသည်။ ယာဉ်များ၊ ရိက္ခာများ၊ အဝတ်အထည်များ၊ အိပ်ရာများ၊ ပိုက်ဆံများ၊ နာရီများ၊ ကော်ဇောများ၊ ပန်းချီကားများကို အဓိကထား၍ ယူကြသည်’ ဟု နိုင်ငံခြား အကဲခတ် တစ်ဦးက ရေးခဲ့သည်။

နန်ကင်းရှိ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေး ကော်မတီ စခန်းတွင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ပေါင်း ၂၅၀၀၀၀ ခန့် လာစုနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ကော်မတီဝင်များ၏ စေတနာသည် ဝေဒနာ ဖြစ်ရသည်။ ကော်မတီဝင်များက ဂျပန်တို့သည် နိုင်ငံခြား ထင်မြင်ချက်များကို လေးစားသည့် အနေဖြင့် သူတို့ စခန်းကို နှောင့်ယှက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ကြ။ သို့ရာတွင် ဂျပန် စစ်ဌာနချုပ်သည် ထိုကော်မတီကို တစ်ခါမျှ တရားဝင် အသိအမှတ် မပြုခဲ့။ နိုင်ငံတကာ ကယ်ဆယ်ရေး ကော်မတီ အားကိုးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော တရုတ် အမျိုးသားများကို ဆွဲထုတ်ကာ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းကြသည်။ သတ်ဖြတ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် နိုင်ငံတကာ ကယ်ဆယ်ရေး စခန်းသည် ဂျပန်တို့ အတွက် သတ်ဖြတ် ညှဉ်းပန်းရေး စခန်းကြီး တစ်ခု အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂျပန်များသည် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ကယ်ဆယ်ရေး စခန်း နယ်မြေထဲသို့ ဝင်လာကာ မိန်းမများကို ဆွဲကြသည်။ ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန် သာသနာပြုကျောင်းမှ မိန်းကလေးများကို ဆွဲခေါ်ကာ စစ်သားများ အတွက် ဆောင်ကြာမြိုင် ဖျော်ဖြေရေး စခန်းသို့ ပို့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် နိုင်ငံတကာ ကယ်ဆယ်ရေး စခန်း နယ်မြေရှိ သာသနာပြုတစ်ဦးထံတွင် ထူးဆန်းသည့် စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရသည်။ ယင်းမှာ ပြည့်တန်ဆာ အချို့ထံမှ သာသနာ့ ဝန်ထမ်း တစ်ဦးသို့ ပေးသည့် စာ ဖြစ်သည်။ အမျိုးကောင်း သမီးများကို ကယ်ရန် ကြေးစား အမျိုးသမီးများသည် သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ ကယ်ဆယ်ရေး ကော်မတီသို့ လာအပ်ကြသည်။ စင်စစ် သူတို့လည်း ဂျပန်ကို မုန်းကြသည်။ စက်ဆုပ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးကောင်းများကို ကယ်တင်နိုင်ရန် အတွက် သူတို့ကို ပို့ပေးရန် တောင်းဆိုကြသည်။

သူတို့၏ ထူးဆန်းသော မျိုးချစ်စိတ်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် အံ့ဩရသေးသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့၏ အစ်မများ၊ ညီမများ အတွက် စွန့်လွှတ်ကြသည်။ အချို့မှာ အသက်ပင် ဆုံးရှုံးခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သိသလောက် မည်သူကမျှ သူတို့၏ မျိုးချစ်စိတ်၊ အနစ်နာခံစိတ်ကို ချီးကျူး အသိအမှတ်ပြုဖော် မရကြ။

ဂျပန်များသည် ကယ်ဆယ်ရေး စခန်း နယ်မြေထဲသို့ အတင်း ဝင်ကာ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ယောက်ျားများကို ချွေးတပ်ဆွဲကြသည်။ တန်းစီ၍ စက်သေနတ်ဖြင့် ဆွဲကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လုံစွပ် လေ့ကျင့်ခန်းတွင် အသုံးပြုကြသည်။ ဤနည်းကို ငြီးငွေ့လာသော အခါ လက်ပြန် ကြိုးတုပ်ကာ ရေနံဆီ လောင်းပြီး အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့ သတ်ကြသည်။ အချို့ကို ကတုတ်ကျင်းများထဲ အဆင်းခိုင်းသည်။ တစ်ဖက်က ကိုယ့်စစ်သား မှတ်၍ တက်လာသည့် အခါတွင် အကာအကွယ်မဲ့ တရုတ် စစ်သားများကို လုံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်ကြသည်။ သာသနာပြု ဆေးရုံများသို့ ရောက်လာသော လူနာ အများစုမှာ နှာခေါင်း အဖြတ်ခံရသူ၊ နားရွက် အဖြတ်ခံရသူ၊ လက်သည်းခွံ ခွာခံရသူ၊ မီးရှို့ခံရသူ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပိုင် ပစ္စည်းများ၊ ဆေးရုံများ၊ ကျောင်းများ၊ သာသနာရေး အဆောက်အအုံများ စသည်တို့ကိုလည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်၍ လုယက် ဖျက်ဆီးကြသည်။ ကယ်ဆယ်ရေး ကော်မတီဝင် အမေရိကန်များ၊ သာသနာပြုများကို မိုက်ရိုင်းစွာ ဆက်ဆံကြသည်။ အနိုင်ကျင့်ကြသည်။ ဖော်ကားကြသည်။ ဂျပန် စကား ရေလည်စွာ ပြောတတ်သည့် အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန် ဝျန် အယ်လီဆန်ကို ဂျပန် အရာရှိ တစ်ဦးက အကြောင်းမဲ့ လက်သီးဖြင့် ပိတ်ထိုးသည်။

ရှန်ဟဲမြို့ အထက်နား ယန်ဖီ မြစ်ထဲတွင် ဆိုက်ထားသည့် အမေရိကန် စစ်သင်္ဘော ပါနေကို ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများက ဗုံးကြဲ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ကာ နှစ်မြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

သင်္ဘော ကုန်းပတ်တွင် အမေရိကန် အမှတ်အသား ထင်ထင်ရှားရှား ရေးသားကာ အမေရိကန် အလံ တင်ထားသည့် သင်္ဘော နှစ်စင်းကို တိုက်ခိုက်သဖြင့် လူပေါင်း များစွာ သေဆုံး ဒဏ်ရာ ရခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် အမေရိကန် အစိုးရသည် စစ်လက်နက် ပစ္စည်းများကို ဂျပန်သို့ အမြတ်ကြီးကြီးဖြင့် ဆက်လက် ရောင်းမြဲ ရောင်းချခဲ့သည်။

နန်ကင်းတွင် တိုက်ပွဲကြောင့် ပျက်စီးသည့် အဆုံးအရှုံးထက် လူသတ် ဖျက်ဆီးသည့် အတွက် ဆုံးရှုံးရသည့် အပျက်အစီးက ပို၍ များသည်။

နိုင်ငံတကာ ကယ်ဆယ်ရေး ကော်မတီ၏ ခန့်မှန်းချက် အရ နန်ကင်း တွင် အဆောက်အအုံ ပစ္စည်း တန်ဖိုးပေါင်း တရုတ် ဒေါ်လာ ၂၄၆ သန်းဖိုး ဆုံးရှုံးခဲ့ရာ တိုက်ပွဲကြောင့် ပျက်စီး ဆုံးရှုံးသည့် တန်ဖိုးမှာ တစ်ရာခိုင်နှုန်းမျှ သာ ရှိသည်။ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၁၄၃ သန်းခန့် တန်သည့် ရွှေပြောင်းနိုင် သော ပစ္စည်းများ လုယက် ခိုးယူခြင်း ခံရသည်။

စစ်လမ်းကျသည့် ကျေးလက် ဒေသများတွင်လည်း အလားတူ လုယက် ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ပြန်သည့် နိုင်ငံတကာ ကယ် ဆယ်ရေး ကော်မတီ၏ ခန့်မှန်းခြေ စာရင်းကို ကြည့်လျှင် ဤအချက်ကို သိ နိုင်သည်။ ယင်းမှာ နန်ကင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူဦးရေ နှစ်သန်း နီးပါး ရှိသော ခရိုင် လေးခုမှ ကောက်ခံ ရရှိသည့် စာရင်းများ ဖြစ်သည်။ ဖျက်ဆီးခံရသည့် အဆောက်အအုံ၊ ကျွဲ နွား တိရစ္ဆာန်၊ ကောက်နှံတို့၏ စုစုပေါင်း တန်ဖိုးမှာ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၄၁ သန်း တန်ဖိုး ရှိသည်။ ထိုဒေသရှိ လယ်ယာ၊ အဆောက်အအုံ ငါးပုံနှစ်ပုံမှာ မီးရှို့ ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရသည်။ ကျွဲ နွား အကောင် ပေါင်း ၁၂၃၀၀၀ မှာ လုယူ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရသည်။ ထွန်ယက် ကိရိယာများ ကို လုယက်ကာ သံထည် ပစ္စည်းများကို သံစများ အဖြစ် ဂျပန်သို့ ပို့ခဲ့သည်။

တစ်အိမ်တက်ဆင်း စာရင်း ကောက်ယူချက် အရ ထိုဒေသ တစ်ဝိုက် တွင် ယောက်ျား ၂၂၉၄၀ အသတ်ခံရပြီး မိန်းမ ၄၃၈၀ အသတ်ခံရသည်။ အသတ်ခံရသည့် အမျိုးသမီးများ၏ ပျမ်းမျှ အသက်မှာ အသက် ၄၅ နှစ်ကျော် များ ဖြစ်ကြသည်။

ဤအချက်များပေါ်တွင် အခြေတည်၍ တွက်လျှင် တရုတ်ပြည် ကျေး လက် တစ်ခုလုံးမှ အဆုံးအရှုံးကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ဤသည်မှာ ကယ်ဆယ်ရေး ကော်မတီက ရက်ပေါင်း တစ်ရာ အတွင်း လေ့လာ ရရှိခဲ့သည့် အချက်အလက်မျှသာ ရှိသေးသည်။

ဇန်နဝါရီလတွင် ဂျပန် စစ်ဘက်မှ ထိန်းချုပ်ထားသည့် သတင်းစာများက ဂျပန် တပ်မတော်ကို တရုတ် ပြည်သူများက သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြ သည်ဟု အုတ်အော်သောင်းတင်း ရေးခဲ့ကြသည်။ ကယ်တင်ရှင်များ၊ ကျေးဇူး ရှင်များ အဖြစ် ရေးခဲ့ကြသည်။ တရုတ် ကလေးများအား ဂျပန် စစ်သားများက သကြားလုံးများ ပေးနေသည့် ပုံကို ဖန်တီး၍ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကာ သတင်းစာ

mgjoe.com

များတွင် ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဓာတ်ပုံများသည် ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့။ ကမ္ဘာကလည်း သူတို့ ဝါဒ ဖြန့်ချက်များကို မယုံကြည်ခဲ့။ တရုတ်ပြည်တွင် ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် ကြုံနေကြရသည့် လစ်ဘရယ်စိတ်ဓာတ် ရှိသည့် ဂျပန်များကပင် သူတို့ ဝါဒ ဖြန့်ချက်ကို လက်မခံခဲ့ကြ။

တစ်ညနေ ရှန်တောင်တွင် ဂျပန် သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သည်။ သူ့လုံခြုံရေး အတွက် သူ့အမည်ကိုမူ ကျွန်တော် ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုလို။

ကျွန်တော်က ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှု သတင်းများ အကြောင်းကို မေးသည့် အခါတွင် ‘ဟုတ်တယ်၊ အမှန်တွေချည်းပဲ၊ တကယ်ကတော့ ဒီထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်’ ဟု သူက ဝန်ခံသည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ တကယ် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံသည်။

ဤအချိန် အထိ သူ အသက် ရှင်နေခြင်းမှာ သူ့ပါးစပ်ကို သူ လုံအောင် ပိတ်နိုင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

‘စစ် ပြီးတော့မည်’ ဟု တိုကျိုက ကြေညာလျက် ရှိသည့်တိုင် အချို့သော အမြော်အမြင် ရှိသည့် ဂျပန်များက လက်မခံကြ။ နန်ကင်းကို လုယက်ဖျက်ဆီးပြီးသည့် နောက်တွင် စစ်ပွဲသည် အတိုင်းအဆ မရှိ ရှည်ကြာလိမ့်မည် ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။ ယန်ဒီမြစ် တစ်ဝှမ်းတွင် လုယက် သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဂျပန်သည် စစ်ရေး အရ အောင်ပွဲ ရကောင်း ရမည်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေး အရမူ အမြတ် မထွက်။ မိမိက ဝင်တိုက်လိုက်သဖြင့် တရုတ်ပြည်က ဒေသန္တရ အုပ်စုများသည် တစ်စုနှင့် တစ်စု ပို၍ ပဋိပက္ခ ပြင်းထန်လာလိမ့်မည်ဟု ဂျပန်က မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ ထင်သည့် အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့။

ဂျပန်၏ ရက်စက်မှု၊ ရိုင်းစိုင်းမှုတို့ကြောင့် ထိုအကွဲအပြဲများသည် နောက်တန်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။ တရုတ် လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင်များပင်လျှင် မိမိတို့သည် ဂျပန်နှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူ နေထိုင်နိုင်သည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်စ ပြုလာကြသည်။ သို့ဖြင့် ဂျပန်သည် တရုတ်အုပ်စိုးသူ လူတန်းစား ကြားက အကွဲအပြဲများကို သပ်မလျှိုနိုင်ရုံမျှမက ၎င်းတို့ကို ပေါင်းစည်းအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။

ဂျပန်သည် နိုင်ငံရေး အမြင် မရှိ။ စစ်ရေး အမြင် သက်သက်မျှသာ က်နေသည်။ ဤသည်မှာ ဂျပန်တို့၏ အဓိက အားနည်းချက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

နန်ကင်းကို သိမ်းပြီးနောက် နိုင်ငံရေး ဖြေရှင်းမှု မလုပ်နိုင်တော့သည့် အခါတွင် တရုတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းပိုက်ရန် ဆိုသည့် ရည်မှန်းချက် ကို ထားရန်မှ တစ်ပါး ဂျပန် အဖို့ အခြားလမ်း မရှိတော့။ မူလက ဂျပန်၏ ရည်မှန်းချက်သည် တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်း နယ်မြေများကို သိမ်းရုံမျှလောက် သာ ဖြစ်သည်။ မြောက်ပိုင်းတွင် ကိုလိုနီ နယ်မြေ သိမ်းပိုက်ရေးလောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် နန်ကင်းကို သိမ်းပိုက်ပြီး နောက်တွင်မူ ဂျပန် ကျူးကျော်မှု သည် တရုတ်ပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံး သိမ်းပိုက်ကျန်ပြုရေး စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ အဖြစ် သို့ အသွင် ပြောင်းလာခဲ့သည်။

ထိုအတွင်း၌ တရုတ်တို့က ၎င်းတို့၏ တပ်များကို ပြန်ဖွဲ့သည်။ တရုတ် ပြည် အနောက်ပိုင်းတွင် ခံစစ်ကြောင်းများကို ပြင်သည်။ နောက်ပိုင်း နယ်မြေ များတွင် တပ်သားသစ်များကို လေ့ကျင့်ပေးသည်။ ငါးလ အကြာတွင် တရုတ် တို့ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာခဲ့သည်။ နည်းပရိယာယ်များကို တိုးတက်အောင် လုပ်ခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် စစ်ပွဲတွင် တရုတ်တို့သည် ပထမဆုံး အရေးကြီးသော တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲကို အနိုင်ရလိုက်သည်။

ထိုတိုက်ပွဲမှာ တေအားချောင် တိုက်ပွဲ ဖြစ်သည်။



အပိုင်း သုံး

ကွန်မြူနစ် ဝါဒကို ဂျပန် သုတ်သင်ပြီ



၁

### လူသတ်နည်း ပညာ ပေးခြင်း

ဂျပန်ကို လမ်းညွှန်နေတဲ့ တစ်ခုတည်းသော  
လမ်းညွှန်မှုဟာ နိဗ္ဗာန်ဘုံ ဖြစ်တယ်။

အမတ်ကြီး ကီလီချိုရို ဟိရာနုမာ

‘ငြိမ်းချမ်းသော လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင်လည်း စစ်ကာလထက် မလျော့သည့် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုများ ရှိစမြဲ ဖြစ်သည်’ ဟု အမေရိကန် စာရေးဆရာ သာမင်းအာနိုးလ်က ရေးဖူးသည်။ ဤအချက်ကို ကျွန်တော် မငြင်းလို။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် ဘဝတွင် ကြုံတွေ့နေရသည့် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုအသွင် အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်နှင့် မဆိုင်ဟု ဥပေက္ခာ မပြုသင့်။ ဤသို့ ဥပေက္ခာ ပြုလျှင် ဥပေက္ခာ ပြုသူတွင်လည်း အထိုက်အလျောက် တာဝန် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။ စစ်ဖြစ်လာပြီ ဆိုလျှင် မည်သည့် လူမျိုး မဆို အနည်းနှင့် အများ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်လာကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

ဂျပန် စစ်တပ်ထဲတွင် ပဒေသရာဇ် ကျင့်ဝတ် တစ်ခု ဖြစ်သော ဘူရီဒို စိတ်ဓာတ်ကို သင်ကြားပေးသည်။ အစွမ်းကုန် သစ္စာ ရှိရန်နှင့် စည်းကမ်း ရှိရန် သင်ကြားပေးသည်။ ဘူရီဒို စိတ်ဓာတ်ကို စက်သေနတ်နှင့် ပေါင်းလိုက်သော အခါ ယနေ့ ဂျပန် စစ်တပ် ဖြစ်လာတော့သည်။ ယခင်က ဘူရီဒို စိတ်ဓာတ် အကြောင်းကို ကျွန်တော် နားမလည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ ကျွန်တော် မြင်ရသော ဘူရီဒို စိတ်ဓာတ်ကို ပြောပါ ဆိုလျှင် ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်။ အမဲ သတ်သလို မိုက်တိမိုက်ကန်း သတ်ရန် ပေးထားသည့် အခွင့် အာဏာမျှ

mgyoe.com

သာ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာခန့်တုန်းက ဆာမူရိုင်း စစ်သူရဲ ကောင်း တစ်ယောက်သည် သူ့ဓားကို စမ်းချင်စိတ် ပေါ်လျှင် လမ်းတွင် ပထမ ဆုံး တွေ့သည့် သာမန် ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်၏ ခေါင်းကို ဖြတ်ခွင့် ရှိ သည်။ တစ်ချက်တည်းဖြင့် လည်ပင်းကို ပြတ်အောင် ဖြတ်နိုင်လျှင် ပို၍ စစ် သူရဲကောင်း ပီသသည်ဟု အယူ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ တရုတ်ပြည် စစ် မြေပြင်တွင် ဂျပန် 'စစ်သူရဲကောင်းကြီး' တို့ ဓားစမ်းနေကြခြင်းမှာ သူတို့ ဆာမူရိုင်းများ၏ အစဉ်အလာကို ဆက်ခံ ကျင့်သုံးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောလျှင် ဘာမျှ အံ့ဩဖွယ် မရှိ။

ဂျပန် လူမျိုးသည် အခြားသော ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုများကိုလည်း ချီးကျူး ဂုဏ်တင်ကြသည်။ ဥပမာ ကျွန်တော် ပြပါမည်။ ဂျပန် ဧကရာဇ် တပ်မတော်ကြီး၏ စွမ်းရည် သတ္တိ ရှိပုံကို သင်ကြားရာတွင် ကိုရီးယားကို ဂျပန် ဗိုလ်ချုပ် ဟီဒေယိုရှိ ဝင်တိုက်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍ သင်ကြား သည်။ ထိုစဉ်က ဂျပန် စစ်တပ်သည် ကိုရီးယား လူမျိုးတို့၏ နားရွက်နှင့် နှာခေါင်း အပြတ်ပေါင်း သုံးသောင်းကို ဂျပန် ဘုရင်၏ ကျိုတို ရွှေနန်းတော် သို့ ဆက်သခဲ့သည်ဟု ထိုသင်ခန်းစာတွင် ပါသည်။ သွေးကို မြင်၍ ထိတ်လန့် ခြင်း၊ ခြေပြတ် လက်ပြတ်တို့ကို မကြည့်ရဲခြင်း စသည်တို့ကို သူရဲဘောကြောင် သည်ဟု သင်ကြားပေးသည်။ လူငယ်များကို သတ်ရဲ ဖြတ်ရဲ ရှိအောင် သင် ကြားပေးသည်။ ၁၉၂၃ ခု ဂျပန် ငြေငလျင်တုန်းက ဂျပန် စစ်တပ်နှင့် ပုလိပ် အဖွဲ့က ကိုရီးယား ခြောက်ထောင်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ရာ ထိုသို့ သတ်ဖြတ်ရာတွင် ဂျပန် အမျိုးသမီးနှင့် ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လူငယ်များ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

မိမိသည် ဂျပန်တို့၏ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုကို အထူး မအံ့ဩကြောင်း၊ မည်သည့် စစ်တပ် မဆို တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျူးလွန်တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုကို ကျူးလွန်ရာတွင် စနစ်တကျ လုပ်သည်ကိုမူ မိမိ အံ့ဩမိကြောင်းဖြင့် တရုတ်ပြည်ရှိ အမေရိကန် သံအမတ် ကြီး နယ်လ်ဆန် ဂျန်ဆန်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်း မှာ သူတစ်ပါး ထိခိုက် နာကျင်မှ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သော ဆားဒစ် ဝါဒကို ဂျပန် စစ်တပ်၏ စစ်စည်းကမ်းထဲတွင် ထည့်သွင်း သင်ကြားထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စစ်သားသစ်များကို သင်တန်းပေးရာတွင် ဂျပန် စစ်သင်တန်းဆရာ များသည် အလွန် ရက်စက်သည်။ တစ်ဖက်သား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက် ဒဏ်ရာရမှ အားရ ကျေနပ်ကြသည်။

၁၉၂၃ ခု တရုတ်-ဂျပန် စစ်ပွဲတုန်းက ရှန်ဟဲရှိ ကျန်ဝမ် မြင်းပြိုင်ကွင်း ထဲတွင် ဂျပန် စစ်သားများက အရပ်သားများကို လှံစွပ်ထိုး လေ့ကျင့်ရာတွင် အသုံးပြုသည်။ ထိုအထဲတွင် မိန်းမများ၊ ကလေးများလည်း ပါကြသည်ဟု ထို စဉ်က ကိုယ်တွေ့ မြင်ခဲ့ရသည့် နိုင်ငံခြား သတင်းထောက်များက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြကြသည်။ စစ်သားက လှံစွပ်ကို မရဲတရဲ ထိုးလျှင် နောက်တစ်ခါ ထပ် အထိုးခိုင်းသည်။ သို့ဖြင့် ရဲရဲတင်းတင်း ထိုးရဲလာသည် အထိ လေ့ကျင့်ရ သည်ဟု ပြောပြကြသည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ် စစ်ပွဲတွင်လည်း ဤမြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်ခဲ့ကြရသော နိုင်ငံခြားသား အများအပြား ရှိသည်။

ဂျပန် လူအုပ် တစ်အုပ်သည် မတွေ့ဝံ့သော ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြုတ်မှုများ ကို ကျူးလွန်တတ်သည်။ ရှန်ဟဲ လမ်းမပေါ်တွင် တွေ့သမျှ မိန်းမများ ဝမ်းဗိုက် ကို လိုက်၍ စစ်ဖိနပ်ဖြင့် အကြောင်းမဲ့ ကန်ကျောက်ပစ်သည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရသည်။ ဟောင်ကောင်တွင် အင်္ဂလိပ် ပုလိပ် တစ်ယောက်၏ ကုပ်ကို ခွစီးကာ နားရွက်ကို သွားဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ပစ်သည်ကို မြင်ခဲ့ရဖူးသည် ဟု ချိုင်းနား ပရက် သတင်းစာ သတင်းထောက် ရိုရှော့က ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။

ကိုယ်စီ တာဝန် ရှိမှု၊ တင်းကျပ်သော ထိန်းကွပ်မှုတို့ကို နုတ်၊ အသိပညာ မဲ့မှု၊ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုတို့ကို ပေါင်းလျှင် ယနေ့ တရုတ်ပြည်က ဂျပန် စစ်တပ်၏ သရုပ်ကို မြင်ရမည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန် အုပ်စိုးသူများသည် ပြည် တွင်းတွင် မျိုသိပ် ခံစားထားရရာမှ ပြည်ပတွင် လာ၍ ပေါက်ကွဲကြသော ဂျပန် စစ်တပ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို နားမလည်ကြ။ ထိုပေါက်ကွဲမှုသည် တစ်နေ့ တွင် သူတို့ဘက်သို့ လှည့်လာနိုင်သည်ကို မမြင်ကြ။ ဂျပန်ပြည်တွင် ဧကရာဇ် ဘုရင်နှင့် စစ်တပ်၏ အာဏာကို ဂျပန် လူထုက ကြောက်ရွံ့မှု လျော့လာသည် နှင့် ဂျပန်ပြည်တွင် အဆိုးဝါးဆုံး ပြည်တွင်းစစ် တစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဂျပန် စစ်တပ်သည် တစ်ခါ တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲ ရှုံးလိုက်သည်နှင့် ဂျပန် စစ်အာဏာပိုင်များသည် ဟာရာကီရီ လုပ်ကြမည်မှာ သေချာသည်။

ဤအချက်ကို တိုးတက်သည့် ဂျပန် အမျိုးသားများ၊ ဂျပန် အမျိုးသား တော်လှန်ရေးသမားများ၊ မျှတသည့် အမြင် ရှိသည့် ဂျပန် မှူးမတ်များနှင့် ကျွန်တော် ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။ သူတို့ကလည်း သဘောတူကြသည်။ သူတို့ အထဲတွင် အလွန် လူဆန်သော ပုဂ္ဂိုလ် အချို့ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဂျပန် ပြည်သူတွေ ကြားထဲတွင် သူတို့လို လူတွေ ရှိပါသေးတကားဟု တွေးမိ

mgyoe.com

၍သာ ဂျပန် လူမျိုး အပေါ် ကျွန်တော် ထားရှိခဲ့သည့် စေတနာသည် ရှင်သန်  
နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန် အုပ်စိုးသူ လူတန်းစား၏ လုပ်ရပ်များကို ဆန့်ကျင်သူများ အနက်  
မစ္စတာ ကာဂျီနှင့် သူ့ဇနီး ယူကီ ဆိုသူ နှစ်ဦး အကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော်  
ပြောပြပါဦးမည်။

သူတို့ကမူ ဂျပန် အုပ်စိုးသူ လူတန်းစား၏ ပြိုကွဲ ကျဆုံးမှုသည် အများ  
ထင်သည်ထက် မြန်ဆန်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြသည်။

J

မိတ္တဗလ ငိုကာ

ချန်ကေရှိတ် အစိုးရ နောက်ကွယ်မှာ ရှိတဲ့  
ကွန်မြူနစ် သြဇာကို အမြစ်က လှန်ပြီး သုတ်သင်ဖို့  
ကျုပ်တို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်တယ်။

ဂျပန် ဝန်ကြီးချုပ် မင်းသားကြီး ကိုနိုယံ

တရုတ်ပြည်ကို တိုက်ရခြင်းမှာ တရုတ်-ဂျပန် ချစ်ကြည်ရေး အတွက် ဖြစ်သည်  
ဟု ဂျပန်က ကမ္ဘာသို့ မကြာခဏ ကြေညာခဲ့သည်။ ဂျပန် မိတ်ဆွေ တချို့  
ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ကျွန်တော့်ကို ရိုးသားစွာ ပြောကြသည်။ တချို့က  
ဤစကားကို နားမလည်နိုင်ကြ။ ဂျပန်တို့၏ တွေးခေါ်ပုံကို သိလျှင် ဤစကား  
သည် ဘာမျှ နားမလည်နိုင်စရာ မရှိ။

အာရှတိုက် အမေရိကန် ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ် ယာနယ်လ်၏ စကားများကို  
ကျွန်တော် သွား၍ သတိရသည်။

တစ်ခါတွင် ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ် ယာနယ်လ်သည် တရုတ်ပြည်ရှိ ဂျပန်  
စစ်တပ်များ၏ စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ် မတ်ဆူအီထံသို့ သွားလည်သည်။

‘ဗိုလ်ချုပ် မတ်ဆူအီဟာ စိတ်ရင်း သဘောရင်း ကောင်းပါတယ်။  
ကျွန်တော်နှင့် အာလာပသလ္လာပ စကား ပြောရင်း ဘာဝါသနာပါသလဲလို့ မေး  
ကြည့်တယ်။ အဘိုးကြီးက ပင်စင် ယူရမယ့် အချိန် ရောက်နေပြီလေ၊ စစ်ဖြစ်  
လို့ တပ်ကို ပြန်ခေါ်ထားရတာ၊ ကျွန်တော့် အထင်ကတော့ ဒီအဘိုးကြီး ပန်းချီ  
ဆွဲတာ ဝါသနာပါသလား၊ သစ္စာပန်း စိုက်တာ ဝါသနာပါသလား၊ ခို မွေးတာ

mgyoe.com

ဝါသနာ ပါသလားလို့ မေးကြည့်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ဘာ ပြောတယ် ထင်သလဲ သိလား၊ သူ့ဝါသနာက တရုတ်-ဂျပန် ချစ်ကြည်ရေး ကို တည်ဆောက်ချင်တဲ့ ဝါသနာတဲ့ဗျ သိလား၊ ရင်ကော့ပြီး ဖြေတယ်'

ဗိုလ်ချုပ် ယာနယ်လ်က သူ့ထုံးစံ အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို လေအေးကလေး ဖြင့် ပြောပြသည်။ ဤသည်မှာ ဂျပန် လူမျိုး၏ တွေးခေါ်ပုံ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်သည် လူသတ်ခြင်း၊ အဓမ္မ ကျင့်ခြင်းတို့ကို ချစ်ကြည်ရေး စိတ် ဓာတ်ဖြင့် ပြုလုပ်နေသည်လော မဆိုနိုင်။ ကျွန်တော် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ သည့် ဥပမာမျိုးမှာ အသေးအဖွဲကလေးမျှသာ ရှိသေးသည်။ တရုတ် ပြည်သူ သန်းပေါင်း များစွာ၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေသည့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကြီးနှင့်စာလျှင် ထိုဥပမာများသည် ဘာမျှ မဟုတ်သေး။

ဗိုလ်ချုပ် မတ်ဆူအီ ဝါသနာ ပါသည့် တရုတ်-ဂျပန် ချစ်ကြည်ရေး သည် မည်သို့သော ချစ်ကြည်ရေးမျိုးနည်း။

သူ ချစ်ကြည်ရေး ဝါသနာကို ရှန်ဟဲ မြို့လယ်ကောင်ရှိ ကျွန်တော့် အလုပ်ခန်းမှ နေ့စဉ် တွေ့နေရသည်။

ကျွန်တော့် အလုပ်ခန်းမှ ကြည့်လျှင် ရှန်ဟဲမြို့ လေးပြင်လေးရပ်ကို လှမ်း မြင်ရသည်။ ခဲသားရောင် ထနေသော ဝှမ်းပို မြစ်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကြည့် လေရာတွင် အာရှတိုက်၏ အကြီးဆုံး ဆိပ်ကမ်း မြို့ကြီး ဖြစ်သည့် ရှန်ဟဲမြို့ ကို အရိုးပြိုင်းပြိုင်း အူဟောင်းလောင်း မြင်ရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် လအနည်းငယ် ခန့်က လူနှစ်သန်းကျော် မှီတင်း နေထိုင်ခဲ့ရာ ရပ်ကွက်များသည် အပျက်အစီး ပုံကြီး အတိ ဖြစ်နေသည်။ လူလုပ်သည့် အပျက်အစီး ကမ္ဘာကြီး အလယ်တွင် မပျက်မစီး ကျန်ခဲ့သည့် အဆောက်အအုံ အချို့ကို အိုအေစစ်သဖွယ် မြင်ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရာစု နှစ်ပေါင်း များစွာက ဂျပန် ပင်လယ်ဓားပြများသည် တရုတ် ဆိပ်ကမ်း မြို့များကို မကြာခဏ လုယက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ယခု ဂျပန် စစ်တပ်ကြီးက ယန်ဖီ မြစ်ဝှမ်း ဒေသကြီး တစ်ခုလုံးကို လုယက် တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် ဂျပန်တို့၏ အစဉ်အလာ ပင်လယ်ဓားပြ လုပ်ငန်းတွင် သရဖူ ဆောင်းလိုက်သည့်နှယ် ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် ယခု ပင်လယ်ဓားပြ လုပ်ငန်းမှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့ သမိုင်းတွင် စနစ် အကျဆုံးသော ပင်လယ်ဓားပြ လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။

အချို့သော ဥရောပ နယ်ချဲ့သမားများသည် ကမ္ဘာ၏ ခေတ်နောက်ကျ သော ဒေသများကို လုယက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုလိုနီ ကျူးကျော်မှုနှင့်

အတူ သိပ္ပံပညာ၊ စက်မှု သိပ္ပံပညာနှင့် လူမှုရေး အတွေးအခေါ်များကို အထိုက်အလျောက် ယူလာခဲ့ကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန် နယ်ချဲ့ စနစ်သည် တရုတ်ပြည်သို့ ဤမျှလောက်ကလေးကိုပင် ယူမလာခဲ့။ နယ်ချဲ့ စနစ် ခေတ်ဦး အစတွင် အဆိုးဆုံး ဆိုသည့် စပိန် နယ်ချဲ့ စနစ်ပင်လျှင် သူတို့ တိုက်ခိုက်ရာ တိုင်းပြည်၏ ယဉ်ကျေးမှုထက် ပို၍ မြင့်မားသော ယဉ်ကျေးမှုကို ယူခဲ့ဖော်ရသေးသည်။ ခေတ်နောက်ကျသော ယဉ်ကျေးမှုကို ဖျက်သိမ်း၍ နယ်ချဲ့ ယဉ်ကျေးမှုသစ်ကို ယူလာဖော် ရသေးသည်။ ယခု ဂျပန် နယ်ချဲ့ စနစ်ကမူ အသစ်ကိုလည်း ယူမလာနိုင်၊ အဟောင်းကိုလည်း ကိစ္စတုံး ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။

ဂျပန် စစ်ဘုရင်များ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် အရာ ဟူ၍ ရှိလျှင် ထိုအရာများမှာ စော်ကားခြင်း၊ ကျွန်ပြုခြင်း၊ သွေးစုပ်ခြင်း၊ သေခြင်းနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါးတို့သာ ဖြစ်သည်။ အရင်းအနှီး ယူဆောင်လာသည်ဟု ထင်သလော။ ယူမလာနိုင်ပါ။ ဂျပန်တွင် သူတိုင်းပြည် ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ဖို့ပင်လျှင် လုံလောက်သည့် အရင်းအနှီး မရှိပါ။ အရင်းအနှီးနှင့် လုပ်အားကို တရုတ်ပြည်မှ လု၍ပင် ယူရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ကုန်ကြမ်းကော၊ ကုန်ကြမ်းလည်း သူ့အတွက် သူပင် မလုံလောက်ပါ။ စက်မှု ကုန်ထုတ်ပစ္စည်းကော၊ ဂျပန်သည် တရုတ်ထက် ထူး၍ ဘာမျှ မထုတ်နိုင်သေး။ သူ့ဘာသာသူပင် မလောက်သေး။ သိပ္ပံပညာနှင့် စက်မှု အတတ်ပညာလည်း မပေးနိုင်သေးပါ။ ယဉ်ကျေးမှုကောဟု မေးလျှင် ဤကိစ္စ၌လည်း ဂျပန်သည် တရုတ်နှင့် အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို နှိုသက်ခံနေရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန် နယ်ချဲ့သမားများတွင် ဆန္ဒ နှစ်ခုသာ ကြီးစိုးနေသည်။ ယင်းတို့မှာ တရုတ် ပြည်သူတို့၏ ခုခံမှုကို ဘက်ပေါင်းစုံမှ ချေမှုန်းရန်နှင့် တရုတ်ပြည်၏ လုပ်အားနှင့် အရင်းအနှီးကို လက်ဝါးကြီးအုပ် သွေးစုပ်ရန်တို့ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်၏ ဤရည်ရွယ်ချက် နှစ်ခုကို သဘော ပေါက်မှသာလျှင် သူ၏ ချစ်ကြည်ရေးကို အဓိပ္ပာယ် ပေါက်လိမ့်မည်။

ဂျပန်က တရုတ်ကို လုယက်ရာတွင် အဆင့် နှစ်ဆင့်ဖြင့် လုယက်သည်။ နှစ်ကြိမ် ခွဲ၍ လုယက်သည်။

ပထမ အဆင့်တွင် စစ်မြေပြင်တွင် တွေ့ရသည့် တကယ့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းကို လုယက်သည်။ ပိုက်ဆံ၊ သတ္တု၊ ရိက္ခာ၊ ယာဉ် အမျိုးမျိုး၊ အစိုးရပိုင် ပစ္စည်းများ၊ အရပ်သားပိုင် ပစ္စည်းများ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ စစ်တလင်းရွေ့သွားသည့် အခါတွင် မြို့ရွာများမှ နေအိမ်များ၊ စတိုးဆိုင်များ၊ ဂိုဒေါင်

mgyoe.com